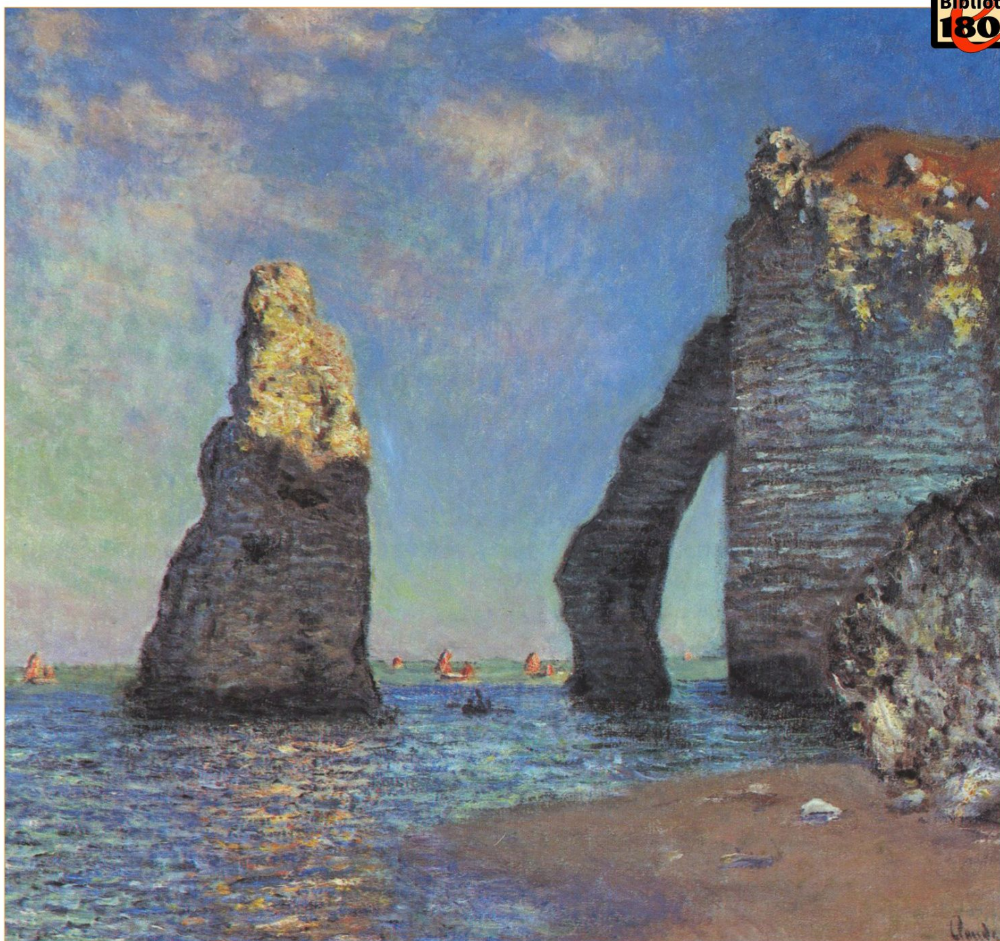
Bibliotek 1800

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN
DEN HULE NÅL

Maurice Leblanc

Arsène Lupin

Den hule nål

eBibliotek 1800

2021

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

BY NC SA

1. Skuddet

Raymonde lyttede. På ny og to gange hørtes støjen … tilstrækkeligt tydeligt til, at man kunne skelne den i alle de svage lyde her i den natlige stilhed, men alligevel så svag, at det var vanskeligt at sige, om den kom langt borte fra eller ikke, om den blev til mellem det store slots mure eller udenfor mellem parkens tågede buskadser.

Hun rejste sig roligt. Hendes vindue stod på klem, nu åbnede hun det helt. Månelyset sank ned over de fredelige plæner og buskadser, hvor de spredte ruiner af det gamle abbedi tegnede deres forrevne silhuetter af brudte søjler, rester af store stenhvælvinger, båret af piller og levninger af murstøtter. En svag luftning gled gennem de nøgne træers grene, og kun de nyudsprungne blade i busketterne skælvede svagt.

Så pludselig samme støj … den kom åbenbart fra venstre side og fra etagen nedenunder, altså fra værelserne i slottets østlige fløj.

Skønt den unge pige var modig og stærk, følte hun dog, hvor angsten jog igennem hende. Hurtigt tog hun noget tøj på og fandt tændstikkerne.

"Raymonde … Raymonde …"

En stemme, der var svag som et sagte pust, lød fra naboværelset, hvis dør ikke var lukket. Raymonde famlede frem mod døren. Men i samme øjeblik stod Suzanne, hendes kusine, på dørtærsklen og kastede sig i hendes arme.

"Raymonde … Raymonde … Er det dig? Har du hørt det?"

"Jo … du sover altså ikke?"

"Det er vist hunden, som har vækket mig ... det er allerede længe siden ... den tuder ikke mere. Hvad tror du, klokken er?"

"Den er vist snart fire."

"Men hør ... der er nogen, der går nedenunder, hør dog, hører du?"

"Der er ingen fare på færde. Din fader er der jo, Suzanne."

"Der er fare for ham, han sover i værelset ved siden af kabinettet."

"Hr. Daval er der også ..."

"Ja, i den anden fløj af slottet ... Hvad tror du, han kan høre?"

De standsede, i tvivl om, hvad de skulle gøre. Kalde? Skrige om hjælp? De vovede det ikke af frygt for den virkning, lyden af deres stemmer kunne få. Men pludselig udstødte Suzanne, som var nået hen til vinduet, et skrig.

"Se dér ... en mand bag ved springvandet ..."

De så en mand ile af sted med hurtige skridt. Under armen bar han en temmelig stor genstand, som de ikke rigtigt kunne se, hvad var, men som slog mod hans ben og hæmmede hans fart. Han løb tæt forbi det gamle kapel henimod en lille låge, der var i muren. Denne låge måtte være åben, for manden forsvandt pludselig og de hørte ingen knirken af hængslerne som ellers altid.

"Han kom fra dagligstuen," hviskede Suzanne.

"Nej, hvis han var kommet fra trappen og forstuen, ville han være dukket frem længere til venstre – ... med mindre ..."

Den selvsamme tanke fik dem til at skælve. De bøjede sig ud over vindueskarmen. Under dem var en stige rejst mod muren op til første sal. Et lysskær faldt ud på stenbalkonen. Og en

anden mand, som også bar noget, skrævede over balustraden, lod sig glide ned ad stigen og flygtede samme vej.

Suzanne, der var så godt som besvimet, faldt på knæ og stammede:

"Lad os kalde ... lad os råbe om hjælp!"

"Hvem kommer så? Din fader ... og hvis der nu er andre dernede? ... og man kaster sig over ham?"

"Ja, ja, så kan vi jo kalde på tjenestefolkene. Du kan jo ringe på dem herfra."

"Ja, måske ... du har måske ret ... hvis de blot kommer tidsnok."

Raymonde gik hen til sengen, fandt den elektriske kontakt og satte fingeren på den. En klokke gav sig til at ringe i etagen ovenover. De to unge piger fik det indtryk, at man i etagen nedenunder måtte kunne høre klokken.

De ventede. Stilheden føltes frygtelig, og selv vindens sagte hvisken udenfor hørtes ikke mere.

"Jeg er bange, jeg er bange," gentog Suzanne.

Og pludselig hørtes i denne dybe nat ... nedenunder ... støj af en frygtelig kamp, brag af møbler, der væltede, vrede udråb og skrig, og derefter rædselsvækkende og dumpt en dyrisk stønnen, rallen, som fra et menneske, der er ved at blive kvalt.

... Raymonde sprang hen mod døren. Suzanne klyngede sig fortvivlet til hendes arm.

"Nej, nej ... gå ikke ... jeg er bange."

Raymonde stødte hende til side og styrtede ud på gangen fulgt af Suzanne, der vaklede fra den ene væg til den anden, skrigende og jamrende. Raymonde nåede trappen og løb så hurtigt hun kunne ned ad den og standsede pludselig som

fastnaglet ved døren til den store dagligstue, mens Suzanne faldt afmægtig om. For lige overfor hende, næppe i tre skridts afstand, stod en mand med en lygte i hånden. Pludselig vendte han den mod de to unge piger, blændede dem med lyset og betragtede længe deres blege ansigter. Og straks efter tog han, uden at skynde sig, sin kasket, samlede en stump papir og et par strå op fra gulvet, søgte at slette nogle spor ud på tæppet, nærmede sig derefter altanen, hvor han vendte sig imod de unge piger, bukkede dybt for dem og forsvandt.

Suzanne var den første, der kom til sig selv; hun løb ind i det lille kabinet, som skilte den store dagligstue fra hendes faders værelse. Men i samme øjeblik, som hun trådte derind, var hun atter ved at segne. Ved månens blege lys så hun, at der på gulvet lå to mennesker tilsyneladende døde ved siden af hinanden. Hun kastede sig om halsen på den ene af dem.

"Far, far, er det dig? ... Hvad er der i vejen?" råbte hun rædselsslagen.

Et øjebliks stilhed, så begyndte greven af Gesvres at drage ånde. Med svag og brudt stemme sagde han:

"Vær ikke bange ... jeg er ikke såret ... og Daval ... lever han? ... Kniven ... kniven."

I dette øjeblik kom to tjenere løbende til med lys. Raymonde styrtede sig ned foran den andens legeme og så, at det var Jean Daval, grevens godsforvalter og fortrolige. Blod piblede frem fra hans hals; over hans ansigt bredte allerede dødens bleghed sig.

Hun rejste sig og gik tilbage til dagligstuen og tog en bøsse, som hun vidste var ladt, ned fra en våbensamling, der var anbragt på væggen. Så løb hun ud på altanen. Der var sikkert

ikke gået mere end 50 eller 60 sekunder, efter at den flygtende havde sat sin fod på det første trin af stigen. Da han oven i købet af forsigtighed havde stillet stigen således, at man meget vanskeligt kunne komme til den, var han sandsynligvis ikke kommet videre langt bort endnu. Hun så ham da også ... han løb nu langs de gamle klosterruiner. Hun løftede bøssen, sigtede roligt og skød. Og manden faldt ...

"Vi har ham ... vi har ham," råbte en af tjenerne, "lad ham nu bare ikke slippe bort; jeg løber derned."

"Nej, Victor, han rejser sig. Se bare at nå den lille dør ved ruinerne. Det er den eneste vej, han kan slippe bort."

Victor skyndte sig, men før han nåede ned i parken, var den flygtende atter faldet. Raymonde kaldte på den anden tjener.

"Albert, kan du se ham dernede, nær ved den store buegang?"

"Ja, han kravler i græsset, han er færdig."

"Hold øje med ham heroppe fra."

"Det er umuligt for ham at slippe bort. Til højre for ruinerne ligger jo den åbne plæne ..."

"Og Victor ... pas godt på døren til venstre," sagde hun, idet hun tog bøssen for at gå.

"Men De vover Dem da ikke derned, frøken?"

"Jo, jo," svarede hun bestemt med en voldsom og pludselig bevægelse, "lad mig gå ... jeg har endnu en patron tilbage ... hvis han rører sig."

Og hun gik. Et øjeblik efter så Albert hende på vej mod ruinerne. Han råbte til hende fra vinduet:

"Han har skjult sig bag buegangen. Jeg ser ham ikke mere. Pas på, frøken!"

Raymonde løb bag om det gamle kloster for at afskære den flygtende tilbagetoget. Og snart tabte Albert hende af syne. Da hun efter nogle minutters forløb endnu ikke havde vist sig, blev han urolig. Og idet han stadig holdt øje med ruinerne, søgte han at nå stigen. Da det var lykkedes ham, steg han hurtigt ned og løb lige over til buegangen, hvor han havde set den fremmede for sidste gang. Tredive skridt længere borte traf han Raymonde, som sammen med Victor gik og ledte efter manden.

"Nå ...?" spurgte han.

"Vi har ikke fundet ham," svarede Victor.

"Den lille dør?"

"Jeg kommer derfra. Her er nøglen."

"Men hvor er han da?"

"Å, han er sikkert her ... om ti minutter har vi ham, den bandit."

Forpagteren og hans søn, der var blevet vækket ved skuddene, kom nu løbende fra forpagtergården, hvis bygninger sås temmelig langt til højre, men dog indenfor murene; de havde ikke mødt nogen.

"Nej, det er såmænd sikkert nok," sagde Albert, "den røver har ikke kunnet slippe væk fra ruinerne ... vi skal nok finde ham i et eller andet hul."

De begyndte nu en metodisk klapjagt, undersøgte hver busk og fjernede de tætte vedbendslyngninger omkring søjlernes fødder. Det viste sig, at kapellet var omhyggeligt lukket, og at ingen af ruderne var slået ind. De slog kreds omkring klosteret og undersøgte alle afkroge, men al deres søgen var uden resultat.

En eneste ting fandt de; på det sted, hvor manden var faldet, såret af Raymonde, lå der en chaufførkasket af ugarvet, meget blødt læder. Men det var også alt.

Kl. 6 om morgenen var gendarmeriet fra Ouville-la-Rivière forberedt og begav sig på vej til gerningsstedet, efter at der var afsendt en kortfattet meddelelse til politiet i Dieppe om de forskellige forhold ved forbrydelsen og om den forestående fangst af hovedmanden, fundet af hans hovedbeklædning og den dolk, han havde øvet sin forbrydelse med. Kl. 10 kørte to lejede vogne ned ad den lille skråning, som endte ved slottet; i den ene, en gammel kalechevogn, sad assessoren, hans assistent og en fuldmægtig; i den anden, en tarvelig enspænder, sad to unge reportere, som repræsenterede henholdsvis "*Le Journal de Rouen*" og et stort pariserblad.

Det gamle slot dukkede frem. Tidligere havde det været beboet af priorerne af Ambrumésy, under revolutionen var det blevet ødelagt og derefter restaureret af greven af Gesvres, som det havde tilhørt nu i tyve år. Det bestod af en hovedbygning, der kronedes med et tårn, hvorpå der var anbragt et gammelt ur, og to fløje, begge forsynede med en stenbalustrade. Over parkens mure, og på den anden side af højdedraget, som danner overgangen til de høje normanniske klipper så man, mellem villaerne, landsbyerne Sainte-Marguerite og Varengeville, havets blå linje.

Der boede greven af Gesvres med sin datter Suzanne, en nydelig og fin blond ung pige, og sin søsterdatter Raymonde de Saint-Véran, som han havde optaget i sit hjem to år tidligere, da Raymondes fader og moder pludselig var døde. Livet på slottet

var roligt og velordnet. Fra tid til anden så man naboerne hos sig, og om sommeren tog greven næsten dagligt de to unge piger med til Dieppe. Han var en høj og smuk mand med et alvorligt ansigt og grånende hår. Rig, som han var, ledede han selv sine store godser, dog med hjælp af sin godsforvalter Jean Daval.

Ved ankomsten modtog assessoren hvad der forelå fra gendarmsergent Quevillon. Endnu var den skyldige ikke fanget, men det var kun et tidsspørgsmål, når man havde ham, for alle parkens udgange var afspærrede. Det ville være umuligt for ham at slippe bort.

Den lille skare kom igennem det tidligere klosters spisesal i stueetagen og var snart efter oppe på første sal. Man lagde øjeblikkelig mærke til den orden, der herskede i dagligstuen. Intet møbel, selv ikke den mindste nipsgenstand syntes fjernet fra sin plads. Og mellem møblerne og de øvrige genstande syntes der heller ikke at mangle noget. Både til højre og til venstre hang pragtfulde nederlandske gobeliner, der forestillende berømte historiske personligheder; i baggrunden af værelset hang fire smukke malerier, der gengav mytologiske scener, og som var indrammet i originale rammer fra hin fjerne tid, hvor de var blevet malede. Det var billeder af Rubens, som greven af Gesvres havde arvet sammen med de nederlandske gobeliner fra sin onkel på mødrene side, markis'en af Bobadilla, grande af Spanien.

Hr. Filleul gjorde denne bemærkning:

"Hvis tyveri er årsag til den foreliggende forbrydelse, så har det i hvert fald ikke været i dette værelse, man har villet stjæle."

"Ja, hvem ved," sagde fuldmægtigen, der ikke mælede mange ord, men som altid sagde dommeren imod.

"De kan da forstå ... min kære ... det første, en tyv ville have gjort, ville da være at stjæle billederne og gobelinerne, hvis ry er kendt verden over."

"Måske han ikke har haft tid til det."

"Ja, det skal vi nu snart få undersøgt!"

I selv samme øjeblik trådte greven af Gesvres ind fulgt af sin læge. Man sporede ikke mere på ham det overfald, som han havde været genstand for; han ønskede de to øvrighedspersoner velkommen, og åbnede derefter døren til sit værelse.

Denne stue, hvor ingen andre end doktoren havde været siden forbrydelsen, frembød i modsætning til dagligstuen den allerstørste uorden. To lænestole lå væltede, et af bordene var slået i stykker og flere ting, et rejseur, et katalog, en æske skrivepapir lå spredt på gulvet. Og der var blod på nogle af de hvide papirark.

Lægen trak lagenet, som dækkede liget, til side. Jean Daval lå klædt i sin daglige fløjlsdragt, med sine jernbeslåede støvler, udstrakt på ryggen med en af sine arme bøjet ind under sig. Hans skjorte var åben, og man kunne se et stort sår i brystet.

"Døden har været øjeblikkelig," erklærede doktoren. "Et enkelt knivstik har dræbt ham."

"Det har," sagde assessoren, "sikkert været med den kniv, som jeg så ligge på kaminen i dagligstuen ved siden af en læderkasket."

"Ja," bekræftede greven af Gesvres, "kniven blev fundet her. Den hører til våbensamlingen i dagligstuen, hvorfra også min

søsterdatter, frk. de Saint-Véran tog den bøsse, som hun benyttede. Derimod tilhørte chaufførkasketten absolut morderen."

Filleul undersøgte endnu enkelte ting i værelset, stillede derefter forskellige spørgsmål til doktoren og bad til sidst hr. de Gesvres om at fortælle, hvad han havde set, og hvad han vidste. Her følger hvad greven meddelte:

"Det var Jean Daval, som vækkede mig. Jeg sov forresten dårligt, syntes i enkelte øjeblikke at høre støj, da jeg pludselig, idet jeg åbnede øjnene, så ham ved fodenden af min seng helt påklædt og med et lys i hånden ... akkurat som han ligger dér. Jeg må bemærke, at han arbejdede ofte til meget sent på natten. Han var meget urolig og hviskede til mig: 'Der er nogen inde i dagligstuen.' Jeg hørte også støj derindefra. Jeg rejste mig og åbnede sagte døren på klem. I det samme øjeblik blev den anden dør åbnet, og en mand dukkede frem, han sprang løs på mig og strakte mig til jorden med et næveslag i nakken. Jeg fortæller Dem dette, hr. assessor, uden nærmere omstændigheder, fordi jeg kun husker hovedtrækkene, og disse fulgte efter hinanden med en overordentlig hurtighed."

"Og så?"

"Så, ja så husker jeg ikke mere ... jeg besvimede. Da jeg kom til mig selv igen, lå Daval død ved min side."

"Og foreløbig mistænker De ingen?"

"Ingen!"

"De har vel ingen fjender?"

"Jeg ved i hvert fald ikke af det."

"Og har hr. Daval heller ingen?"

"Daval ... fjender? ... Det var det bedste menneske på Guds grønne jord. I de tyve år, Jean Daval har været min godsforvalter, ja jeg kan godt sige min fortrolige, har jeg kun set, at alle holdt af ham."

"Men her har været indbrud ... mord ... der må dog være en grund til alt det."

"Grund? – Men det er jo et rent og skært tyveri."

"Et tyveri ... men hvad er der da blevet stjålet?"

"Intet."

"Men hvor djævelen ..."

"Ja, selv om der intet er stjålet og ingen ting mangler, så er der alligevel blevet ført noget bort."

"Ja, men hvad for noget?"

"Det ved jeg ikke. Men min datter og min søsterdatter kan aldeles bestemt fortælle Dem, at de har set to mænd, den ene efter den anden, løbe gennem porten; og at disse to mænd begge bar meget omfangsrige pakker."

"Disse damer ...?"

"Ja, damerne har måske drømt? Jeg føler mig næsten fristet til at tro det, for siden i morges har jeg ikke bestilt andet end at søge og gisne ... forresten ville det vel være værd at forhøre dem."

Assessoren bad om at måtte tale med de to kusiner, der straks efter kom ned i den store dagligstue. Suzanne så bleg og skælvende ud og kunne næppe tale. Raymonde, der var mere energisk og mere viljestærk, men også smukkere med sine strålende brune øjne, fortalte nattens begivenheder, og den del hun havde taget i dem.

"Men De må passe på, frøken, at Deres meddelelser er nøjagtige."

"Det er de. De mænd, som løb igennem parken, bar nogle tunge byrder."

"Og den tredje?"

"Han løb med tomme hænder."

"Vil De være i stand til at give os en beskrivelse af ham?"

"Han forsøgte hele tiden at blænde os med lygtelyset. Alligevel tror jeg, at jeg kan sige, at han var høj og kraftigt bygget."

"Synes De det samme, frøken?" spurgte assessoren Suzanne de Gesvres.

"Ja ... eller rettere nej," sagde Suzanne, der tænkte sig om, "jeg synes snarere, at han var middelhøj og spinkel."

Hr. Filleul smilede, vant som han var til afvigende meninger hos vidner i den selvsamme sag.

"Vi er altså her," sagde han, "på den ene side stillet overfor en person, ham fra dagligstuen, som på en gang er stor og lille, kraftig og spinkel ... og på den anden side overfor to personer, dem fra parken, som man anklager for at have stjålet her i denne dagligstue visse genstande ... som befinder sig her endnu."

Hr. Filleul var en jurist af den ironiske skole, som han sagde om sig selv. Han var også en dommer, som ikke foragtede galleriets bifald eller at udtromme sin visdom for publikum, hvad også det voksende antal af nysgerrige, som samlede sig i dagligstuen, var et tydeligt vidnesbyrd om. Til journalisterne havde først forvalteren og hans søn sluttet sig, derefter

gartneren og hans kone, derefter slottets personale og til sidst også de to kuske, som havde kørt vognene fra Dieppe.

Han vedblev:

"Det drejer sig også i høj grad om at forstå, på hvilken måde den tredje person er forsvundet. Har De skudt efter ham med denne bøsse, frøken, og fra dette vindue?"

"Ja. Manden var nået hen til den hældende sten, der næsten ligger begravet under brombærbusken til venstre for klosteret."

"Men rejste han sig igen?"

"Ja, kun halvt. Victor gik øjeblikkelig ned i parken for at passe på den lille låge i muren. Jeg fulgte ham, mens Albert blev her for at passe på."

Efter at også Albert havde meddelt, hvad han havde set, udtalte dommeren:

"De mener altså, at den sårede hverken har kunnet slippe bort til venstre, da lågen var bevogtet af Deres kammerat, eller til højre, da De i så fald havde set ham løbe over plænen. Som en logisk følge deraf, må han i dette øjeblik befinde sig indenfor den relativt begrænsede plads, som vi kan se her fra vinduet."

"Det tror jeg også!"

"Mener De det samme, frøken?"

"Ja."

"Og det er også min overbevisning!" udbrød Victor.

Fuldmægtigen bemærkede med et let hånligt smil:

"Der er ikke megen plads at søge på. Så må vi blive ved som vi er begyndt ... kl. 4 i morges!"

"Forhåbentlig med et bedre resultat!"

Filleul hentede læderkasketten fra kaminen, undersøgte den og kaldte på gendarm-sergenten. Han tog ham til side og

sagde:

"Send øjeblikkelig en af Deres folk til Dieppe og lad ham spørge hos hattemager Maigret, Rue de la Barre, hvem han har solgt denne kasket til."

Den plads, der var at søge på var – som fuldmægtigen havde sagt – begrænset til det rum, der var mellem slottet og plænen til højre og den vinkel, der dannedes af havemuren til højre og af den modsatte side af slottet, alt i alt et kvadrat, hvis sider var omtrent hundrede meter og hvor hist og her *Ambrumésys* klosterruin hævede sig.

Man havde straks fundet sporene efter den flygtende i græsset. På to steder var der spor af størknet, næsten borttørret blod, men ved hjørnet af buegangen, der lå ved klostrets ene yderpunkt, hørte sporene op. Jorden var her dækket af fyrrenåle, der jo intet mærke modtager af hænder eller fødder. Hvorledes var det dog lykkedes den sårede mand at undgå at blive set af den unge pige og Victor eller Albert? Her stod kun nogle buske, som først tjenestefolkene, derefter gendarmerne havde gennemsøgt på kryds og tværs, nogle gravsten ... det var alt.

Det var gartneren, der opbevarede nøglen til det gamle kapel, som nu assessoren bad om at måtte se. Dette kapel var et lille mesterværk af arkitektur. Det lignede et relikvieskrin af sten, som både tiden og revolutionen havde respekteret, og som alle dage var blevet beskyttet. Som det stod der med sin portals skønne forsiringer og sin lille befolkning af helgenstatuer, var det et af de få tiloversblevne vidundere fra gotikkens tid. Forresten frembød dette kapel, i hvis indre der kun stod et

marmoralter, intet skjulested. Ikke desto mindre måtte forbryderen være sluppet derind. Men på hvad måde?

Undersøgelsen endte ved den lille låge, der blev benyttet, når nogen skulle se ruinerne. Denne vendte ud til en hulvej, der var indsnævret mellem en opkørsel og en halvfældet skov, hvor der fandtes nedlagte stenbrud. Hr. Filleul bøjede sig ned over vejen. Vejstøvet viste mærker af gummiringe med riflede dæk. Og det forholdt sig virkelig også således, at Raymonde og Victor efter bøsseskuddet havde ment at høre en automobils stønnen.

Assessoren udbrød:

"Det lader til, at det er lykkedes den sårede at slippe bort med sine medskyldige."

"Det er umuligt," forsikrede Victor, "jeg var her, mens frøkenen og Albert endnu kunne se ham."

"For pokker, så må han jo være her et eller andet sted!"

"Han er her," svarede tjeneren med bestemthed.

Assessoren trak på skuldrene og begav sig atter tilbage til slottet, temmelig gnaven. Sikkert og vist, sagen tegnede ikke godt. Et tyveri, hvor der intet var stjålet; en flygtning, som ikke var til at finde; der var sandelig ikke noget at glæde sig over.

Det var sent på formiddagen. Hr. de Gesvres bad øvrigheden og de to journalister om at spise frokost med sig. Det blev en bedrøvelig frokost. Da den var forbi, vendte hr. Filleul tilbage til dagligstuen, hvor han gav sig til at forhøre tjenestefolkene. Pludselig lød fra gården en hests hovslag og et øjeblik efter trådte den gendarm, som var blevet sendt til Dieppe, ind.

"Har De så talt med hattemageren?" råbte undersøgelsesdommeren, der efterhånden var utålmodig efter at få noget fast at holde sig til.

"Jeg har talt med hr. Maigret; det var en kusk, der havde købt kasketten."

"En kusk?"

"Ja, en kusk, som standsede med sin vogn foran butikken, og som bad om han kunne få en chaufførkasket i gult læder til en af sine kunder. Der var ikke flere end den samme tilbage. Han har betalt den, uden så meget som at bryde sig om, hvad størrelse den havde, og han skyndte sig straks videre. Han havde hastværk."

"Hvorledes så hans vogn ud?"

"Det var en kalechevogn."

"Og hvad dag var det?"

"Hvad dag? Det var i dag, i morges kl. 8."

"I morges ... hvad er det for noget vrøvl!"

"Kasketten er købt i morges."

"Men det er jo umuligt, eftersom den er blevet fundet i nat i parken. Og når den er blevet fundet der, må den have været der. Og som en følge deraf må den også være blevet købt tidligere."

"Det var i morges. Det fortalte hattemageren mig."

Der blev et øjebliks bestyrtelse. Den overraskede assessor rystede på hovedet. Pludselig sprang han op; der syntes at gå et lys op for ham.

"Lad mig øjeblikkelig få fingre i den kusk, som har kørt os herhen i morges ... ham fra kalechevognen. Hent ham herop!"

Sergenten og en af de menige gendarmer skyndte sig ned i staldene. Nogle minutter efter kom sergenten alene tilbage.

"Hvor er kusken?"

"Han har spist frokost ... og så ..."

"Nå, og så?"

"Han er kørt."

"Med sin vogn?"

"Nej, han har bedt om at låne staldkarlens cykel; han ville gerne hen og besøge en af sine slægtninge i Ouville. Her er hans hat og hans frakke."

"Men han er da ikke taget afsted med bart hoved?"

"Nej, han har haft en kasket i lommen, og den har han taget på."

"Kasket?"

"Ja, en af gult læder, lader det til."

"Af gult læder? Sikke noget snak. Der er den jo."

"Ja, hr. assessor, det forholder sig alligevel sådan. Hans var vist ganske mage til."

Fuldmægtigen smilede i skægget.

"Højst mærkeligt ... og særdeles interessant. Der er to kasketter; den ene er den virkelige og vort eneste overbevisende aktstykke, og den sidder nu på hovedet af en falsk kusk; den anden, som er falsk, har vi her. Vi er nok ordentlig blevet pudset af den fyr."

"Indhent ham! Grib ham!" udbrød hr. Filleul. "Gendarm Quevillon, afsted med to af Deres mænd og det i galop!"

"Han er langt borte nu," sagde fuldmægtigen.

"Hvor langt han så er borte, så må han dog kunne indhentes."

"Det tænker jeg også. Men jeg tror, hr. assessor, at vore anstrengelser bør samle sig om stedet her. Vær så venlig at læse dette papir, som jeg lige har fundet i hans frakkelomme."

"Hvilken frakke?"

"Kuskens."

Og fuldmægtigen rakte hr. Filleul et papir der var foldet fire gange sammen, og hvor der stod nogle ord, skrevet med blyant med en lidt uøvet skrift:

"Al ulykke over frøkenen, hvis hun har dræbt anføreren."

Denne meddelelse fremkaldte en stærk bevægelse.

"Ja, så ved vi, hvad vi har at rette os efter," mumlede fuldmægtigen.

"Jeg beder Dem, hr. greve," sagde dommeren, "om ikke at være ængstelig. Og De heller ikke, mine damer. Truslen har ingen betydning, når øvrigheden er her. Enhver sikkerhedsforanstaltning skal blive taget. Jeg svarer for Deres sikkerhed. Og hvad angår Dem, mine herrer journalister," tilføjede han, idet han vendte sig mod de to reportere, "så regner jeg med Deres tavshed. Ved en elskværdighed fra min side er De kommet med til denne undersøgelse. Og det ville være at takke mig dårligt ..."

Han tav pludseligt, som om en tanke var faldet ham ind, og betragtede de to unge mænd. Han gik hen til den ene af dem.

"Hvilket blad er De tilknyttet?"

"Til *Journal de Rouen*."

"Har De Deres pressekort?"

"Ja ... værsgo, hr. dommer."

Kortet var i orden; det var der ikke noget at sige på. Hr. Filleul vender sig mod den anden journalist.

"Og De, hr.?"

"Jeg?"

"Ja, De – jeg ville blot vide, hvilken redaktion De er tilknyttet."

"Å, Gud, hr. assessor ... jeg skriver i flere blade ... over alt ..."

"Deres kort ...?"

"Jeg har ikke noget."

"Så! Hvordan kan det være?"

"Jo ... for hvis et blad giver én et kort, så må man skrive, som bladet ønsker det."

"Selvfølgelig."

"Selvfølgelig ... Men jeg er kun tilfældig medarbejder, jeg skriver nu og da artikler, som bliver offentliggjort ... eller kasseret ... efter omstændighederne."

"Men i hvert tilfælde ... hvad hedder De ... og hvor er Deres papirer?"

"Mit navn kender De alligevel ikke. Og papirer har jeg ingen af."

"De har ikke hos Dem et eller andet papir, der siger, hvem De er?"

"Jeg har ingen stilling."

"Men hr.!" udbrød dommeren med en vis voldsomhed, "... De tror da vel ikke, at De kan få lov til at gå ukendt om her, hvor De altså har sneget Dem ind og skaffet Dem underretning om retshemmeligheder?"

"Hr. assessor, jeg vil bede Dem lægge mærke til, at De ikke har spurgt mig om noget, da jeg kom ... og så behøvede jeg da heller ikke at sige noget. For resten synes jeg ikke, at Deres undersøgelse har været så hemmelig, siden alverden har været med ... ja, selv en af de skyldige!"

Han talte roligt, i en overordentlig høflig tone. Det var et ganske ungt menneske, meget høj og meget slank, klædt uden den mindste elegance, med et par benklæder, der var alt for korte, og i en frakke, der var alt for snæver. Hans ansigt var rødt

og hvidt som en ung piges, panden var bred og håret børstet i vejret. Det blonde skæg var dårligt studset. Øjnene var levende og strålede af intelligens. Han syntes ikke på nogen måde i forlegenhed og smilede med et elskværdigt smil, hvori der ikke fandtes nogen anelse af ironi.

Hr. Filleul betragtede ham med en voksende mistillid. De to gendarmer nærmede sig. Den unge mand udbrød muntert:

"Hr. assessor, det er soleklart, at De mistænker mig for at være en af de medskyldige. Men hvis det var sådan, ville jeg så ikke være stukket af i tide, akkurat som min kammerat?"

"Nå, De kunne jo håbe ..."

"Det ville være meningsløst at håbe. Tænk selv, hr. assessor, og De vil indrømme mig ... logisk set ..."

Hr. Filleul så ham lige i øjnene og sagde kort:

"Spøg til side! Deres navn?"

"Isidore Beautrelet."

"Deres stilling?"

"Elev i retorik i Janson-de-Sailly-skolen."

Hr. Filleul spilede forvirret sine øjne op.

"Forbandet sludder. Skoleelev ..."

"I Janson-de-Sailly-skolen i Rue de la Pompe."

"Nå, således!" udbrød hr. Filleul, "De gør nar ad mig. Det er vist ikke værd, at denne morskab går over alle grænser."

"Jeg må rigtignok sige, hr. assessor, at jeg er ikke lidt forbavset over Deres overraskelse. Hvad skulle der dog være i vejen for, at jeg var gymnasiast, elev i Janson-de-Sailly-skolen? Skulle det være mit skæg? Men herregud, mit skæg er falsk."

Isidore Beautrelet rev de små krøller af, der prydede hans hage, og det dunskæggede ansigt syntes endnu mere

ungdommeligt, og endnu mere rødt og hvidt, netop et rigtigt gymnasiast-ansigt. Og det var også et rigtigt barnesmil, der lyste fra hans hvide tænder, da han udbrød:

"Nå, er De så tilfreds? Skal jeg virkelig frem med flere beviser? Ellers har jeg ét her. – Læs engang på denne konvolut! Her er adressen: Hr. Isidore Beautrelet, elev i Janson-de-Sailly-skolen."

Selv om hr. Filleul måske troede, hvad Isidore Beautrelet sagde, så så han aldeles ikke ud, som om han syntes om denne historie. Han spurgte i en skarp tone:

"Hvad bestiller De her?"

"Jamen Gud dog ... jeg lærer."

"Det er ellers skolerne til ... f.eks. Deres."

"Ja, men ved De da ikke, hr. assessor, at i dag, hvor vi skriver den 23. april, er vi midt i påskeferien."

"Og så?"

"Jeg har da lov til at bruge min ferie til, hvad jeg har lyst."

"Men Deres fader?"

"Min fader bor langt her fra, dybt inde i Savoyen. Og det er såmænd ham selv, der har rådet mig til en lille rejse langs Kanalen."

"Med et falsk skæg?"

"Nej, dog ikke! Det er min egen idé. Men i skolen taler vi så meget om mystiske eventyr. Vi læser detektivromaner, hvor man forklæder sig, vi tænker altid på de mest rædselsfulde ting. Nå, så har jeg villet forsøge at opleve noget, og har taget dette falske skæg på. Man skulle jo dog i det mindste kunne tage mig alvorligt, så jeg kunne gå for en pariserreporter. Og tænk, det lykkedes mig virkelig i går aftes, efter at jeg havde kedet mig en

hel uge, at træffe en kollega fra Rouen. Det var ham, der foreslog mig – og det var virkelig elskværdigt af ham – da han i morges fik ordre til at rejse i anledning af Ambrumésy-sagen, at tage med og være halvt med ham om en vogn."

Isidore Beautrelet snakkede løs med en ligefremhed, der måske var lidt naiv, men som man dog ikke kunne lade være at glæde sig over. Selv hr. Filleul morede sig, skønt han naturligvis stadig forholdt sig noget mistroisk. Han sagde i en mindre skarp tone:

"Nå, er De så tilfreds med udbyttet?"

"Henrykt! Ja og det så meget mere, som jeg aldrig har været med til en affære af den art. Den er sandelig morsom."

"Den synes jo heller ikke at mangle nogle af disse mystiske sider, som De sætter så stor pris på."

"Og som er så spændende, hr. assessor! Jeg kender ikke noget, der griber mig så stærkt, som at se, hvorledes kendsgerning efter kendsgerning dukker frem af mørket, og lidt efter lidt samler sig i en hel kæde og danner billedet af den sandhed, der ligger bagved."

"Den sandhed, der ligger bag … nej stop nu lidt, unge mand. Mener De måske, at De allerede har en lille løsning på gåden fiks og færdig?"

"Nej, nej," svarede Beautrelet smilende, "jeg synes kun … der er jo enkelte punkter, som det ikke er umuligt at danne sig en mening om … Og andre, som man så temmelig kan slutte sig til."

"Det må jeg sige! Ja, så gad jeg nok vide noget om det. For jeg må til min store skam tilstå, at jeg ved ingenting."

"Ja, men det er fordi, De ikke har haft tid til at tænke Dem om, hr. assessor. Det vigtigste af alt er dog at tænke. I selve kendsgerningerne ligger næsten altid forklaringen."

"De mener altså, at i det materiale, der er fremskaffet, ligger gådens løsning."

"Er det da ikke også Deres mening? Jeg har da ikke konstateret andet end det, som er kommet frem i forhøret."

"Det var som pokker. Så kan De måske sige mig, hvad det er, der er blevet stjålet her?"

"Jo, det ved jeg godt."

"Bravo, det må jeg sige. Den unge mand ved nok mere end ejeren selv. Hr. de Gesvres har alt, hvad der tilhører ham: Hr. Isidore Beautrelet er ikke fornøjet med det. Han savner et trefløjet bogskab og en statue i naturlig størrelse, som ingen nogensinde har set. Og hvis jeg spurgte om morderens navn?"

"Så vil jeg svare lige som før, at jeg kender det."

Det gav et sæt i alle de tilstedeværende. Fuldmægtigen og journalisten nærmede sig. Hr. de Gesvres og de to unge piger lyttede opmærksomt, overraskede over hr. Beautrelets rolige mine.

"De kender morderens navn?"

"Ja!"

"Og stedet, hvor han befinder sig?"

"Også det!"

Hr. Filleul gned sig i hænderne.

"Hvilken udmærket lejlighed De skaffer mig; at fange ham, det vil for mig være et trin på stigen opefter. Kom De blot med Deres oplysninger."

"Ja straks. Men hellere, hvis De da ikke har noget imod det, om en time eller to, når forhøret er sluttet."

"Nej, vist ikke nej, med det samme, unge mand!"

I dette øjeblik gik Raymonde de Saint-Véran, hvis blik fra begyndelsen af denne scene ikke havde forladt Isidore Beautrelet, hen til hr. Filleul.

"Hr. assessor ..."

"Hvad vil De, frøken?"

To eller tre sekunder tav hun med øjnene stift rettede på Beautrelet, så sagde hun til hr. Filleul:

"Jeg vil bede Dem spørge den herre, hvorfor han i går spadserede i hulvejen ved den lille låge ..."

Det var en pludselig vending i sagen, og Beautrelet syntes ganske forbløffet.

"Mig, frøken, *mig*? De har set mig i går?"

Raymonde så et øjeblik eftertænksom frem for sig, stadig med blikket fæstet på Beautrelet, som om hun prøvede sin overbevisning, og sagde så roligt:

"Ja, jeg mødte i hulvejen ved firetiden, da jeg kom gående igennem skoven, en ung mand af denne herres statur, klædt som han og med skægget klippet som hans ... og jeg havde det tydelige indtryk, at han søgte at skjule sig."

"Og det var mig?"

"Jeg kan ikke sige det ganske bestemt, for jeg husker det ikke helt tydeligt. Men det forekommer mig, selv om det også er usandsynligt ..."

Hr. Filleul var i fuldkommen vildrede. Han var allerede engang blevet narret af en af de medskyldige ... Ville det nu gå ham på samme måde med den såkaldte gymnasiast? Ganske

vist havde den unge mand klaret godt for sig, men man kunne jo aldrig ...

"Og hvad har De at sige hertil, hr. Beautrelet?"

"At frøkenen tager fejl; og det vil være let for mig at bevise det. I går på den opgivne tid var jeg i Veules."

"Ja, det skal nu først bevises, ikke sandt, hr. Beautrelet? Deres stilling er absolut ikke mere den samme. Sergent, lad en af Deres gendarmer passe godt på denne herre."

Isidore Beautrelet så meget modfalden ud.

"Hvor længe skal det vare?"

"Til vi har skaffet os de nødvendige oplysninger."

"Hr. assessor, jeg beder Dem om at skaffe dem så hurtigt og så diskret som muligt."

"Hvorfor?"

"Min fader er en gammel mand. Og vi holder så meget af hinanden. Og jeg vil så nødig skaffe ham urolige timer."

Hr. Filleul syntes ikke rigtig om hr. Beautrelets ynkværdige stemme. Den lød lidt vel melodramatisk. Alligevel lovede han allerede i aften, måske dog først i morgen at skaffe besked.

Det var nu langt hen på eftermiddagen. Assessoren vendte tilbage til klosterruinerne. Han sørgede for at forbyde alle de nysgerrige, der stimlede sammen, adgang. Og efter at han omhyggeligt og metodisk havde inddelt terrænet i små partier, der skulle undersøges efterhånden, ledede han selv efterforskningen. Da aftenen faldt på, var man ikke synderligt videre. Overfor den hær af journalister, som imidlertid havde oversvømmet slottet, erklærede han:

"Mine herrer! Alt lader formoder, at den sårede er her, lige til at gribe ... undtagen selve efterforskningen. Efter min ringe mening er det lykkedes ham at slippe bort, og det er altså udenfor dette sted, vi må søge ham."

Imidlertid indrettede han af forsigtighed i fællesskab med gendarmsergenten nattevagt i parken, og efter en ny undersøgelse af de to store stuer og en ny vandring gennem slottet og desuden efter at have gennemgået hele materialet, begav han sig atter på hjemvejen til Dieppe sammen med assistenten.

Natten kom. Kabinettet skulle holdes lukket, og man havde bragt Jean Davals lig ind i et andet værelse. To af egnens kvinder vågede over ham, hjulpet af Suzanne og Raymonde. Nedenunder søgte den unge Isidore Beautrelet, vogtet af landbetjenten, som man havde sat til at passe på ham, at sove på den gamle klosterbænk. Udenfor havde gendarmerne, forvalteren og et dusin bønder posteret sig mellem ruinerne langs med muren.

Indtil kl. otte var alt roligt, men kl. ti minutter over otte hørtes et geværskud på den anden side af slottet.

"Pas på!" brølede en af gendarmerne. "To mænd bliver her, De, Fossier, og De, Lecanu. Afsted, I andre!"

De styrtede alle afsted og løb til venstre omkring slottet. I mørket så de en skygge, som behændigt listede sig bort; straks efter lød et andet geværskud længere borte, næsten ved forpagtergårdens grænse. Og netop som de kom løbende i trop, løftede en flamme sig i nærheden af den hæk, som omgav frugthaverne; til højre for forpagterens bolig blussede det

ordentligt straks efter. Det var en lade, som brændte, en lade fuld af strå lige til tagskægget.

"De skurke!" skreg gendarm Quevillon, "det er dem, som har sat ild på. Afsted, gutter, de kan ikke være langt borte."

Vinden førte flammerne hen imod hovedbygningen. Det gjaldt altså først og fremmest om at afværge faren. De anstrengte sig med så meget større iver, som hr. de Gesvres, der straks kom løbende til, opmuntrede dem ved løftet om en belønning. Klokken var to, før de var herrer over ilden. Forfølgelsen havde været uden resultat.

"Vi må vente til det bliver dag," sagde gendarmen. "De har sikkert efterladt spor ... vi skal nok hapse dem."

"Jeg gad nok kende," tilføjede hr. de Gesvres, "grunden til denne ildspåsættelse. Det forekommer mig ikke at være til nogen nytte at sætte ild på nogle halmdynger."

"Kom med mig, hr. greve ... jeg kan måske sige Dem grunden."

De gik sammen hen til klosterruinerne. Gendarmen kaldte: "Lecanu! Fossier!" De andre gendarmer var allerede i færd med at søge efter deres kammerater, der havde været stillet på så farlig en post. De fandtes til sidst nogle skridt fra den lille låge; de lå strakt til jorden, bundet, kneblet og med bind for øjnene.

"Hr. greve," mumlede gendarmen, mens de andre søgte at befri de fangne, "hr. greve, vi har båret os ad som børn."

"Hvad har vi?"

"Skuddene ... angrebene ... ildspåsættelsen. Alt det har kun været for at lede os på vildspor og for at få os bort herfra ... for at sprede vor opmærksomhed; mens dette gik for sig, er vore to

mænd blevet bundet, og brandstifterne har udført deres gerning."

"Hvad mener De?"

"Bortførelsen ... af den sårede."

"Skulle det virkeligt være muligt? Tror De det?"

"Om jeg tror? Det er såmænd sikkert nok. Først for 10 minutter siden kom jeg til at tænke på det ... Hvad er jeg dog for en kraftidiot, at jeg ikke har tænkt mig det tidligere, så havde vi hugget dem alle."

Quevillon var ude af sig selv og stampede med foden.

"Men i Djævelens skind og ben, hvor er de kommet igennem? Og hvad vej har de ført ham? Og hvor har den bandit holdt sig skjult? Vi har dog for pokker gennemrodet terrænet hele dagen; og der er da ingen, som kan skjule sig i en tot græs, i særdeleshed ikke, når han er såret. Det er fuldkomment hekseri, hvad her er sket ..."

Gendarm Quevillon skulle få mere at undre sig over. Da man ved daggry trængte ind i det pulterkammer, der var blevet indrettet til fængsel for Isidore Beautrelet, viste det sig, at den unge Isidore Beautrelet var forsvundet.

I en stol sad den lokale betjent og sov med hænderne foldet på maven.

Ved siden af ham stod en karaffel og to glas, på bunden af et af disse glas fandt man en smule hvidt pulver.

Ved undersøgelsen, der nu blev foretaget, viste det sig, at den unge Isidore Beautrelet havde givet betjenten et sovemiddel. Endvidere, at det kun havde været muligt for ham at slippe bort gennem et eneste vindue, der lå to meter over jorden – og

endelig, hvad der var en særdeles pudsig biomstændighed, at han ikke havde kunnet nå dette vindue uden at benytte sin vogters ryg som skammel.

2. Gymnasiasten Isidore Beautrelet

Udklip af *Grand Journal*:

"***Sidste nyheder.***

Dr. Delattres bortførelse. Et vanvittig dristigt kup.

I det øjeblik, hvor bladet er ved at gå i trykken, modtager vi en nyhed, som vi ikke vover at stå inde for, så usandsynlig forekommer den os. Vi bringer den derfor under ethvert forbehold.

I går var dr. Delattre, den berømte kirurg, i *Théâtre Français* for at se *Hernani*. Ved tredje akts begyndelse, dvs. omtrent kl. 22, blev døren til hans loge åbnet, og en herre, der ledsagedes af to andre, bøjede sig ned mod doktoren og hviskede sagte, men alligevel så højt, at fru Delattre hørte det:

'Doktor, jeg er i en meget pinlig forlegenhed, og jeg vil være Dem meget taknemmelig, hvis De vil hjælpe mig.'

'Hvem har jeg den ære ...'

'Jeg hedder Thèzard; jeg er politiassistent i første politidistrikt; jeg har fået ordre til at ledsage Dem til hr. Dudouis på politikammeret.'

'Men De ser ...'

'Ikke et ord, hr. doktor, beder jeg Dem. Lad som ingenting ... Her er sket en frygtelig fejltagelse. Og derfor må vi handle i stilhed for ikke at vække opmærksomhed.

Før forestillingen er forbi, skal De være her tilbage ... det er jeg sikker på!'

Doktoren rejste sig og fulgte assistenten.

Men da forestillingen var forbi, var han endnu ikke kommet tilbage.

Fru Delattre, der var blevet urolig, skyndte sig hen på politikammeret. Hun traf dér den virkelige hr. Thèzard og så til sin store forskrækkelse, at den, der havde afhentet hendes mand, var en bedrager.

De første undersøgelser har bragt for lyset, at doktoren var steget ind i en automobil, og denne automobil var kørt i retning af Concordepladsen.

Vor anden udgave vil bringe vore læsere det nyeste nyt om begivenhedernes gang i denne utrolige sag."

Så utroligt det end synes, var det dog virkeligt sandt. For øvrigt skulle løsningen på gåden ikke lade vente længe på sig. Og samtidigt med at *Grand Journal* i sin eftermiddagsudgave bekræftede sandheden, meddelte den kortfattet den vending, der dannede afslutning på denne sag:

"I morges kl. 9 er dr. Delattre i en automobil, der straks kørte hurtigt bort, blevet ført til Rue Duret nr. 78.

Nr. 78 i Rue Duret – ja det er netop dér, dr. Delattres klinik findes. Han plejer hver morgen at komme dertil netop på samme klokkeslæt. Da vi kom derhen havde doktoren en samtale med opdagelsespolitiets chef. Han modtog os ikke desto mindre med største elskværdighed.

'Alt hvad jeg kan sige' – var hans svar – 'er, at jeg er blevet behandlet med den allerstørste hensynsfuldhed. Mine tre

ledsagere var uhyre elskværdige, udsøgt høflige folk, fulde af ånd og vid, hvad man ikke skal foragte, når rejsen er så lang.'

'Hvor lang tid varede den?'

'Ca. 4 timer ... og lige så lang tid for at vende tilbage.'

'Hvad var målet for rejsen?'

'Jeg blev ført ud til en patient, hvis tilstand var sådan, at en øjeblikkelig operation var nødvendig.'

'Og lykkedes denne operation?'

'Ja; men man ved jo aldrig, hvad der kan ske. Her på min klinik ville jeg svare for patienten. Men dernede under de foreliggende omstændigheder ...'

'Var omstændighederne så dårlige?'

'Umulige. Et kroværelse. Og dertil kommer umuligheden, ja rent ud sagt den absolutte umulighed af at forskaffe den nødvendige lægehjælp og pleje.'

'Hvorledes skal da den ulykkelige blive frelst?'

'Ved et mirakel ... forresten er han ualmindelig kraftig.'

'Kan jeg ikke få lidt mere at vide om denne mærkelige patient?'

'Jeg tør ikke sige noget. For det første har jeg lovet at være tavs, og for det andet har jeg fået en sum på 10.000 francs til min klinik for ubemidlede. Hvis jeg ikke holder ren mund, vil denne sum atter blive frataget mig.'

'Det var som pokker, er det sådan fat?'

'Ja, det bilder jeg mig da ind. Det var folk, der ikke var til at spøge med.'

Således var de oplysninger, som dr. Delattre gav os. Og vi ved fra anden side, at sikkerhedspolitiets chef trods ihærdige forsøg endnu ikke har fået mere at vide om den operation, doktoren har foretaget, om den patient, han har behandlet, eller om den vejstrækning, automobilen har kørt. Det synes således vanskeligt at finde tråden."

Denne tråd, som intervieweren måtte tilstå, at han ikke kunne finde, øjnede de mere klartskuende ved at sætte denne sag i forbindelse med, hvad der var sket den foregående dag på Ambrumésy-slottet, hvilken begivenhed lige til den mindste biomstændighed omtaltes i alle dagbladene. Der var åbenbart en forbindelse, som der var grund til at lægge mærke til, mellem den sårede forbryders forsvinden og denne bortførelse af den berømte kirurg.

Forresten fastslog undersøgelsen vor formodnings rigtighed. Da sporet af den falske kusk, som var flygtet på en cykel, blev fulgt, opdagede man, at han først var kommet til Arqueskoven, hvor han havde smidt cyklen i en grøft, og at han derpå til fods havde begivet sig til den lille by Saint-Nicolas, hvorfra han havde afsendt følgende telegram:

"A. L. N., Bureau 45, Paris.
Situationen fortvivlet. Operation tvingende nødvendig.
Send en kirurgisk autoritet ad hovedvej 14."

Beviset var uigendriveligt. Således forberedte havde de medskyldige i Paris skyndt sig at handle. Kl. 10 om aftenen afsendte de den kirurgiske autoritet ad hovedvej nr. 14, som løber langs med Arqueskoven og ender ved Dieppe. Samtidigt

havde røverbanden i ly af branden, som de havde antændt, bortført deres anfører og bragt ham hen i en kro, hvor operationen havde fundet sted, så snart doktoren var kommet, altså hen imod kl. 2 om morgenen.

Der var ingen tvivl om, at det var gået således til. Både ved Pontoise, Gournay og Forges havde politiinspektør Ganimard, der sammen med inspektør Folenfant, der specielt var udsendt fra Paris, bragt i erfaring, at der i løbet af den foregående nat var passeret en automobil. Det forholdt sig ligeså på vejen fra Dieppe til Ambrumésy; og selv om pludseligt vognsporene hørte op en mils vej fra slottet, fandt man til gengæld talrige fodspor mellem den lille dør til parken og klosterruinerne. Desuden gjorde Ganimard opmærksom på, at låsen til den lille dør havde været dirket op.

Forsåvidt var sagen selvindlysende. Det gjaldt nu at bestemme, hvor den kro, som doktoren havde omtalt, lå. Et tiltalende hverv for en Ganimard, der jo var en gammel og udholdende politisnushane. – Kroernes antal er jo begrænset; og når man tilmed tog hensyn til den såredes tilstand, måtte den søgte kro ligge i Ambrumésys nærmeste omegn. – Ganimard og sergent Quevillon gav sig i lag med opgaven. I 500, i 1000, i 1500 meters afstand gennemsøgte de i en cirkel ethvert hus, som passende kunne antages for en kro. Men mod al forventning syntes den dødssyge hårdnakket at være lige usynlig.

Ganimard blev ivrigere og ivrigere. Han vendte lørdag aften tilbage til slottet med den bestemte hensigt personligt at foretage en undersøgelse om søndagen. Søndag morgen fik han at vide, at en afdeling gendarmer om natten havde set en

skygge snige sig langs hulvejen udenfor muren. Var det en medskyldig, der snusede omkring for at få noget at vide? Eller kunne man tænke sig, at bandens anfører endnu ikke havde forladt klostret eller klostrets nærmeste omgivelser?

Om aftenen posterede Ganimard en afdeling gendarmer i nærheden af forpagtergården og gik selv sammen med Folenfant uden for muren nær ved den lille låge.

Lidt før midnat sprang en skikkelse pludselig frem fra skoven, løb mellem dem, gennem døren og ind i parken. I mere end tre timer så de ham strejfe om fra højre til venstre, mellem ruinerne, snart bøjende sig ned, snart klatrende op på de gamle søjler. Undertiden stod han flere minutter uden at røre sig; så nærmede han sig døren og gled på ny mellem de to politimænd.

Ganimard tog ham i kraven, mens Folenfant greb ham om livet. Han gjorde ikke modstand og lod ganske roligt sine hænder binde. Men da de ville forhøre ham, svarede han kort og godt, at han ikke skyldte dem noget regnskab, og at han ville vente til han blev stillet for dommeren.

Så bandt de ham omhyggeligt til fodenden af en seng i et af de to værelser, der var stillet til deres rådighed og som stødte op til hinanden.

Mandag morgen kl. 9, da hr. Filleul vendte tilbage, meldte Ganimard den fangst, han havde gjort. Da fangen blev ført frem, var det ingen anden end Isidore Beautrelet.

"Hr. Isidore Beautrelet," råbte hr. Filleul henrykt og bredte armene ud mod den unge mand. "Hvilken herlig overraskelse: vor fortræffelige amatørdetektiv! Det kan man rigtignok kalde et held. Hr. politiinspektør, tillad at jeg forestiller Dem for hr. Isidore Beautrelet, gymnasiast fra Janson-de-Sailly-skolen."

Ganimard syntes ikke så lidt forbløffet. Isidore bukkede dybt for ham, som for en kollega, man agter efter fortjeneste, og vendte sig mod hr. Filleul:

"De har altså rimeligvis, hr. assessor, modtaget gode oplysninger om mig?"

"Sikkert og vist. For det første var De i Veules-les-Roses på den tid, da frk. de Saint-Véran troede, at hun så Dem i hulvejen; jeg håber nok, at vi senere skal finde Deres dobbeltgænger. For det andet er De virkelig Isidore Beautrelet, gymnasiast, ja endog en udmærket elev, flittig og velopdragen. Da Deres fader bor på landet, møder De en gang om måneden hos hans forretningsforbindelse i Paris, hr. Bernod, som ikke ved alt det gode, han skal sige om Dem."

"Nå, men så – –"

"Ja, så er De Deres egen herre, hr. Isidore Beautrelet."

"Helt og holdent?"

"Naturligvis. Ja, det vil sige ... jeg må dog komme med en ganske lille betingelse. De kan nok forstå, at jeg ikke sådan uden videre kan løslade en herre, der bruger sovemidler ... som forsvinder gennem vinduerne ... og som til sidst bliver grebet på fersk gerning som landstryger i en privat ejendom ... at jeg ikke kan løslade ham uden en eller anden forklaring?"

"Så bliver jeg her."

"Lad os så fortsætte, hvor vi slap ... De kan jo sige mig, hvor langt De er kommet i Deres undersøgelse. De to dage, De har tilbragt i frihed, må vel have ført Dem et vældigt skridt fremad?"

Og da Ganimard bestemte sig til at gå, fordi han følte den dybeste foragt for den slags morsomheder, udbrød assessoren:

"Nej, vist ikke nej, hr. inspektør. Bliv dog her! Jeg forsikrer Dem for, hr. Isidore Beautrelet fortjener virkelig, at man hører på ham. Efter hvad jeg har fået at vide, har hr. Isidore i Janson-skolen erhvervet sig ry for sit iagttagelsestalent, der ikke lader noget som helst gå upåagtet hen, ja man har fortalt mig, at hans kammerater betragter ham som Sherlock Holmes' ligemand."

"Nej virkelig?" sagde Ganimard ironisk.

"Sådan er det imidlertid. En af dem har skrevet til mig: 'Hvis Beautrelet erklærer, at han ved besked, bør man tro ham. Og hvad han så fortæller, tvivl ikke et øjeblik på, at det er den absolutte sandhed.' Nu eller aldrig, hr. Isidore Beautrelet. Øjeblikket er kommet, hvor De kan stille Deres kammeraters tillid i det rette lys. Jeg beder Dem af hele mit hjerte, fortæl os den absolutte sandhed."

Smilende lyttede Isidore til og svarede:

"Hr. assessor, De er rigtignok slem. De gør nar af nogle stakkels gymnasiaster, som morer sig, som de bedst kan. De er i Deres gode ret for resten. Og jeg skal ikke give Dem yderligere lejlighed til sjov."

"Så ved De altså ingen ting, hr. Isidore Beautrelet?"

"Jeg ville gerne i al beskedenhed tilstå, at jeg ingen ting ved, for jeg kalder ikke det for at vide noget at have opdaget to eller tre holdepunkter, som jeg for resten er sikker på heller ikke er undsluppet Deres opmærksomhed."

"For eksempel?"

"For eksempel, hvad der er stjålet."

"Ja netop. Ved De, hvad der er stjålet?"

"Det ved De jo også. Det er jeg sikker på. Det var naturligvis den første ting, jeg gav mig til at undersøge. Den opgave fandt jeg var den letteste af dem alle."

"Den letteste, såh?"

"Ok, Gud ja! Det drejede sig bare om at tænke sig om."

"Ikke om andet?"

"Nej, ikke om andet!"

"Hvad tænkte De så?"

"Jeg tænkte kort og godt sådan: På den ene side har der fundet et tyveri sted, siden de to damer er enige, og siden de virkelig har set to mænd, som flygtede med pakker."

"Der har fundet et tyveri sted ... sikkert og vist!"

"På den anden side er der ikke forsvundet noget, siden hr. de Gesvres forsikrer det, og han er bedre end nogen anden i stand til at vide det."

"Der er ikke forsvundet noget ... sikkert og vist!"

"Af disse to kendsgerninger følger uundgåeligt denne tredje: når der er begået et tyveri og intet er forsvundet, så må det, der er blevet ført bort, være blevet erstattet med noget, der ganske ligner det. Det kan hænde – jeg skynder mig med at sige det – at denne tankegang ikke bekræftes af kendsgerninger. Men jeg holder på, at det er den, som først bør undersøges, og at man ikke har ret til at kaste vrag på den, før man nøje har prøvet den."

"Det er rigtigt, det er rigtigt," mumlede assessoren øjensynligt interesseret.

"Hvad kan der have været her i denne stue," vedblev Isidore, "som kunne vække røvernes begær? To ting: først gobelinerne; men det kan ikke være dem. En antik gobelin lader sig ikke

efterligne, og bedrageriet ville have været iøjnefaldende. Tilbage bliver de fire Rubens."

"Hvad siger De?"

"Jeg siger, at de fire Rubens, der hænger på denne væg, er falske!"

"Umuligt!"

"De er absolut falske, her hjælper ingen indvendinger."

"Men jeg gentager, det er umuligt!"

"Det er nu snart et år siden, hr. dommer, at en ung mand, som kaldte sig Charpenais, kom til Ambrumésy-slottet og bad om tilladelse til at kopiere Rubensbillederne. Han fik tilladelsen af hr. de Gesvres. I fem måneder arbejdede han hver dag fra morgen til aften i denne sal. Det er kopierne, som han har lavet, rammer og lærred, som har fået den plads, som tilhørte de fire originale billeder, hr. Gesvres arv efter sin onkel, markis'en af Bobadilla."

"Men beviset!"

"Jeg har ikke noget bevis at komme med. Et billede er falskt, fordi det er falskt. Og det forekommer mig, at det ikke en gang er nødvendigt at undersøge disse her nærmere."

Hr. Filleul og hr. Ganimard betragtede hinanden uden at skjule deres forbavselse. Politiinspektøren tænkte ikke mere på at gå sin vej.

Til sidst udbrød dommeren:

"Vi må vide hr. de Gesvres mening."

Og Ganimard bifaldt:

"Vi må vide hans mening."

Og de gav ordre til, at man skulle bede greven om at komme.

Det var en virkelig sejr, den unge gymnasiast vandt; at tvinge to øvede, professionelle politimænd som hr. Filleul og hr. Ganimard til at gå ind på sine formodninger. Det var virkelig en ære, som enhver anden ville have følt sig stolt over. Men Beautrelet syntes ligegyldig overfor disse små forfængelighedens triumfer ... og han ventede, stadigt roligt smilende og uden den mindste ironi.

Hr. de Gesvres trådte nu ind.

"Hr. greve," sagde assessoren til ham, "der er hændet noget i forhørets sidste øjeblik, som bringer os overfor en uforudset mulighed, og som vi under forbehold ønsker at meddele Dem. Det kunne være ... jeg siger: det *kunne* være ... at røverne, da de begik tyveriet, har haft til formål at stjæle Deres fire Rubens-billeder ... eller i det mindste at ombytte dem med fire kopier ... kopier, som en maler, der hedder Charpenais, for et år siden skal have udført. Jeg beder Dem være så god at undersøge disse billeder og sige os, om De erkender Dem for at være de rigtige."

Greven syntes et øjeblik at undertrykke en vis ærgrelse, så på Isidore Beautrelet og derefter på hr. Filleul, og svarede, uden blot at gøre sig den ulejlighed at gå hen til billederne:

"Jeg håbede, hr. assessor, at sandheden ikke var kommet for dagen. Siden det imidlertid ikke kan være anderledes, skal jeg ikke fortie, at disse fire billeder er falske."

"De vidste det altså?"

"Fra første øjeblik."

"Men hvorfor sagde De det så ikke?"

"Fordi ejeren af en eller anden værdifuld ting sjældent føler sig fristet til at sige, at denne ting ikke er ... eller snarere ikke mere er autentisk."

"Det var dog den eneste måde at få den tilbage."

"Efter min mening er der en anden og bedre."

"En bedre?"

"Ja den ... ikke at bekendtgøre hemmeligheden for ikke at forskrække tyvene ... og så foreslå Dem at købe billederne tilbage. De må dog være en smule i forlegenhed med dem."

"Men hvorledes forhandle med dem?"

Da greven ikke svarede, var det Isidore, som fortsatte:

"Ved en annonce i bladene. Denne lille annonce står i *Le Journal*, *Écho de Paris* og *Le Matin*, og den er således formet: '*Er rede til at købe billederne tilbage*'."

Greven bekræftede det med et nik. Atter havde den unge mand vist sig på højde med sine store forbilleder.

Hr. Filleul gjorde store øjne.

"Sikkert og vist, min unge mand," udbrød han ... "jeg begynder sandelig at tro, at Deres kammerater ikke har helt og holdent uret. Pokker til sikkert blik og sjælden gætteevne. Hvis det bliver ved, så har hr. Ganimard og jeg nok snart ikke mere at skulle have sagt."

"Å, alt det er såmænd lige ud ad landevejen."

"De mener ... at resten er til gengæld indviklet nok? Jeg kommer i tanker om, at første gang, vi mødtes, da syntes De at vide endnu bedre besked, ja, så vidt jeg husker, erklærede De, at morderens navn var Dem velbekendt."

"Det er rigtigt nok!"

"Hvem har da dræbt Jean Daval? Og morderen ... hvem er han? Hvor skjuler han sig?"

"Ja, der er rigtignok en gensidig misforståelse, hr. assessor, eller snarere en misforståelse mellem Dem og

kendsgerningerne. Og det har der været lige fra begyndelsen. Morderen og den mand, der flygtede, er to forskellige personer."

"Hvad siger De?" udbrød hr. Filleul, "den mand, som hr. de Gesvres så i kabinettet, og med hvem han kæmpede, ham, som damerne så i dagligstuen, og som frk. de Saint-Véran skød på, ja ham, som styrtede om nede i parken, og som vi stadig søger ... er det ikke ham, som har dræbt Jean Daval?"

"Nej!"

"Har De måske opdaget sporene af en fjerde medskyldig ... som allerede må være forsvundet, inden damerne kom?"

"Nej!"

"Ja, så forstår jeg ikke et muk ... hvem er da Jean Davals morder?"

"Jean Daval er blevet dræbt af ..."

Beautrelet tav pludseligt, tænkte sig om og vedblev:

"Først må jeg forklare ad hvilken vej, jeg er nået til sikkerhed om årsagerne til drabet ... ellers vil min anklage synes Dem utrolig ... og den er det ikke ... nej, det er den ikke! Der er en biomstændighed, som ikke har været bemærket, og som dog er af den allerstørste betydning, nemlig at Jean Daval, da drabet fandt sted, var fuldt påklædt, havde sine støvler på, var kort og godt klædt på, som man er det om dagen, med vest, kravetøj og seler. Og forbrydelsen har fundet sted kl. 4 om morgenen."

"Jeg har bemærket denne måske lidt besynderlige ting," indskød assessoren. "Hr. de Gesvres har dertil svaret, at Jean Daval tit arbejdede til langt ud på natten."

"Men tjenestefolkene siger lige det modsatte, at han regelmæssigt gik tidligt til ro. Men lad os sætte, at han var oppe:

hvorfor har han så bragt uorden i sine sengeklæder, så at man måtte tro, at han havde været i seng. Og hvis han havde været i seng, hvorfor har han så gjort sig den ulejlighed at klæde sig på fra top til tå i stedet for at tage lige det nødvendigste på sig? Jeg undersøgte hans værelse den første dag, mens De spiste frokost. Hans morgensko stod ved fodenden af sengen. Hvorfor har han ikke taget dem på i stedet for sine tunge støvler?"

"Endnu ser jeg ikke noget særligt."

"Nej, det er rigtig nok. Endnu ser De kun noget ret usammenhængende. Det forekom mig imidlertid mere mistænkeligt, da jeg fik at vide, at maleren Charpenais – ham, der kopierede Rubensbillederne – var blevet forestillet for, ja anbefalet til grev de Gesvres af Jean Daval selv."

"Nå, og så?"

"Ja, og derfra og til at mistænke Jean Daval og Charpenais for at være fæller var der kun et skridt; og dette skridt tog jeg dengang, vi sidst talte sammen."

"Det var lidt vel raskt, synes jeg."

"Det er rigtig nok. Og jeg måtte også have positivt bevis. Jeg havde imidlertid i Davals værelse på hans skriveunderlag fundet en adresse, som jeg forresten også fandt aftrykt i omvendt skrift på hans klatpapir:

'Hr. A. L. N. – Bureau 45. Paris.'

Den næste dag blev det opdaget, at det telegram, som den falske kusk havde afsendt fra Saint-Nicolas har den selvsamme adresse:

'A. L. N. Bureau 45.'

Således fik jeg det positive bevis: Jean Daval stod i forbindelse med den bande, som har bortført billederne."

Hr. Filleul kom ikke med nogen modsigelse.

"Godt, lad gå. Det kan være, at hans medskyldighed er bevist. Men hvad slutter De så af det?"

"For det første, at det ikke var den flygtende mand, som har dræbt Jean Daval, siden de to var arbejdsfæller."

"Og hvad mere?"

"Hr. assessor, nu beder jeg Dem erindre de første ord, som greven udtalte, da han kom til sig selv igen efter sin afmagt. Sætningen, som frk. de Gesvres huskede, er ført til protokols: 'Jeg er ikke såret ... og Daval ... lever han ... kniven.' Og jeg beder Dem desuden forbinde denne udtalelse med den del af forhøret, der ligeledes er ført til protokols, hvor hr. de Gesvres fortæller om overfaldet: 'Manden sprang løs på mig og strakte mig til jorden med et næveslag i nakken.' Hvorledes kunne hr. de Gesvres, der var besvimet, vide, da han vågnede, at Daval var blevet stukket med en kniv?"

Isidore Beautrelet afventede ikke noget svar på sit spørgsmål. Han så ud, som om han skyndte sig for selv at komme med svaret og afskære enhver indvending. Han fortsatte straks:

"Det kan således ikke være andre end Jean Daval, som har ført de tre røvere til denne sal. Mens han her er sammen med den mand, som de kalder deres anfører, høres der støj fra kabinettet. Daval åbner døren. Da han ser hr. de Gesvres, styrter han sig over ham væbnet med en kniv. Det lykkes hr. de

Gesvres at vriste kniven fra ham og bore den i Jean Daval. Selv falder greven, ramt af et næveslag, der kom fra den person, som de to unge piger så nogle minutter efter."

Hr. Filleul og inspektøren betragtede igen hinanden. Ganimard rystede uforstående på hovedet.

Assessoren tog ordet:

"Hr. greve! kan jeg tro, at denne fremstilling er rigtig?"

Hr. de Gesvres svarede ikke.

"Ja, undskyld hr. greve, Deres tavshed kunne tillade os at formode ... jeg beder Dem om at tale."

Klart og bestemt kom det fra hr. de Gesvres:

"Denne forklaring er på ethvert punkt overensstemmende med sandheden."

Det gav et sæt i dommeren.

"Men så forstår jeg ikke, at De har bragt øvrigheden på vildspor. Hvorfor skjule en handling, som De har haft ret til at begå som nødværge?"

"I tyve år," sagde hr. de Gesvres, "har hr. Daval arbejdet i mit brød. Jeg har haft tillid til ham. Selv om han har forrådt mig, forført af fristelser, som jeg ikke kender, har jeg ikke, da jeg dog ikke kunne se bort fra fortiden, villet stille ham i gabestokken."

"Det kan være, De ikke ville; men De burde."

"Det mener jeg nu ikke, hr. assessor. Så længe ingen uskyldig er sigtet for denne forbrydelse, er jeg virkelig i min gode ret, når jeg ikke anklager den, der på en gang var den skyldige og offeret. Han er død. For mig er døden en tilstrækkelig straf."

"Men nu, hr. greve, nu da sandheden er kommet for en dag, kan De da tale?"

"Ja, her har jeg to udkast til breve, som han har skrevet til sine medskyldige. Jeg har taget dem i hans tegnebog nogle minutter efter hans død."

"Kender De årsagen til, at han er blevet en tyv?"

"Den kan De søge i Dieppe i Rue de la Barre nr. 18. Der bor en fru Verdier. Det er for at skaffe de penge, som denne kvinde fordrede, at Daval har stjålet. Han har kendt hende i to år."

Således opklaredes alt. Forbrydelsen trådte frem af det mørke, der havde omgivet den og kunne lidt efter lidt betragtes i dagens klare lys.

"Lad os fortsætte," sagde hr. Filleul, da greven var gået.

"Nej, ved De nu hvad," sagde hr. Beautrelet muntert, "nu er der ikke mere på min liste."

"Men manden, der flygtede, den sårede?"

"Det ved De, hr. assessor, lige så meget om som jeg. De har fulgt hans spor i klosterhavens græs ... De har ..."

"Ja, ja, jeg ved det nok. Men senere har de andre jo bortført ham ... Og hvad jeg nok kunne lide at vide, det var noget nærmere om denne kro, hvor dr. Delattre ..."

Isidore Beautrelet brast i latter.

"Kroen ...! men kroen eksisterer jo ikke. Det er det rene opspind, et fif for at bringe øvrigheden på vildspor, og et pokkers godt fif, siden det virkelig er lykkedes."

"Men bekræfter dr. Delattre ikke ..."

"Jo netop," råbte Beautrelet overbevisende, "netop fordi dr. Delattre bekræfter det, bør det ikke tros. Ikke sandt? Dr. Delattre har kun villet give de ligegyldigste oplysninger om, hvad der er hændet ham, og har ikke villet sige det mindste om, hvad der kunne bringe hans klients sikkerhed i fare. Og læg så

mærke til, pludselig henvender han alles opmærksomhed på en kro! Men vær vis på, at hvis han har brugt det ord *kro*, så er det blevet ham pålagt at bruge det ... Vær overbevist om, at hele den historie, han har fortalt, er blevet dikteret ham under påvirkning af de frygteligste trusler om hævn. Doktoren er gift, doktoren har en datter. Og han holder for meget af sin familie til ikke adlyde denne bande, hvis vældige magt han har mærket. Og derfor er det, at han har givet Dem den mest nøjagtige oplysning."

"Ja, så nøjagtig, at man ikke kan finde kroen."

"Så nøjagtig, at De ikke helmer med at søge efter den trods alt, og at Deres blik ledes bort fra det eneste sted, hvor manden kan opholde sig, det mystiske sted, som han ikke har forladt, som han ikke har kunnet forlade, siden det øjeblik, hvor han såret af frk. de Saint-Véran lod sig glide derned som et dyr i sin hule."

"Men hvor pokker ... i hvilken Helvedes afkrog?"

"I det gamle abbedis ruiner."

"Men der er jo ikke flere ruiner. Nogle murlevninger og stumper af søjler ..."

"Men det er dér, han er krøbet ned, hr. assessor," råbte Beautrelet med styrke, "det er kun dér, De behøver at søge, det er dér og ikke andet steds, at De vil finde Arsène Lupin."

"Arsène Lupin!" udbrød hr. Filleul, idet han sprang op.

Der blev en lidt højtidelig tavshed, hvori det berømte navn ligesom fortonede sig. Skulle det virkelig være muligt, at det var Arsène Lupin, der nu var overvundet, skønt han holdt sig usynlig? At det var ham man i flere dage forgæves havde søgt

efter? Blev Arsène Lupin taget i en fælde, fanget af en assessor, det betød øjeblikkelig forfremmelse, rigdom, ære!

Ganimard havde ikke rørt sig. Isidore sagde til ham:

"De mener som jeg, hr. inspektør?"

"Ja, for pokker!"

"De har heller aldrig været i tvivl om, at det var ham, der var mester for denne forbrydelse?"

"Ikke et sekund. Underskriften mangler ikke! Lupins forbrydelser ligner hinanden ... man behøver blot at bruge øjnene for at se det."

"Mener De ... mener De virkelig?" gentog hr. Filleul.

"Om jeg mener!" udbrød den unge mand. "Se blot rigtigt på denne ene bagatel: Under hvilket mærke skriver disse folk til hinanden? A. L. N ... det vil jo blot sige det første bogstav af navnet Arsène og det første og sidste af navnet Lupin."

"Det må jeg sige," nikkede Ganimard, "De har rigtignok øjnene med Dem. Den gamle Ganimard har kun at sænke sine våben. De er af den rigtige slags."

Beautrelet blev rød af glæde og trykkede den hånd, Ganimard rakte ham.

De tre herrer stod nu ved altanen og deres blikke søgte ud over ruinerne. Hr. Filleul udbrød:

"Det er altså dér, han er!"

"Ja, dér er han," sagde Beautrelet med klangløs stemme. "Og dér har han været fra det øjeblik, han segnede om. Det er selvfølgeligt og logisk, at han ikke har kunnet undslippe uden at blive set af frøken de Saint-Véran og de to tjenere."

"Lad mig høre Deres bevis ..."

"Ja, beviset har hans medskyldige her givet os. Har ikke en af dem, forklædt som kusk, kørt Dem herhen i morges?"

"Det var for at få kasketten tilbage."

"Måske. Men også ... og især ... for at spionere, for at undersøge, hvad der er blevet af anføreren."

"Og han har haft held med sig?"

"Det formoder jeg, da han kender skjulestedet. Og jeg formoder yderligere, at han har erfaret Lupins fortvivlede tilstand, siden han i et anfald af forbitrelse har begået den uforsigtighed at nedskrive de truende ord: 'Al ulykke over frøkenen, hvis hun har dræbt anføreren'."

"Men hans venner må jo kunne have hjulpet ham bort straks?"

"Hvornår? Vore mænd har ikke forladt ruinerne et øjeblik. Og hvor skulle de desuden have båret ham hen? I det højeste nogle hundrede meter herfra, man rejser ikke så let med en døende ... og så ville vi have fundet ham. Nej, jeg er sikker i min sag, han er dér. Hans venner ville nødig have ført ham bort fra et så sikkert skjulested. Det er også derhen, han har ført doktoren, mens gendarmerne blev ført ved næsen som børn."

"Men hvad lever han af? Han må dog have noget at spise og drikke."

"Det kan jeg ikke sige noget om ... det ved jeg ikke ... men han er dér, det tør jeg sværge på. Han er dér, fordi han ikke kan lade være at være der. Jeg er så sikker i min sag, som om jeg så ham, som om jeg rørte ved ham. *Han er der.*"

Og han tegnede med fingeren, der pegede mod ruinerne, en lille rundkreds, som han gjorde mindre og mindre, til den kun var et eneste punkt. Efter dette punkts fjerne projektion

stirrede de to andre også, mens de lænede sig frem, begge grebet af den samme overbevisning som Beautrelet, næsten gysende ved den brændende vished, han pludselig havde fået til at slå ned i dem. Ja, Arsène Lupin var der. I teori som i virkeligheden – han måtte være dér, ingen af dem kunne nære tvivl.

Der var noget tragisk, noget der ikke kunne lade være at gøre indtryk, ved tanken om, at i et eller andet mørkt hul under jorden lå den berømte forbryder uden hjælp, feberspændt og udmattet.

"Og hvis han nu dør?" udbrød hr. Filleul med lav stemme.

"Hvis han dør," sagde Beautrelet, "og hans venner får det at vide, så vogt over frk. de Saint-Vérans liv, hr. assessor, for hævnen vil blive frygtelig!"

Trods indtrængende anmodninger fra hr. Filleul, som nødig så sig berøvet sin vidunderlige hjælper, tog Isidore Beautrelet, hvis ferie udløb samme dag, nogle minutter senere afsted til Dieppe. Han ankom ved femtiden til Paris og allerede klokken otte, på samme tid som hans kammerater, gik han ind ad porten til Janson-gymnasiet.

Ganimard, der havde foretaget en lige så omhyggelig som resultatløs undersøgelse af Ambrumésy-ruinerne, vendte tilbage med aften-ekspressen. Da han kom hjem i Rue Pergolèse, fandt han følgende brevkort, sendt med rørpost:

> *"Hr. inspektør!*
>
> Da jeg har haft en smule fritid i eftermiddag, er det lykkedes mig at samle nogle oplysninger, som vistnok vil

interessere Dem.

I et helt år har Arsène Lupin levet i Paris under navnet Étienne de Vaudreix. Det er et navn, som ofte har været fremme i bladenes meddelelser fra selskabslivet eller sportens verden. Hans lidenskab er at tage på lange rejser og undertiden er han meget længe borte for at jage tigre i Bengalen eller blåræve i Sibirien. Det fortælles endvidere, at han er forretningsmand, uden at nogen dog nærmere kan angive, hvad det er for en slags forretninger, han giver sig af med.

Hans nuværende bopæl er: Rue Marbeuf 36. (Jeg beder Dem vel lægge mærke til, at Rue Marbeuf er i nærheden af postkontoret nr. 45.) Siden den 23. april, dagen efter overfaldet på Ambrumésy, har ingen hørt noget fra Étienne de Vaudreix.

Venlig hilsen, hr. inspektør, og tak for al Deres elskværdighed.

Deres

Isidore Beautrelet.

Efterskrift. De må endelig ikke tro, at jeg har haft besvær med at få disse oplysninger. Under forhøret morgenen efter, at forbrydelsen havde fundet sted og mens hr. Filleul forhørte nogle mere begunstigede, havde jeg den lykkelige idé at undersøge den flygtendes kasket, før den falske kusk havde fået den ombyttet. De forstår nu nok, at hattemagerens navn har været nok for at finde tråden til køberens navn og bopæl."

Allerede næste morgen var Ganimard ude i Rue Marbeuf 36. Efter oplysninger, som portneren gav ham, lod han døren til stueetagen til højre åbne. Lejligheden var smuk og elegant, men der var intet andet at opdage end lidt aske i kaminen. Fire dage tidligere var tre venner kommet og havde brændt alle papirer af interesse.

Men da Ganimard var ved at gå, krydsede han på trappen postbuddet, der bragte et brev til hr. de Vaudreix.

Retten forlangte om eftermiddagen brevet udleveret. Det var frankeret med amerikanske frimærker og indeholdt følgende linjer, skrevet på engelsk:

> "*Hr. de Vaudreix!*
> Jeg bekræfter herved det svar, jeg har givet Deres agent. Så snart De er kommet i besiddelse af hr. de Gesvres' fire billeder, beder jeg Dem afsende dem på den aftalte måde. De må endelig også sende resten, hvis det kan lykkes Dem, hvad jeg tvivler stærkt om.
> En uventet forretning nøder mig til at rejse og jeg kommer til Paris på samme tid som dette brev. Jeg tager ind på *Grand Hôtel*.
>
> *Harlington.*"

Samme dag førte Ganimard, udrustet med en arrestordre, hr. Harlington, amerikansk statsborger, beskyldt for hæleri og meddelagtighed i tyveri, på politikammeret.

Således var det hændt, at i løbet af et tidsrum på fireogtyve timer, takket være de i sandhed uventede oplysninger, der

skyldtes en ung mand på sytten år, var denne sags indviklede tråde redt fra hinanden. I fireogtyve timer var det uforklarlige blevet rimeligt. I fireogtyve timer var de medskyldiges plan, der gik ud på at frelse deres anfører, blevet gjort til intet, mens fangsten af den sårede, ja døende Arsène Lupin uden tvivl stod for døren. Hans bande var splittet, man kendte allerede hans opholdssted i Paris og det falske navn, han søgte at skjule sig under; og for første gang bragte man en af hans dygtigst og bedst tilrettelagte forbrydelser for dagens lys, før han endnu havde kunnet sikre sig dens fuldstændige udførelse.

Alt dette vakte hos det store publikum, der fulgte sagen, den største forbavselse, nysgerrighed og beundring. Journalisten fra Rouen havde straks i en fortræffelig artikel fortalt om den unge gymnasiasts første forhør, om hans kløgt og rolige sikkerhed. Og alt hvad Ganimard og hr. Filleul fortalte (og de fortalte meget mere end de egentlig ville, fordi de blev revet med af en følelse, der var stærkere end deres professionelle selvfølelse) oplyste pludselig publikum om den rolle, Isidore Beautrelet havde spillet ved de sidste begivenheder. Han alene havde udført det hele. Og ham alene tilkom fortjenesten og sejren.

Ja, publikum blev revet med. På få dage voksede Isidore Beautrelet til en helt, og mængden, der pludselig havde forgabet sig i ham, krævede de mest omhyggelige oplysninger om deres nye yndling. Reporterne kom straks på benene. De lejrede sig på spring ved Janson-gymnasiet, lurede på eleverne, når de gik hjem, og skrev alt, nært og fjernt, op, når det blot angik Beautrelet. Således lærte man snart det ry at kende, som

den, de andre elever kaldte Sherlock Holmes' rival, nød mellem sine kammerater. Ved sin sunde fornuft, sine slutninger og uden anden kendskab til sagerne end den, han fik ved at læse bladene nu og da, havde han adskillige gange løst ret sammensatte gåder, som retten først langt senere var nået til ende med.

Det var blevet en morskab på Janson-gymnasiet at stille Beautrelet overfor vanskelige spørgsmål og uløselige problemer, og de andre drenge forundrede sig over at se, med hvilken sikkerhed i at undersøge og ved hvilke opfindsomme slutninger han bevægede sig gennem det tætteste mørke. Ti dage før urtekræmmer Jorisse's arrestation havde han således vist, hvilken forklaring man kunne uddrage af hans berømte paraply. Og ligeledes havde han ved mordet i Saint-Cloud straks fra begyndelsen påvist, at portneren måtte være morderen, det kunne ikke være andre.

Men det morsomste var dog det lille værk, som gik fra hånd til hånd mellem gymnasiets elever. Værket bar hans navn og var skrevet på skrivemaskine i ti eksemplarer. Dets titel var: *Arsène Lupin, hans metode, hvor den er klassisk, og hvor den er hans egen – samt en sammenligning mellem engelsk humor og fransk ironi*.

Det var en omhyggelig studie over hver af Lupins bedrifter, hvor den berømte anførers forskellige fremgangsmåder trådte frem i skarp belysning, hvor man desuden blev bekendt med den egentlige mekanisme i hans metode, hans særlige taktik, hans små opsatser i dagbladene, hans trusler, forudkundgørelsen af hans tyverier, kort og godt alle de tricks, som han benyttede for at lamme det valgte offer og sætte det i en sådan sindstilstand, at det så godt som selv bød sig frem i

det givne øjeblik, så alt forløb med offerets egen billigelse, kunne man næsten sige.

Som en kritik var det lille arbejde så retfærdigt, indtrængende og levende og indeholdt en på en gang så skarp og opfindsom ironi, at han straks fik latteren på sin side. Og sympatien – også hos publikum – vendte sig uden tøven fra Lupin mod Isidore Beautrelet, så i den kamp, der begyndte dem imellem, udnævnte man på forhånd den unge gymnasiast til sejrherre.

I hvert tilfælde var denne sejr foreløbig således, at hr. Filleul såvel som retten i Paris syntes skinsyge nok til ikke at ville skænke ham den.

På den ene side lykkedes det ikke at fastslå Harlingtons identitet eller fremskaffe et afgørende bevis på, at han hørte til Lupins bande. Om han var medvider eller ikke, var det ikke godt at sige, han tav hårdnakket. Skønt hans håndskrift var blevet underkastet en undersøgelse, var det endog umuligt at fastslå, om det var ham, der havde skrevet det opsnappede brev. At en hr. Harlington med en rejsetaske i hånden og en tegnebog rigeligt forsynet med banknoter var steget af en vogn ved *Grand Hôtel*, det var alt, hvad man med sikkerhed vidste.

Og i Dieppe – ja, der sov hr. Filleul stadig på de stillinger, Beautrelet havde erobret. Hr. Filleul gjorde ikke et eneste skridt fremad. Bestandig omgav den samme uvished den person, som frøken de Saint-Véran havde taget for Beautrelet dagen før forbrydelsen. Selvsamme mørke hvilede endnu over alt det, der angik tyveriet af de fire Rubens. Hvad var der blevet af disse billeder? Og hvilken vej havde den automobil fulgt, som i nattens mulm og mørke var kørt bort med dem?

Både ved Luneray, ved Yerville og Yvetot havde man bevis nok på, at automobilen havde passeret, ligesom ved Caudebec-en-Caux, hvor den havde måttet sætte over Seinen med dampfærgen. Men når man kom til bunds i undersøgelsen, viste det sig, at den omtalte automobil havde været åben, og at det ville have været umuligt at anbringe fire store billeder i den, uden at dampfærgens folk blev opmærksomme på det.

Sandsynligvis var det den samme automobil, men det spørgsmål krævede stadig svar: Hvad var der blevet af de fire Rubens?

Snarere flere var de gåder, som hr. Filleul lod uløste. Hver dag rodede hans folk mellem ruinerne. Næsten dagligt ledede han selv undersøgelserne. Men derfra og til at finde det sted, hvor Lupin droges med døden – hvis Beautrelets mening var rigtig – var der et spring, som den udmærkede embedsmand slet ikke lod til at være udrustet til at gøre.

Derfor var det også naturligt, at man vendte sig mod Isidore Beautrelet, siden han var den eneste, der var i stand til at splitte tågerne, der uden ham kun blev tættere og mere uigennemtrængelige. Hvorfor forfulgte han ikke sagen? Når han havde ført den så langt, behøvede han jo kun endnu en anstrengelse for at føre den igennem.

Spørgsmålet blev stillet ham af en journalist ved *Grand Journal* en dag, da denne journalist slap ind i Janson-gymnasiet under det falske navn Bernod, Beautrelets faderlige ven i Paris.

Hertil svarede Isidore meget fornuftigt:

"Bedste herre, der er desværre ikke alene en Lupin i denne verden, der er ikke blot forbrydere og opdagere, der er også den

kendsgerning, der hedder studentereksamen. Og den skal jeg op til i juli måned. Nu er vi allerede i maj. Og jeg har ikke lyst til at dumpe. Hvad ville dog min skikkelige fader sige?"

"Men hvad ville han sige, hvis De overleverede Arsène Lupin i retfærdighedens arme?"

"Å, vi har jo tiden for os. Næste ferie ..."

"Pinseferien ..."

"Ja. – Jeg rejser lørdag den 6. juni med første tog."

"Og lørdag aften er Arsène Lupin fanget?"

"Får jeg ikke frist til søndag?" spurgte Beautrelet smilende.

"Hvorfor forsinke sagen?" svarede journalisten i den mest alvorlige tone.

Alverden følte overfor den unge mand denne uforklarlige tillid, der nærmest var fra i går og dog allerede så stærk – og det skønt begivenhedernes gang kun retfærdiggjorde den til et vist punkt. Ikke desto mindre ... folk troede! Intet syntes vanskeligt for ham. Man ventede det af ham, som man måske kunne have ventet af et eller andet medie eller af en søvngænger. Den 6. juni! Denne dato stod at læse i alle bladene. Den 6. juni ville Isidore Beautrelet tage med ekspressen til Dieppe og samme aften ville Arsène Lupin være arresteret.

"Med mindre det skulle lykkes ham at slippe bort forinden," udtalte de sidste tilhængere af Lupin.

"Umuligt! Alle udgange er bevogtede."

"Hvem ved, om han ikke er bukket under for sine sår," vedblev tilhængerne, der hellere så deres helt død end fanget.

Men svaret faldt øjeblikkeligt:

"Jovist! Hvis Lupin var død, ville hans medskyldige vide det og Lupin være blevet hævnet. Det har Beautrelet selv sagt!"

Den 6. juni kom. Et halvt dusin journalister holdt øje med Isidore ved Saint-Lazare-banegården. To af dem ville ledsage ham på rejsen. Han bad dem om ikke at gøre det.

Det lykkedes ham at slippe alene afsted. Hans kupé var tom. Temmelig træt af en række nætter, der havde været helliget til arbejde, faldt han så godt som straks i en tung søvn. I drømme syntes han at mærke, at toget standsede ved forskellige stationer og at folk steg ud og ind. Da han vågnede, i nærheden af Rouen, var han ene. Men på rygstykket af det modsatte sæde lagde han mærke til et bredt stykke papir, der var fæstet med en nål i det grå klæde. Og han læste disse ord:

> *Enhver har sit at passe. Pas De Deres. Gør De det ikke, så tag Dem i agt.*

"Det er godt," udbrød han og gned sig i hænderne. "Denne trussel er dog for idiotisk! En nydelig mundfuld! Det er tydeligt nok, at det ikke er Lupin, som har holdt pennen."

Toget fo'r ind i tunnelen, der kommer lige før den gamle normanniske stad. På stationen gik Isidore et par gange frem og tilbage for at strække benene. Han havde netop bestemt sig til at vende tilbage til kupeen, da han pludselig udstødte et skrig. Idet han gik forbi boghandlerens reol havde han tilfældigvis på den første side af et ekstranummer af *Journal de Rouen* læst disse linjer, hvis frygtelige betydning han pludselig så:

> *"**Sidste nyhed!** – Man telegraferer til os fra Dieppe, at sidste nat er voldsmænd trængt ind i Ambrumésy-slottet, har bundet og kneblet frk. de Gesvres og bortført frk. de Saint-Véran. Blodspor er fundet*

indtil 500 meter fra slottet, og lige i nærheden af slottet lå der et sjal, der ligeledes var blodplettet. Der er grund til at frygte, at den stakkels unge pige er blevet myrdet."

Isidore Beautrelet sad lige til Dieppe uden at røre sig, bøjet helt sammen. Med albuerne på knæene og med hænderne over ansigtet sad han og grundede.

Da han var kommet til Dieppe, lejede han en vogn. Lige ved Ambrumésy mødte han assessoren, som bekræftede den sørgelige nyhed for ham.

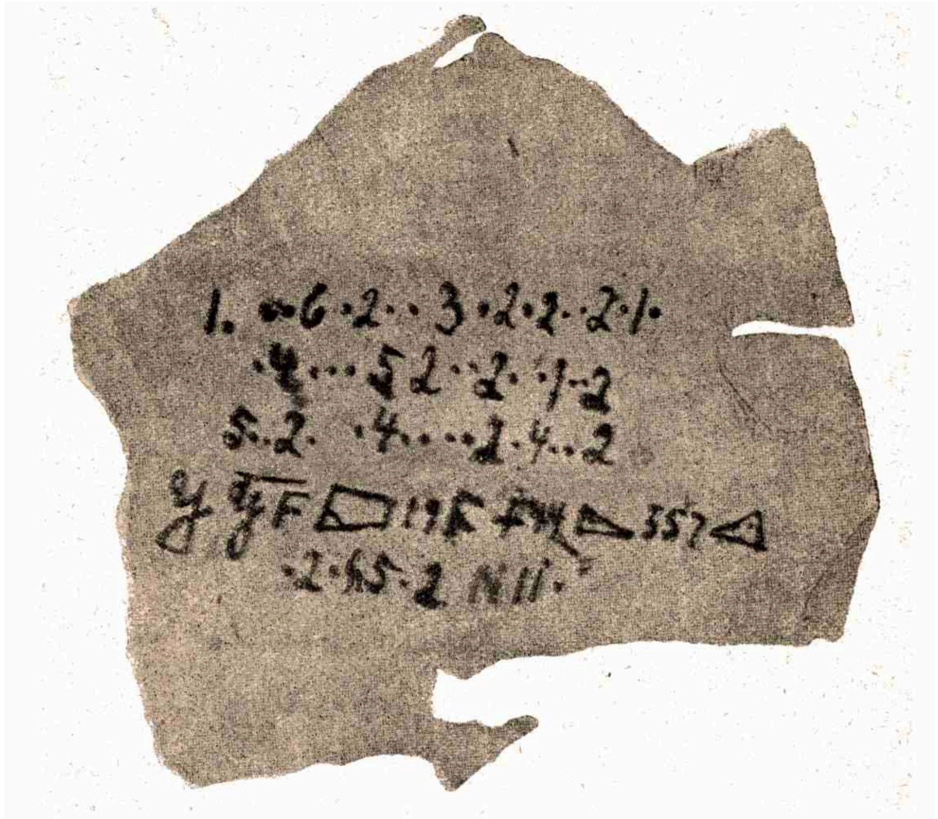
"Ved De ikke noget nærmere?" spurgte Beautrelet.

"Nej. Jeg er kommet i dette øjeblik."

I det samme nærmede en af gendarmerne sig til hr. Filleul og overrakte ham et stykke papir, der var krøllet, flænget og gulnet. Han havde fundet det ikke langt fra stedet, hvor sjalet var blevet opdaget. Hr. Filleul undersøgte det, rakte det til Beautrelet og sagde:

"Den slags ting skal ikke hjælpe os stort!"

Isidore vendte og drejede papirstumpen. Dækket som den var af tal, punkter og tegn, dannede den nøjagtig den tegning, vi gengiver her nedenunder:

3. Liget

Ved 6-tiden, da undersøgelserne var endt, ventede hr. Filleul i følgeskab med assistenten, hr. Brédoux, på vognen, der skulle køre dem til Dieppe. Hr. Filleul var meget ophidset og nervøs. Mere end en gang spurgte han:

"Har De ikke set den lille Beautrelet?"

"Nej, jeg har såmænd ikke."

"Hvor pokker er han blevet af? Jeg har ikke set et glimt af ham hele eftermiddagen."

Pludselig gik der et lys op for ham, han rakte sin mappe til Brédoux og skyndte sig rundt om slottet og over mod ruinerne.

I nærheden af den store buegang fandt han Isidore, han lå på maven i det tæppe af lange grannåle, der dækkede jorden, tilsyneladende som sunket hen i dvale.

"Men hvad er der dog i vejen, Beautrelet? ... Sover De?"

"Nej, jeg sover ikke. Jeg grunder ..."

"Lige siden i morges!"

"Ja."

"Som om det førte til noget? Det gælder dog først og fremmest om at have øjnene med sig, undersøge, hvad der er sket, finde de nødvendige indicier og udgangspunkter. Først senere kan overvejelsen begynde at samle alt dette, indtil man finder sandheden."

"Ja, det ved jeg nok ... det er den sædvanlige metode ... Den rigtige, naturligvis. Men jeg har en anden ... jeg grunder først over sagen, jeg søger at finde dens kerne, om jeg kan udtrykke mig således. Derefter opstiller jeg en rimelig og logisk hypotese,

der er i nøje overensstemmelse med kernepunktet. Og først derefter prøver jeg, om kendsgerningerne kan passes ind i min opfattelse."

"Det var en mærkelig måde ... og unægtelig forbandet sammensat!"

"Det er en ganske pålidelig metode, hr. Filleul, mens Deres ikke er det."

"Kendsgerninger er og bliver dog kendsgerninger."

"Når man står overfor en ligegyldig modstander så passer det! Men rigtignok ikke, når ens fjende er udspekuleret ... så er kendsgerninger noget, man finder på. De indicier, som De bygger Deres undersøgelse på, står han jo ganske frit overfor og kan stille dem op, akkurat som han finder for godt. Og De indser da nok, når det drejer sig om en mand som Lupin, hvor et sådant standpunkt kan føre til, hvilke fejltagelser og hvilke urimeligheder ... Selv Sherlock Holmes er gået i fælden."

"Arsène Lupin er død."

"Det er muligt. Men hans bande eksisterer; og elever af en sådan mester er selv mestre."

Hr. Filleul tog Isidore ved armen og trak ham med sig.

"Det er kun ord, unge mand. Og hør nu efter, hvad der er vigtigere, læg vel mærke til, hvad jeg siger. Ganimard, som i øjeblikket er i Paris, kommer hertil om nogle dage. Desuden har grev de Gesvres telegraferet til Sherlock Holmes, som har lovet ham sin bistand i den kommende uge. Ville det ikke være morsomt at kunne sige til disse to berømtheder den dag, de kommer: De må undskylde, mine herrer, men vi har desværre ikke kunnet vente så længe. Sagen er endt."

Ville det være muligt at tilstå sin afmagt mere ubehændigt, end hr. Filleul her gjorde det? Beautrelet undertrykte et smil og svarede, idet han lod som ingenting:

"Jeg tilstår, hr. assessor, at når jeg ikke har været med til forhøret i dag, så er det, fordi jeg stolede på, at De ville sige mig, hvad der er fremgået af det. Vil De ikke nok fortælle mig det?"

"Jo, nu skal De høre. I aftes ved ellevetiden modtog de tre gendarmer, som sergent Quevillon havde sat på vagt her ved slottet, en ordre, som kaldte dem så hurtigt som muligt til Auville, hvor korpset befinder sig. De steg straks til hest ... og da de ankom til Ouville ..."

"Så fik de at vide, at de var blevet narret, at ordren var falsk. Og de måtte således vende tilbage til Ambrumésy ..."

"Ja, det gjorde de. Det var sergent Quevillon, der førte dem hertil. Men de havde været borte i 1½ time og i denne 1½ time er forbrydelsen blevet begået."

"Men på hvad måde?"

"På den naturligste måde af verden. En stige, der var lånt på forpagtergården, blev anbragt således, at den nåede op til slottets 2. sal. En rude blev trykket ind, et vindue åbnet. To mænd, som var forsynet med en blændlygte, trængte ind i frøken de Gesvres' værelse og kneblede hende, førend hun havde fået tid til at kalde. Da de så havde bundet hende med reb, åbnede de så stille som muligt døren til det værelse, hvor frøken de Saint-Véran sov. Frøken de Gesvres hørte stønnen og derefter støj, som fra et menneske, der kæmper for livet. Et minut senere kom de to mænd tilbage, bærende på hendes kusine, som nu også var kneblet og bundet. De gik lige forbi

hende og derefter bort gennem vinduet. Rædselsslagen besvimede frk. de Gesvres."

"Men hundene ... havde hr. de Gesvres ikke netop lige i disse dage købt to nærmest vilde blodhunde, som blev sluppet løs om natten?"

"Jo, man har fundet dem dræbt ved gift."

"Men hvem har givet dem den gift? Der var jo ingen, der kunne komme dem nær."

"Ja, det er netop det gådefulde. Det ser ud, som om de to mænd uden hindring har kunnet gå forbi ruinerne og ud ad den lille dør. De har derefter søgt igennem den fældede skov, der omgiver de gamle stenbrud. Knap 500 meter fra slottet, ved foden af det træ, som kaldes Kongeegen, er de standset og har der udført deres skændige plan."

"Men hvis de er kommet med den hensigt at dræbe frøken de Saint-Véran, hvorfor har de så ikke gjort det i hendes værelse?"

"Det er ikke godt at vide. Hvad der har bestemt dem til det, er måske først faldet dem ind, efter at de har forladt slottet. Måske er det lykkedes den unge dame at befri sig for sine bånd. Således er jeg temmelig sikker på, at det sjal, som blev fundet, har været brugt til at binde hendes hænder med. Det er i hvert fald ved foden af Kongeegen, at de har begået drabet. De beviser, jeg har samlet, er uomtvistelige ..."

"Men liget?"

"Liget er ikke blevet fundet, hvad der for resten ikke er særlig grund til at undre sig over. Sporet, som jeg har fulgt, fører nemlig til Varengeville kirke, De, ved der, hvor den gamle kirkegård kryber op langs klippen. Der er en afgrund, et gab på mere end 100 meters dybde, og nedenunder kun klipper og hav.

Måske om en eller to dage vil tidevandet føre liget op et eller andet sted på strandbredden."

"Ja, det er sikkert og vist ... det lyder jo meget naturligt."

"Ja, det er alt sammen meget naturligt, og undrer mig slet ikke. Lupin er død. Hans medskyldige har fået det at vide, og for at hævne sig, som de havde lovet, har de myrdet frk. de Saint-Véran. Det er jo kendsgerninger, som man ikke engang behøver noget bevis for. Men Lupin?"

"Lupin?"

"Ja, hvad er der blevet af ham? Sandsynligvis har hans venner bragt hans lig bort samtidig med, at de førte den unge dame med sig. Men hvor er beviset på denne sidste bortførelse? Der er intet. Vi ved ikke mere om det end om hans ophold i ruinerne, ikke mere om hans død end om hans liv. Det er den store gåde, Beautrelet! – mordet på frøken Raymonde er der ikke noget gådefuldt ved. Det er tværtimod kun en biomstændighed. Hvad er der hændt i de sidste to måneder på Ambrumésy-slottet? Hvis vi ikke nu klarer denne vanskelighed, så vil andre komme os i forkøbet og rive os det i næsen."

"Og hvornår kommer de andre?"

"Onsdag ... tirsdag måske."

Beautrelet syntes i al hemmelighed at foretage et regnestykke og sagde så:

"Hr. assessor, i dag er det lørdag. Jeg skal være tilbage på skolen mandag aften. Men hvis De vil vise mig den venlighed at være her mandag morgen præcis kl. 10, så skal jeg forsøge, om jeg kan bringe Dem gådens løsning."

"Min kære hr. Beautrelet, tror De virkelig det? Er De sikker på det?"

"Ja, det håber jeg da, jeg er."

"Og hvor begiver De Dem nu hen?"

"Jeg går hen for at undersøge, om det, der er sket, passer med mit synspunkt."

"Og hvis det nu ikke passer?"

"Ja, hr. assessor, så holder kendsgerningerne ikke stik, og så må jeg søge efter andre, der passer bedre. Farvel og på gensyn på mandag."

"På gensyn!"

Nogle minutter etter var hr. Filleul på vej til Dieppe. Isidore, der havde lånt en cykle af grev de Gesvres, kørte ud ad vejen mellem Yerville og Caudebec-en-Caux.

Der var et punkt, på hvilket den unge mand fremfor alt søgte at komme til klarhed, fordi det forekom ham som modstanderens svage punkt. Man førte ikke helt ubemærket genstande bort, der havde en sådan størrelse som de fire Rubens. De måtte i det mindste være et eller andet sted. Selv om det i øjeblikket var umuligt at finde dem, måtte man dog kunne opsnuse, ad hvilken vej de var blevet ført bort.

Beautrelets opfattelse var denne:

Automobilen havde ganske sikkert medført de fire billeder; men før den var ankommet til Caudebec, var billederne blevet læsset over på en anden automobil, som var blevet ført over Seinen ovenfor eller nedenfor Caudebec.

Nedenfor Caudebec lå Quillebeuf færgested, der var meget almindelig benyttet og derfor farligt. Men på den anden side af byen fandtes et andet færgested ved Mailleraie, en stor landsby udenfor den almindelige trafik.

Ved midnatstid havde Isidore kørt de 18 mil og ankom til Mailleraie. Han slog sig ned i en lille kro, der lå helt nede ved vandet. Der sov han om natten, og allerede om morgenen gav han sig i snak med færgemændene.

De viste ham deres færgebog. Fredag den 23. april var ingen automobil blevet ført over.

"Men måske en almindelig vogn," antydede Beautrelet, "en pakvogn eller en kærre?"

"Heller ikke."

Hele morgenstunden gik Isidore på opdagelse. Han havde allerede bestemt sig til at tage til Quillebeuf, da opvarteren i den kro, hvor han havde overnattet, sagde til ham:

"Netop den morgen kom jeg tilbage fra tjenesten, og jeg husker godt, at jeg så en kærre, men den blev ikke ført over."

"Men hvordan da?"

"Ja, den blev tømt ud på en pram, der var fortøjet ved bolværket."

"Ved De, hvor denne kærre kom fra?"

"Ja, den kendte jeg godt. Det var en af vognmand Vatinels."

"Hvor bor han?"

"I Louvetot."

Beautrelet betragtede sit generalstabskort. Landsbyen Louvetot lå ved den korsvej, hvor vejen mellem Yvetot og Caudebec og en lille vej, der snor sig gennem skoven til Mailleraie, mødes.

Klokken var blevet 6 om aftenen, før det lykkedes Isidore at finde mester Vatinel, der sad i kroen. Det var en af disse snu gamle normanner, som altid er på deres post overfor

fremmede, men som ikke kan modstå den tiltrækning, som et pengestykke har, eller den indflydelse, som et godt glas udøver.

"Jo, det er hørt ... den morgen havde nogle automobilfolk sat mig stævne kl. 5 ved korsvejen. De læssede fire store tingester, så høje som så, på min kærre. En af dem fulgtes med mig. Vi bragte sagerne ned på en pram."

"De taler om de automobilfolk, som om De kendte dem godt."

"Ja, det skulle jeg rigtignok mene, at jeg kendte dem. Det var jo sjette gang, jeg kørte for dem."

Isidore kom til at ryste.

"De siger sjette gang ... siden hvornår?"

"De dage, der gik forud, naturligvis. Men det var rigtignok andre tingester. Store blokke af sten eller også nogle, der var ganske små, men temmelig lange, og de var indpakket i aviser, og de blev båret, som var de selve det hellige sakramente, dem fik man rigtignok ikke lov at røre ved ... Men hvad er der i vejen med Dem, De bliver helt bleg?"

"Det betyder ikke noget ... det er varmen her."

Beautrelet gik vaklende ud. Glæden over denne uventede opdagelse gjorde ham svimmel.

Han begav sig straks på tilbagevejen, sov om natten i Varengeville, tilbragte den næste morgen en times tid på rådhuset sammen med den stedlige lærer og vendte tilbage til slottet. Et brev, der var adresseret til hr. grev de Gesvres, ventede ham der. Det indeholdt disse linjer:

Anden advarsel ... Hold tand for tunge ... ellers ...

"Nå," sagde han til sig selv, "jeg må nok snart bestemme mig til at tage nogle forholdsregler for min personlige sikkerhed,

ellers ... som de skriver."

Klokken var 9; han gik sig en tur mellem ruinerne og lagde sig så ned ved den store buegang og lukkede øjnene.

"Nå, hr. Beautrelet, har De haft fornøjelse af Deres rejse?"

Det var hr. Filleul, som mødte på den aftalte tid.

"Ja, det kan De tro, hr. assessor."

"Og det vil sige?"

"Det vil sige, at jeg er parat til at holde mit løfte, trods dette brev, som ikke netop opmuntrer mig til det."

Han viste brevet til hr. Filleul.

"Sludder, sladder," udbrød denne, "jeg håber da ikke, at det skal have til følge ..."

"At jeg ikke fortæller, hvad jeg ved. Nej, hr. assessor! Jeg har lovet det, jeg skal holde mit løfte. Om 10 minutter ved De ... en del af sandheden."

"En del?"

"Ja, efter min mening er gåden ikke løst med at finde Lupins skjulested. Langtfra. Men for resten, det får vi at se."

"Hr. Beautrelet, der er ikke mere noget, der skal forbavse mig, når det kommer fra Dem! Men hvorledes har De kunnet opdage ...?"

"Å, ganske naturligt. Der var i brevet fra hr. Harlington til hr. Étienne de Vaudreix eller snarere til hr. Lupin ..."

"Det opsnappede brev?"

"Ja, der var deri en sætning, som hele tiden har interesseret mig. Det var denne: 'Når De sender billederne, så send også resten, hvis De kan få held dertil, hvad jeg dog tvivler stærkt på.'"

"Ja, det husker jeg godt."

"Hvad skulle det være for en rest? En eller anden kunstgenstand eller sjældenhed? Slottet indeholdt intet andet særlig værdifuldt end de fire Rubens og gobelinerne. Juveler? Dem er der her ikke mange af, og de, der er, er kun af ringere værdi. Men hvad kunne det da være? Og kunne man på den anden side tro, at folk som Lupin, der er i besiddelse af en så vidunderlig dygtighed, ikke skulle have formået at føje *denne rest* til det øvrige. Det kunne måske være vanskeligt, noget ganske særligt og besværligt – lad gå, men sikkert muligt at føre igennem, når Lupin satte noget ind på det."

"Alligevel er det slået fejl: der er ikke noget forsvundet."

"Det er ikke slået fejl: der *er* noget forsvundet."

"Ja, de fire Rubens, men ..."

"De fire Rubens og noget andet, noget, som er blevet erstattet med en kopi akkurat som Rubensbillederne – noget endnu mere sjældent og værdifuldt end de fire billeder."

"Men hvad da? Jeg bliver ganske utålmodig."

Mens de to mænd vandrede mellem ruinerne, havde de vendt sig mod den lille port og gik nu langs med kapellet.

Beautrelet standsede.

"De vil vide hvad det er, hr. assessor?"

"Om jeg vil?"

Beautrelet havde en stok i hånden, en solid og knortet kæp. Pludselig slog han med denne stok på en af statuerne, der prydede kapellets indgangsdør. Den sprang i stykker.

"Men er De da blevet gal?" råbte hr. Filleul, ude af sig selv. Han styrtede til som for at redde stumperne. "Er De da blevet gal? Denne gamle helgen var vidunderligt formet."

"Vidunderlig?" gentog Isidore og slog mølle med stokken, hvorved en statue af den hellige jomfru væltede omkuld.

Hr. Filleul greb ham om armen.

"Unge mand, jeg kan ikke tillade, at ..."

En af de hellige tre konger slog en kolbøtte ... derpå krybben med Jesusbarnet.

"En gang til, og jeg skyder!"

Hr. de Gesvres var kommet til og havde trukket sin revolver frem.

Beautrelet brast i latter.

"Skyd blot, hr. greve ... skyd blot på dem alle sammen ... Se dér, denne gamle herre, som støtter hovedet i hænderne ..." og den hellige Johannes den Døber sprang af soklen.

"Å," sagde greven, idet han løftede sin revolver, "hvilken vanhelligelse ... Tænk disse mesterværker ...!"

"Gips, stuk, hr. greve!"

"Hvad er det De siger," råbte hr. Filleul, idet han stødte grev de Gesvres' revolver til side.

"Gips," gentog Beautrelet. "Papmaché."

"Å ... er det muligt?"

"Luft! Blændværk! Bedrag!"

Greven bøjede sig ned og tog en stump af en af statuerne.

"Der ser De, hr. greve! ... Den er af gips, af patineret skimlet og grønt gips, akkurat som antik sten ... men af gips! Her ser De alt, hvad der er tilbage af de gamle mesterværker ... Her ser De et arbejde, der er gjort på nogle dage ... Her ser De, hvad hr. Charpenais, der kopierede Deres Rubens, har forberedt for et år siden."

Og nu var det ham, der greb hr. Filleuls arm.

"Hvad mener De, hr. assessor? Er det ikke godt gjort? Er det ikke vældigt? Storslået? Kapellet bortført! Et helt gotisk kapel rykket op med rode, sten for sten! Et helt folk af statuer røvet og erstattet med godtkøbsvarer af stuk! Et af de mest pragtfulde vidnesbyrd om en uforlignelig kunstperiode smuglet bort! Kapellet stjålet! Er det ikke enestående? Å, hr. assessor, hvilket geni er ikke denne mand!"

"De forivrer Dem, hr. Beautrelet."

"Man forivrer sig aldrig nok, hr. assessor, når det drejer sig om et sådant menneske. Hvad der overstiger det middelmådige fortjener, at man beundrer det; og Arsène Lupin hæver sig over alt andet. Der er i dette tyveri en frodighed i planlæggelsen, en styrke og en pragt, en behændighed og en frihed, som bringer mig til at skælve."

"Skade, at han er død," lo hr. Filleul hånligt. "Ellers var det vel endt med, at han havde stjålet Notre-Dames tårne."

Isidore trak på skuldrene.

"Le ikke, hr. assessor, selv som død forfærder han Dem ..."

"Jeg siger jo ikke andet, jeg siger jo i virkeligheden ikke andet, hr. Beautrelet; – ja, jeg tilstår endda, at det er ikke uden en vis bevægelse, jeg forbereder mig til at se ham, hvis ikke hans kammerater allerede har fået hans lig af vejen ..."

"Og at tænke sig," udbrød grev de Gesvres, "at det var ham, som min stakkels niece skød."

"Ja, det var ham, hr. greve," bekræftede Beautrelet, "det var ganske sikkert ham, som faldt her i ruinerne for frk. de Saint-Vérans kugle; det var ham, som hun så rejse sig, og som faldt endnu en gang, og som slæbte sig henimod den store buegang for at rejse sig sidste gang – og det ved et rent mirakel, hvad jeg

straks skal forklare ... og nå til dette skjulested, som skulle blive hans grav."

Og med sin stok slog Beautrelet på kapellets tærskel.

"Hvordan?" udbrød hr. Filleul forbavset. "Hans grav? ... Tror De virkelig, at dette skjulested ..."

"Han er her! her!" gentog Beautrelet.

"Men vi har jo søgt allevegne."

"Ja, men dårligt."

"Der er intet skjulested her," protesterede hr. de Gesvres, "jeg kender kapellet."

"Jo, hr. greve, der er et. Hvis De søger på rådstuen i Varengeville, hvor man har samlet alle de papirer, der fandtes i det gamle Ambrumésykloster, vil De gennem disse papirer, der er dateret fra det 18. århundrede, erfare, at der findes en krypt under kapellet. Denne krypt kan uden tvivl henføres til det romanske kapel, på hvis plads det nuværende er bygget."

"Men hvorledes skulle dog hr. Lupin have kendt denne enkelthed," spurgte hr. Filleul.

"På en meget naturlig måde, ved de forarbejder, han har gjort for at røve kapellet."

"Nå, nå, hr. Beautrelet, nu overdriver De dog! Han har ikke røvet hele kapellet. Disse grundsten har han ikke rørt."

"Nej, sikkert og vist – han har ikke støbt, og han har ikke taget andet end det, der havde kunstværdi, de forarbejdede sten, skulpturarbejderne og statuerne, alle skattene fra de små søjlegange og de udskårne hvælvinger ... Nej, selve bygningens fundament har ikke interesseret ham. Grundstenene er blevet tilbage."

"Og som følge deraf, hr. Beautrelet, har Arsène Lupin ikke kunnet komme til krypten!"

I dette øjeblik kom hr. de Gesvres, som havde kaldt på en af sine tjenere, tilbage med nøglen til kapellet. Han åbnede porten, og de tre mænd trådte ind. Efter en kort undersøgelse fortsatte Beautrelet:

"Gulvfliserne er naturligvis ikke ført bort; men det er let at se, at højaltret ikke er andet end en attrap. Almindeligt begynder den trappe, der skal gå ned til krypten, lige foran alteret og sænker sig ned under det."

"Og De slutter deraf?"

"Jeg slutter deraf, at Lupin har fundet krypten under sit arbejde."

Med en hakke, som greven lod sende bud efter, huggede Beautrelet løs på alteret. Gipsstykker sprang til højre og til venstre. Han skovlede dem til side.

"For pokker," udbrød hr. Filleul, "jeg længes efter at vide ..."

"Ja, jeg også," sagde Beautrelet, hvis ansigt var blegt af spænding.

Han fordoblede sine hug. Og pludselig stødte hakken som hidtil ikke havde mødt nogen modstand, mod et noget hårdere materiale og sprang tilbage. Der hørtes støj som af et jordskred, og hvad der var tilovers af alteret, styrtede ned i et tomt rum, fulgt af stenblokke, som hakken havde revet løs. Beautrelet bøjede sig frem, et koldt vindpust slog ham i møde. Han strøg en tændstik og holdt den hen over det tomme rum.

"Trappen begynder længere fremme, end jeg tænkte, næsten under de forreste altertrin. Jeg ser dybt dernede de første trin."

"Er der dybt?"

"Tre eller fire meter ... trinnene er meget høje ... og der mangler nogle."

"Det er ikke sandsynligt," sagde hr. Filleul, "at mens de tre gendarmer var borte, og frøken de Saint-Véran blev bortført, at de medskyldige samtidig har haft tid til at fjerne liget fra denne kælder ... og desuden, hvorfor skulle de egentlig have gjort det? Nej, efter min mening, så er han der endnu."

En tjener bragte dem en stige, som Beautrelet sænkede ned i hulrummet, og som han søgte at få til at stå fast, idet han prøvede sig frem mellem de nedfaldne brudstykker.

"Vil De stige ned, hr. Filleul?"

Assessoren, som var blevet forsynet med et lys, vovede sig ud på stigen. Hr. de Gesvres fulgte ham.

Og derefter satte Beautrelet foden på det øverste trin.

Der var i alt 18 trin. Han talte dem mekanisk, mens hans øjne undersøgte krypten, hvor lysets skær kæmpede med mørket.

Dernede fra trængte en stærk og gennemtrængende stank op og angreb hans nerver, en stank af forrådnelse, der påvirkede hans hjerne.

Å, denne stank, der får hjertet til at snøre sig sammen ...

Og pludselig en skælvende hånd, som prikkede Beautrelet på skulderen.

"Hvad er der? Hvad er der?"

"Beautrelet," stammede hr. Filleul "... Beautrelet ..."

Han kunne ikke tale, lammet af skræk.

"Ja, ja, hr. assessor, kom til Dem selv!"

"Beautrelet ... han er der!"

"Er han ..."

"Ja, der ligger noget under den store sten, som er faldet ned fra alteret ... jeg kom til at støde til stenen ... og jeg har rørt ved ... Å, jeg glemmer det aldrig ..."

"Hvor er han?"

"Her ... her ... Mærker De stanken? ... Kom her ned ... se ..."

Han havde grebet lyset og søgte at få dets skær til at falde på en ubevægelig skikkelse, der lå dernede.

"Å," udbrød Beautrelet med en stemme fyldt af rædsel.

De tre mænd bøjede sig ned.

Halvnøgent, magert og frygteligt lå liget dér. Den grønlige og voksblege hud trådte enkelte steder frem mellem de iturevne klæder. Men det frygteligste, det, som havde fravristet den unge mand et rædslens skrig, var hovedet ... hovedet, som var blevet knust af stenblokkene, det uformelige hoved, en skrækkelig masse, hvori man ikke mere kunne skelne noget ... og da deres øjne havde vænnet sig lidt til mørket, så de, at alt dette kød rørte sig afskyeligt ...

I fire spring var Beautrelet oppe ad stigen, han flygtede ud under åben himmel, ud i den friske luft.

Hr. Filleul fandt ham atter liggende på maven med hænderne over ansigtet. Han sagde til ham:

"Til lykke, Beautrelet. De har opdaget skjulestedet. Og på to andre punkter har jeg desuden overbevist mig om rigtigheden af Deres påstande. For det første har den mand, som frøken de Saint-Véran har skudt, virkelig været Arsène Lupin, som De sagde straks. Og det har ganske rigtigt været under navnet Étienne de Vaudreix, at han har levet i Paris. Hans linned er

mærket med forbogstaverne E. V. Og det forekommer mig at være tilstrækkeligt bevis ..."

Isidore rørte sig ikke.

"Greven er ved at lade spænde for – han sender bud efter doktor Jouét, som skal foretage det nødvendige ... Efter min mening ligger Lupins død i det mindste otte dage tilbage. Den tilstand, hvori liget befinder sig ... men De hører jo slet ikke efter, hvad jeg siger."

"Jovist ..."

"Hvad jeg her meddeler Dem, er støttet på afgørende grunde! Således f.eks. ..."

Hr. Filleul vedblev at forklare, uden at det syntes at vække videre opmærksomhed hos Beautrelet. Hans enetale blev først afbrudt, da hr. de Gesvres kom tilbage.

Greven havde tre breve med sig. I det ene meddelte Sherlock Holmes, at han kom den næste dag.

"Det må jeg sige," udbrød hr. Filleul muntert. – "Inspektør Ganimard kommer også. Det bliver jo nydeligt!"

"Det andet brev er til Dem, hr. assessor," sagde greven.

"Det bliver bedre og bedre," fortsatte hr. Filleul, da han havde læst brevet, "... de to herrer får ikke stort at bestille. Her meddeler man mig fra Dieppe, at rejefiskerne i morges mellem klipperne har fundet liget af en ung kvinde."

Beautrelet sprang op.

"Hvad siger De? Liget ..."

"Liget af en ung kvinde ... frygteligt lemlæstet. Der står i brevet, at det ville være umuligt at bestemme, hvem hun var, hvis ikke en lille guldkæde havde sat sig fast om den svulne højre arm. De husker, at frøken de Saint-Véran bar en guldkæde

om den højre arm. Det er da tydeligt nok, at det drejer sig om Deres ulykkelige slægtning, hr. greve … Ja, hvad mener De, Beautrelet?"

"Jeg ved ikke rigtig … eller måske … jo, alt kæder sig sammen, nu kan jeg bevise det hele. Alle de foreliggende kendsgerninger, den ene efter den anden, selv de mest selvmodsigende og forvirrende, kommer dog til sidst til at støtte den opfattelse, jeg har dannet mig fra det første øjeblik."

"Nu forstår jeg Dem ikke."

"De vil snart forstå mig … Husker De, at jeg har lovet Dem hele sandheden?"

"Men det synes jo, som …"

"Blot De vil vente lidt, hr. assessor … indtil nu har De dog ikke haft noget at beklage Dem over. – Vejret er så smukt i dag. Gå Dem en lille tur, spis frokost på slottet og ryg bagefter en cigar … Jeg skal være her tilbage i løbet af 4 – 5 timer. Værst er det med min skole … nå, så må jeg tage nattoget!"

De stod nu ved vognskuret bag slottet. Beautrelet sprang op på sin cykle og kørte bort.

Da han var kommet til Dieppe, sprang han af ved dagbladet *La Vigie*'s kontor og fik fat i numrene for de sidste fjorten dage.

Derefter kørte han videre til Envermeu, der lå en halv snes kilometer derfra. I Envermeu talte han både med sognerådsformanden, præsten og den lokale politimand. Da klokken slog tre på kirkeuret i Envermeu, var han færdig med sin undersøgelse.

På tilbagevejen sang han af henrykkelse. Hans fødder trådte rytmisk og stærkt de to pedaler, hans bryst indsugede med fryd

den rene, salte luft, der kom fra havet. Og det hændte, at han glemte sig selv … et triumfskrig lød da fra hans strube; han tænkte på det mål, han ville nå, og på sit store held.

Ambrumésy dukkede frem. Med fuld fart kørte han ned ad skråningen mod slottet. De hundredårige træer, der i dobbelte rækker kantede vejen, syntes at løbe ham i møde for straks efter at forsvinde bag hans ryg.

Pludselig udstødte han et skrig. Det forekom ham, at han havde set et reb, der var spændt over vejen fra træ til træ.

I samme øjeblik blev cyklen stoppet. Med stor voldsomhed blev han kastet hen ad vejen, vel en to-tre meter; han havde det indtryk, at det skyldtes et rent tilfælde, et lille mirakel, at han ikke landede i en skærvebunke, hvor uden tvivl hans hoved ville være blevet knust.

Han blev liggende nogle sekunder uden bevidsthed. Han var ganske forslået, og huden var skrabet af knæene. Da han kom til sig selv, så han sig om. Til højre for vejen lå en lille lund, derhen var sikkert hans angriber flygtet. På træet til venstre fandt han et lille stykke papir, der var bundet om stammen med et sejlgarn. Han foldede det ud og læste:

Tredje og sidste advarsel.

Han haltede tilbage til slottet, hvor han stillede et par spørgsmål til tjenerskabet og opsøgte derefter assessoren i det værelse i stueetagen, hvor denne plejede at opholde sig. Hr. Filleul sad og skrev ved bordet med sin assistent lige overfor sig. Han sagde til assistenten, at han ville være ene med Beautrelet, og da den anden var gået, udbrød han:

"Men hvad er der dog i vejen, hr. Beautrelet, Deres hænder er jo ganske blodige."

"Å, det er ikke noget," svarede den unge mand. "Jeg er blot faldet; der er nogen, der har spændt et reb ud foran min cykel. Det har sin interesse at vide, at dette reb stammer her fra slottet. Endnu i dag har det været benyttet til at tørre tøj på i vaskehuset."

"Er det virkelig rigtigt?"

"Hr. assessor, det er her på slottet, at der passes på mig. Der er en eller anden, der befinder sig her, som vogter på mine skridt, hører, hvad jeg siger, og som, minut efter minut, ved, hvad jeg foretager mig, ja synes at kende mine planer."

"Og det tror De?"

"Det er jeg overbevist om. Det er nu Deres opgave at finde, hvem det er, og det vil vist ikke falde Dem så vanskeligt. Det er derimod min opgave at fatte mig i korthed og give Dem de lovede oplysninger. Jeg er gået hurtigere frem i mine undersøgelser, end mine modstandere havde ventet sig, og jeg er sikker på, at de fra deres side vil handle med energi. Jeg føler, at faren nærmer sig, jeg har mine forudanelser."

"Å snak, Beautrelet ...!"

"Nå, det får vi snart at se. Lad os nu skynde os; allerførst blot et spørgsmål angående et punkt, som jeg straks skal forklare. De har vel ikke talt til nogen om det dokument, som sergent Quevillon fandt og som han gav Dem i min nærværelse?"

"Nej, det har jeg skam ikke. Men tillægger De det papir nogen betydning?"

"Stor betydning. Det er blot et indtryk, det tilstår jeg, blot en idé, som ikke hviler på noget positivt bevis ... for endnu er det

kun i ringe grad lykkedes mig at tyde dokumentet. Derfor spørger jeg også blot ... og skal ikke mere komme tilbage til det."

Beautrelet lagde sin hånd på hr. Filleuls skulder og sagde med sagte stemme:

"Tys ... der er nogen, der lytter ... udenfor."

Det lød, som nogen trådte i gruset. Beautrelet løb hen til vinduet og bøjede sig ud.

"Ja, nu er der ikke nogen ... men bedet er trådt ned ... jeg ser tydelige mærker af støvler."

Han lukkede vinduet og satte sig igen.

"De ser, hr. assessor, fjenden tager ikke mere forsigtighedshensyn ... Det har han ikke mere tid til ... også han føler, at tiden er kostbar ... Lad os skynde os at tale færdig, siden de ikke ønsker, vi skal tale."

Han lagde papiret på bordet og foldede det ud.

"Se, hr. assessor. Der er på dette papir foruden punkter og enkelte streger kun tal. Og på de tre første linjer og på den femte – de linjer, som i øjeblikket interesserer os, for den fjerde synes af en hel anden beskaffenhed – er der ikke et eneste tal, der er større end seks. Der er da en temmelig stor sandsynlighed for, at hvert af disse tal er sat i stedet for en af vokalerne og oven i købet i alfabetisk orden. Lad os skrive resultatet op."

Han skrev på et stykke papir ved siden af:

a . . .y . e. .i. e..e.a.
.o. . .ue..e. .a..e.
u..e. .o.. . .e.o..e
.e. .u.E.aa.

Derefter vedblev han:

"Som De ser, er det ikke let at finde ud af. Nøglen er på en gang meget let – siden man har ladet sig nøje med at erstatte vokalerne med tal og konsonanterne med prikker – og meget vanskelig, om ikke umulig, da der på papiret kun findes meget lidt andet at gå efter."

"Ja, det er ganske bestemt umuligt at hitte ud af."

"Lad os dog forsøge ... den anden linje er temmelig tydeligt delt i to dele. Og den første del fremtræder på en sådan måde, at den synes at danne ét ord. Hvis vi nu forsøger at erstatte punkterne med konsonanter, så kommer vi efter nogen famlen til det resultat, at de konsonanter, der sammen med de anførte vokaler danner en mening, vistnok kun i følgeorden kan være: j, m, f, r, r, n. Ordet er *jomfruerne* eller muligvis rettere *jomfruernes*."

"Nå, De mener, at det er frøken de Gesvres og frøken de Saint-Véran."

"Ja, absolut."

"Men nu de andre ... de andre linjer?"

"Ja, også der har jeg noget af en løsning. Her kommer imidlertid de små streger mig til hjælp. Midt i sidste linje har jeg de to vokaler u og e og en streg med en lille bølge midt på, der synes at være størsteparten af et h. Ordet kan da ikke være andet end: *hule*. Og når jeg går videre, så ligner de næste streger begyndelsen til et n. Da jeg formoder, at det sidste ord er er et substantiv, kan jeg ikke komme til andet resultat, end at ordet må blive: *nål*. Og fastslår jeg dette, så læser jeg hele sætningen tydeligt som: *Den hule nål*."

"Den hule nål ...! Ja, men for pokker ... Selv om Deres tydning er rigtig, og det kan jo være, siden der ikke kan stå noget

andet ... hvad hjælper den os så til?"

"Ikke til noget," sagde Beautrelet med betænksom mine, "ikke til noget for øjeblikket; men måske senere ... hvem kan vide det. Jeg har fået den idé, at der ikke ligger så lidt skjult i den gådefulde sammenstilling af ordene: *den hule nål*. Hvad der interesserer mig allermest nu, er selve det materiale, dokumentet er lavet af ... papiret. Fabrikerer man endnu denne slags gammeldags pergament? Se bundfarven er jo som gulnet elfenben. Og så disse folder ... disse fire slidte folder. Og se så til sidst her, disse mærker af et rødt seglaftryk."

I dette øjeblik blev Beautrelet afbrudt. Assistent Brédoux åbnede døren og meddelte, at amtmanden pludselig var kommet til Ambrumésy.

Hr. Filleul rejste sig.

"Er der noget nyt? Er amtmanden nedenunder?"

"Nej, hr. assessor. Amtmanden er blevet i sin vogn. Han kom blot gennem Ambrumésy, og beder Dem være så venlig at komme ned til ham ved porten. Han har blot et par ord at veksle med Dem."

"Det var da underligt," sagde hr. Filleul, "men så er det nok bedst, jeg går ned til ham. Undskyld mig et øjeblik, Beautrelet. Jeg kommer straks igen."

Han gik. Endnu kunne man høre hans skridt.

Pludseligt lukkede assistent Brédoux døren, drejede nøglen om og stak den i lommen.

"Hvad skal det betyde?" råbte Beautrelet overrasket, "hvad gør De? Hvorfor lukker De os inde?"

"Så snakker vi vist bedre sammen!" svarede Brédoux.

Beautrelet sprang hen til den anden dør, der førte ind til værelset ved siden af. Nu forstod han ... den medskyldige ... det var Brédoux, selve assessorens assistent.

Brédoux grinede.

"Slid ikke neglene af dem, min unge ven. Nøglen til den dør har jeg også i lommen."

"Så er der kun vinduet tilbage," råbte Beautrelet.

"For sent," sagde Brédoux og stillede sig foran vinduet med en revolver i hånden.

Det var umuligt at undslippe; der var ikke noget at gøre, ikke andet end at forsvare sig mod fjenden, der afslørede sig så frækt.

Isidore beherskede sin angst og lagde armene overkors på brystet.

"Så," mumlede assistent Brédoux. "Og lad os nu ikke spilde tiden."

Han trak sit ur op af lommen.

"Den gode hr. Filleul er nu på vej ned til havelågen. Ved havelågen er der naturligvis ingen, ikke mere amtmand end bag på min hånd. Så vender han tilbage. Alt det vil tage fire minutter. For at slippe ud af dette vindue, løbe ned til den lille dør bag ruinerne og springe på min motorcykel, som venter, behøver jeg et minut. Jeg har altså tre minutter til min rådighed. Og det vil være tilstrækkeligt!"

Brédoux så højst besynderlig ud, som han stod der, balancerende på sine lange, tynde ben. Hans krop var vældig bred, næsten rund som en edderkops og udstyret med et par lange arme. Ansigtet var benet, panden lav og trodsig, betegnende for hans karakter, hans stædighed.

Beautrelet var lige ved at segne om; han måtte sætte sig.
"Men så sig i det mindste, hvad De forlanger!"
"Papiret – giv mig det! ... jeg har søgt efter det i tre dage."
"Jeg har det ikke."
"Du lyver! Da jeg kom ind, så jeg dig tage det op af din tegnebog."
"Er der så mere?"
"Om der er mere? ... Jeg vil råde dig til at holde dig i skindet. Du volder os et fandens besvær. Lad os være i fred, og pas du dine egne sager! Ellers brister vor tålmodighed."
Han nærmede sig med revolveren stadig pegende på den unge mands hoved. Hans stemme lød truende, og der var en vild kraft i hans udtryk, hans øjne skød lyn, og et grusomt smil krusede hans læber.
Det løb Beautrelet koldt ned ad ryggen. Det var første gang, han forstod, hvad fare vil sige. Her stod han lige overfor en fjende, der ikke var til at flytte, en mand, hvis styrke var både blind og døv.
"Og er der så mere?" spurgte han med næsten kvalt stemme.
"Mere? – Nej ... i så fald er du fri ... og vi skal glemme dig."
Efter et øjebliks stilhed udbrød Brédoux:
"Nu er der kun et minut tilbage, nu må du bestemme dig! Nu ingen dumheder, min lille ven. Vi er de stærkeste overalt og til enhver tid. Kom så med det papir ..."
Isidore rørte sig ikke. Hans ansigt var gråt af rædsel. Men han var ikke desto mindre herre over sig selv og hans hjerne søgte en udvej, mens hans nerver krympede sig. Han så tyve centimeter fra sine øjne den lille sorte revolvermunding.

Brédoux' bøjede finger hvilede på aftrækkeren. Han behøvede blot at gøre en eneste bevægelse ...

"Papiret ..." gentog Brédoux, "ellers ..."

"Her er det!" sagde Beautrelet.

Han trak sin tegnebog op af lommen og rakte den til Brédoux, som med et ryk rev den fra ham.

"Det er godt. Det lader til, at vi forstår hinanden. Du kan nok blive til noget, min fine ven! ... Lidt krysteragtig er du ... men ikke så dum ... Jeg skal fortælle kammeraterne om dig. Og nu er det nok på tide, at jeg kommer af sted. Farvel."

Han stak revolveren i lommen og tog fat i vinduesposten. Der hørtes allerede skridt ude i gangen.

"Farvel," gentog han, "det er nok på tide."

Men pludselig standsede han og kiggede ned i tegnebogen.

"For tusind djævle!" råbte han, "der er jo ikke noget papir. Du har nok pudset mig."

Han sprang frem i værelset. To skud faldt, for nu havde Isidore fået sin lille pistol frem og skød.

"Det var nok en forbier, min fine ven," råbte Brédoux, "du er bange, du ryster på hånden."

De kastede sig over hinanden og rullede kæmpende om på gulvet.

Udefra dundrede man på døren.

Isidore følte kræfterne svinde. Hans modstander var ham overlegen i styrke. Nu kunne han ikke mere. Brédoux' hånd, der holdt en kniv, løftede sig og huggede til. Han følte en frygtelig smerte i skulderen og slap sit tag.

Så mærkede han, at der blev rodet i hans indvendige jakkelomme, og han begreb, at papiret var blevet fundet. Og

skønt hans øjenlåg var lukkede, anede han, at hans modstander flygtede bort gennem vinduet ...

De samme dagblade, som næste morgen meddelte, hvad der var sket på Ambrumésy-slottet, den forvandling, kapellet var undergået, opdagelsen af Arsène Lupins og Raymondes lig og endelig Brédoux' morderiske overfald på Beautrelet, meddelte samtidig følgende to nyheder: Ganimards pludselige forsvinden, og bortførelsen af Sherlock Holmes, foretaget ved højlys dag midt i London, netop da han var på vej til Dover-toget.

Således var kampen atter gående. Lupins bande, der for et øjeblik var blevet splittet ved en syttenårig ynglings vidunderlige skarpsindighed, var atter ved et eneste angreb sejrende på alle punkter. Lupins to store modstandere, Holmes og Ganimard, sat ud af spillet, Beautrelet gjort ukampdygtig, retten afmægtig. Og hvem andre var der, som var i stand til at kæmpe imod sådanne fjender?

4. Ansigt til ansigt

En aften seks uger efter sad jeg alene hjemme. Det var dagen før den 14. juli, Bastilledagen. Luften var trykkende lummer og ikke meget indbydende til at spadsere i. Jeg satte mig i min stol med min arbejdslampe tændt og med mine altanvinduer åbne, og da jeg endnu ikke havde læst bladene, gav jeg mig til at kigge i dem.

Naturligvis indeholdt de alle sammen noget om Arsène Lupin. Siden overfaldet på Isidore Beautrelet var der ikke gået en eneste dag, hvor der ikke var tale om Ambrumésy-sagen. En daglig rubrik var helliget denne sag. Aldrig nogen sinde havde jeg set den offentlige mening så ophidset. Og det var jo ikke så mærkeligt. Hr. Filleul, som af god grund lod sig nøjes med at stilles i anden række, havde meddelt journalisterne, hvilke bedrifter hans unge rådgiver havde udført i de tre mindeværdige dage. Og deraf fulgte, at man hengav sig til de dristigste gisninger.

Man sparede sig sandelig ikke. Roman- og skuespilforfattere, kriminalister og pensionerede opdagere, opdukkende Sherlock Holmes'er, enhver havde sin teori, som de udtværede i spaltelange artikler.

De mente alle, at deres løsning var den rigtigste. Og alt dette var en dreng årsag i, alt dette skyldtes Isidore Beautrelet, gymnasiast i Janson-skolen.

For det var jo sandhed, og hvorfor skulle man ikke sige det: man var jo dog i besiddelse af alle de hovedpunkter, som tilsammen dannede sandheden. Mystikken i dramaet … hvor

var den nu henne? Man kendte jo det skjulested, Arsène Lupin var flygtet til, og hvor han havde udåndet. Og desuden havde dr. Delattre, som stadig skød sig ind under sin tavshedspligt, og som nægtede at lade sig forhøre, overfor sine fortrolige venner – som straks sørgede for, at det kom videre – tilstået, at det ganske rigtigt var ned i en krypt, han var blevet ført, til en såret, som de andre kaldte Arsène Lupin. Og da man i denne samme krypt havde fundet liget af Étienne de Vaudreix, og da denne Étienne de Vaudreix var den samme som Arsène Lupin, hvad undersøgelsen beviste, havde dermed Arsène Lupins og den såredes identitet fået endnu en bekræftelse.

Men når Arsène Lupin var død, og frøken de Saint-Vérans lig var identificeret, takket være det armbånd, det bar, ja så var sagen jo endt.

Det var den ikke. Den var ikke endt, siden Beautrelet havde påstået det modsatte. Man forstod ikke, hvorfor den ikke var endt. Men når den unge mand sagde det, så vedblev den altså at være lige mystisk. Hele summen af kendsgerninger og vidneudsagn vejede intet mod Beautrelets udtalelse. Der måtte være noget, som man ikke forstod, og man tvivlede ikke om, at han var i stand til at forklare de nye hemmeligheder.

Det var derfor med den største spænding, man afventede de sygemeldinger, som blev offentliggjorte af de to læger fra Dieppe, til hvem grev de Gesvres havde betroet den syge. I de første dage, da man troede hans liv i fare, var fortvivlelsen stor. Og hvor stor var ikke henrykkelsen den morgen, da bladene meddelte, at nu var der ikke mere fare på færde.

De mindste ubetydeligheder greb mængden stærkt. Folk var rørte, da de hørte, at han blev plejet af sin gamle fader, som et

telegram havde kaldt til, og man beundrede også frøken Suzanne de Gesvres' omhu, hun, som vågede nat efter nat ved hans sygeleje.

Så fulgte den hurtige og glædelige bedring. Nu skulle man nok snart få sandheden at vide! Man vidste, at Beautrelet havde lovet at afsløre hemmeligheden for hr. Filleul, den hemmelighed, som forbryderens kniv havde hindret ham i at udtale.

Og så ville man også med det samme få at vide alt det, som udenfor selve dramaet var uigennemtrængeligt og uopklarligt for domstolene.

Når Beautrelet var blevet helbredet, så ville man nok få sandheden at vide om hr. Harlington, Arsène Lupins gådefulde medskyldige, som stadig holdtes fængslet; man ville få at vide, hvad der efter forbrydelsen var blevet af assistent Brédoux, hvis frækhed sandelig havde været forfærdende.

Når Beautrelet atter spadserede rask omkring, kunne man vente at få besked om Ganimards forsvinden og Holmes' bortførelse.

Hvorledes havde dog dette kunnet lade sig opføre?

Hverken de engelske detektiver eller deres kolleger i Frankrig forstod det mindste.

Pinsesøndag var Ganimard ikke kommet tilbage til sit hjem, heller ikke om mandagen, og nu var der gået seks uger.

I London havde Sherlock Holmes kl. 4 om eftermiddagen taget en cab for at køre til banegården. Næppe var han steget til vogns, før han søgte at komme ud af den igen. Han havde åbenbart forstået, at der var fare på færde. Men to personer, der fulgte vognen på højre og venstre side, væltede ham mellem sig

eller snarere under sig. Og det skete i ti vidners overværelse, uden at nogen af dem fik tid til at lægge sig imellem. Cab'en kørte bort i galop. Det var alt, hvad man vidste.

Måske ville man også gennem Beautrelet få den fuldstændige opklaring på det dokument, dette mystiske papir, som Brédoux måtte have tilbage, koste, hvad det ville.

Problemet om *den hule nål*, som alle disse utallige regnemestre, der sad bøjede over tallene og punkterne, søgte en løsning på … *den hule nål* – en besynderlig sammenstilling af tre ord. Hvilket uforståeligt spørgsmål stillede ikke denne papirslap, hvis oprindelse selv var ukendt. *Den hule nål* – var det en ligegyldig sætning, en skoledrenge-rebus, eller var disse tre hemmelighedsfulde ord det sesam, ved hvilket hele dette store eventyr slog sine porte op. Det var ikke godt at vide, og man vidste foreløbig ingenting.

Men nu kom nok sandheden for dagen. Allerede i nogle dage havde bladene meddelt, at Beautrelet snart var udskrevet. Kampen skulle atter begynde, og denne gang tilhørte oprejsningen den unge mand.

Og det var netop hans navn, som, trykt med spærrede typer, tiltrak sig min opmærksomhed.

På første side af *Grand Journal* stod følgende notits:

> Vi har af hr. Isidore Beautrelet erholdt retten til at trykke hans nye meddelelser. I morgen, onsdag – endnu før retten har erfaret noget derom – vil *Grand Journal* offentliggøre hele sandheden om Ambrumésy-dramaet.

"Det lyder lovende, ikke sandt? Hvad siger du til det, kære ven?"

Jeg sprang op fra min stol. Der sad en mand tæt ved mig på stolen lige overfor ... en mand, som jeg ikke kendte.

Jeg rejste mig og mine øjne søgte uvilkårligt efter et eller andet værge. Men da hans holdning syntes fuldstændig fredelig, bevarede jeg min ro.

Det var en ung mand med et energisk ansigt og langt blondt hår. I sin klædedragt lignede han en engelsk præst. Og der var over hele hans skikkelse noget alvorligt, som indgød respekt.

"Hvem er De?" spurgte jeg.

Og da han ikke svarede, gentog jeg:

"Hvem er De? Hvorledes er De kommet herind? Og hvad vil De?"

Han betragtede mig og sagde:

"Kender De mig ikke?"

"Nej."

"Det var da mærkeligt ... Tænk Dem dog om ... en af Deres venner ... en ven af en lidt særlig art ... og dog alligevel ..."

Jeg greb ham i armen:

"De lyver! ... De lyver! ... De er ikke den, De siger ... Det er ikke sandt!"

"Men hvorfor tænker De så på ham og ikke på andre," sagde han leende.

Å, denne latter, denne unge og friske latter, hvis fine ironi så ofte havde moret mig ... Jeg kom til at ryste ... Var det muligt?

"Nej, nej," sagde jeg ganske forfærdet, "det kan ikke være muligt."

"Det kan ikke være muligt, at det er mig, fordi jeg er død," svarede han, "og De tror ikke på gengangere."

Han lo på ny.

"Tror De virkelig, at jeg er af dem, der dør? Jeg! Sådan gå hen og dø af en kugle, som en ung pige sender efter mig. Det er i sandhed at dømme mig hårdt. Som om jeg nogensinde ville gå med til en sådan død!"

"Det er altså virkelig Dem!" stammede jeg igen, "det er virkelig Dem ... men jeg kan jo slet ikke kende Dem igen!"

"Så er jeg rolig," svarede han smilende. "Når den eneste, for hvem jeg har vist mig, som jeg virkelig ser ud, ikke kan kende mig i dag, så vil enhver, som i fremtiden får mig at se, som jeg ser ud i dag, ikke kunne kende mig, når han får mig at se under mit virkelige udseende ... hvis jeg da har et virkeligt udseende."

Jeg genkendte hans stemme, nu da han ikke mere skiftede tonefald. Og jeg genkendte også hans øjne og hans ansigtsudtryk og hele hans holdning, ja ham selv bag den forklædning, han havde hyllet sig i.

"Arsène Lupin," mumlede jeg.

"Ja, Arsène Lupin," råbte han og rejste sig; "den ene og eneste Arsène Lupin, er vendt tilbage fra skyggernes rige. Arsène Lupin med liv og sjæl, med hele sin vilje i behold, lykkelig og fri og mere end nogensinde bestemt på at nyde den lykkelige uafhængighed i denne skønne verden, hvor han til dato kun har haft held og lykke."

Nu var det mig, der lo.

"Ja, nu hører jeg, det er Dem ... og mere munter i dag end for et år siden, da vi sidst sås. Lad mig trykke Deres hånd."

Jeg hentydede her til hans sidste besøg, der stod i forbindelse med hans berømte diadem-rov, hans brudte ægteskab, hans flugt med Sonja Krichnoff og den unge russerindes sørgelige død, hin dag, hvor jeg havde set Arsène Lupin, som jeg ikke kendte, svag, nedbøjet og med øjnene trætte af gråd, tørstende efter en smule ømhed og medlidenhed.

"Tal ikke om det," sagde han, "den tid er for længst forbi."

"Det er kun et år siden," bemærkede jeg.

"Nej, det er ti år siden," svarede han, "Arsène Lupins år tæller ti gange mere end andres."

Jeg modsagde ham ikke og skiftede emne:

"Hvorledes er De dog kommet herind?"

"Herregud, som alle andre, gennem døren. Da der ikke var nogen, så gik jeg gennem dagligstuen, langs med altanen. Og her er jeg."

"Ja, men sig mig … dørnøglen?"

"De ved jo, at der eksisterer ikke døre for mig. Jeg har brug for Deres lejlighed, derfor er jeg kommet."

"Den er til tjeneste; skal jeg gå min vej?"

"Nej, på ingen måde. De er aldeles ikke overflødig. Jeg kan sige Dem, at aftenen bliver interessant."

"De venter altså nogen?"

"Ja, jeg har sat nogen stævne her kl. 10."

Han tog sit ur frem.

"Klokken er 10. – Hvis telegrammet er kommet til sit bestemmelsessted, så er han her på minuttet."

Klokken ringede ude i entreen.

"Hvad sagde jeg? De må endelig ikke ulejlige Dem … jeg lukker selv op."

Men i Djævelens navn … hvem kunne han have sat stævne her? Og hvad var nu det, jeg skulle til at overvære? Når Arsène Lupin betragtede det som værd at lægge mærke til … ja, så måtte det blive noget ganske særligt.

Efter et øjebliks forløb kom han tilbage med en ung mand, som han var usædvanlig høflig imod.

Den unge mand var høj og spinkel med et meget blegt ansigt.

Uden at sige noget, men med en mig uforståelig højtidelighed i sine bevægelser, tændte Lupin pludselig alle de elektriske lamper. Stuen lå badet i lys. Og da så jeg, at de to mænd betragtede hinanden længe og alvorligt som om de med deres øjne søgte at trænge helt til bunds i hinanden.

Det var et mærkeligt syn at se dem stå således overfor hinanden. Hvem var dog denne nysankomne?

I samme øjeblik, hvor min tanke gættede det – den fremmede lignede et fotografi, som jeg nylig havde set i en avis – vendte Lupin sig mod mig:

"Kære ven … må jeg forestille Dem: Hr. Isidore Beautrelet."

Og til den unge mand sagde han:

"Jeg må takke Dem, hr. Beautrelet … for det første, fordi De efter min skriftlige henvendelse har været så venlig at opsætte Deres afsløringer indtil efter dette møde, og for det andet, fordi De med så stor elskværdighed er gået ind på at mødes med mig her."

Beautrelet smilede.

"Jeg må gøre Dem opmærksom på, at min elskværdighed består nærmest i, at jeg lystrer Deres befalinger. Den trussel, De kom med i Deres brev, var så meget mere afgørende som den ikke var rettet mod mig, men mod min fader."

"Å, javist," svarede Lupin med et smil, "vi handler som vi kan og bruger naturligvis de midler, vi er herre over. Jeg vidste jo i forvejen, at Deres personlige sikkerhed var Dem ligegyldig, ellers havde De nok givet efter for hr. Brédoux' argumenter. Men Deres fader ... Deres fader, som De elsker så højt ... ja, jeg har spillet på den streng ..."

"Og nu er jeg her," svarede Beautrelet.

Jeg bad dem begge sætte sig, og det gjorde de. Lupin vedblev at tale med denne understrøm af uigennemtrængelig ironi, som er så ejendommelig for ham:

"Nå, i hvert fald, hr. Beautrelet ... vil De ikke modtage min tak, så behøver De derfor ikke kaste vrag på min undskyldning ..."

"Undskyldning! Har De noget at undskylde?"

"Jeg vil gøre Dem en undskyldning for Brédoux' overfald ... det var råt!"

"Ja, det overraskede mig unægtelig også. På den måde plejede Lupin ikke at bruge sin magt. Et knivstik ..."

"Så mærkeligt er det alligevel ikke. Brédoux er en ny rekrut. Mine venner, der kom til at lede sagerne en tid havde tænkt, at det kunne være klogt at omvende selve dommerens assistent for vor sag."

"Det var jo ikke så dumt tænkt."

"Brédoux var i virkeligheden særligt tilknyttet Dem, og var ganske værdifuld for os. Men han var ny i tjenesten, og med den iver, en nytilkommen altid udviser, gik han for langt, og stik mod mine planer tillod hans sig på eget initiativ at slå Dem."

"Ah! så det var altså et lille uheld!"

"Ja, og jeg har også givet ham en reprimande. Til hans forsvar må jeg dog bemærke, at han taget på sengen ved Deres hurtige resultater. Hvis De blot havde givet os lidt mere tid, så skulle De aldrig være blevet overfaldet på den måde."

"Nej, så havde jeg vel nydt den samme ære, som er blevet Ganimard og Sherlock Holmes til del?"

"Akkurat!" svarede Lupin med sit smukkeste smil. "Men De skulle blot have vidst, hvilken rædsel Deres sår har voldt mig. Jeg sværger Dem til, at jeg har tilbragt bitre timer i den anledning … ja, endnu i dag falder Deres bleghed tungt på mit sind … Kan De nogensinde tilgive mig?"

"Den tillid, De viser mig," svarede Beautrelet, "ved at give møde her uden betingelser – jeg kunne jo have taget nogle af Ganimards venner med – den tillid får mig til at glemme alt det andet."

Var det hans oprigtige mening? Jeg må tilstå, at jeg vidste hverken ud eller ind. Kampen mellem disse to mænd begyndte på en for mig ganske uforståelig måde. Jeg, som havde været tilstede ved Lupins og Holmes møde i Montparnasses banegårdsrestaurant, kunne ikke lade være at tænke på disse mænds holdning, deres stolthed og overmod, de hårde stød, de tildelte hinanden, deres finter, deres arrogance, alt under dækket af deres høflige overflade.

Men her var alt anderledes. Det var ikke Lupin, der havde forandret sig. Hans taktik var nogenlunde den samme, især hans listige elskværdighed kendte jeg igen. Men hvad var det dog for en mærkelig modstander, han havde for sig? Kunne man i det hele taget kalde ham en modstander? Hverken holdning eller stemme tydede på det. Han var meget rolig og

meget høflig, uden dog at være det på en overdreven måde, han var smilende, men uden drilleri; han så ud som Arsène Lupins fuldkomne modsætning. – Selv Lupin vidste åbenbart hverken ud eller ind.

Nej, det var tydeligt nok, at overfor denne yngling, hvis kinder var røde og hvide som en ung piges, følte Lupin ikke sin sædvanlige sikkerhed. Flere gange lagde jeg mærke til det. Hans angreb kom tøvende og søgende og holdt sig undertiden til små venlige og kåde bemærkninger.

Det var som om han manglede noget. Som om han søgte eller ventede et eller andet. Og hvad? En eller anden slags bistand?

Det ringede igen på entrédøren. Han gik selv ud og lukkede op.

Og kom tilbage med et brev.

"De undskylder …?" sagde han til os.

Han åbnede brevet. Det indeholdt et telegram, som han læste.

Det virkede som en forvandling på ham. Hans ansigt opklaredes, han rettede sig, og jeg så, hvorledes årerne på hans pande svulmede. Han var atter herskeren, sikker på sig selv, herre over begivenhederne som over menneskene.

Han kastede telegrammet på bordet og slog med den knyttede hånd på det:

"Nu, hr. Beautrelet, nu gælder det os to!"

Beautrelet drejede uvilkårligt hovedet og nu begyndte Lupin at tale med en tør og tilkæmpet stemme:

"Synes De nu ikke, at vi skulle kaste masken? Bort med dette smagløse hykleri! Vi er fjender, og det ved vi udmærket godt;

det er som fjender, vi mødes, og det er derfor som fjender, vi forhandler ..."

"Forhandler? Jeg forstår ikke ..." lød det overrasket fra Beautrelet.

"Jovist, forhandler! ... Det er ikke tilfældigt, at jeg bruger det ord, og jeg gentager det, skønt det falder mig hårdt nok. Ja, det er første gang, jeg benytter det overfor en modstander. Men det er også sidste gang. Forstå det og benyt Dem af det! Jeg går ikke herfra uden med et bestemt løfte. Får jeg ikke det, så betyder det krig mellem os."

Beautrelet syntes at blive mere og mere overrasket. Han sagde hovedrystende:

"Nej, sådan ventede jeg det slet ikke. De taler så underligt! Det er helt anderledes, end jeg havde tænkt mig ... ja, jeg havde tænkt mig Dem ganske anderledes ... Hvad skal al den vrede til? Og alle de trusler? Er vi virkelig fjender, fordi omstændighederne stiller os hver på sin side. Fjender? ... Hvorfor?"

Disse ord bragte Lupin lidt ud af fatning, men han lo blot og bøjede sig imod den unge mand.

"Hør nu, min unge ven, det drejer sig ikke her om at vælge sine udtryk! Det drejer sig om en kendsgerning, om noget sikkert, som jeg ikke kan komme udenom, nemlig denne: I ti år har jeg ikke mødt en modstander som De. Mens jeg har leget med Ganimard og med Sherlock Holmes som med børn, så er jeg overfor Dem virkelig nødt til at forsvare mig, ja, jeg vil tilstå det, undertiden nødt til at vige tilbage. Både De og jeg ved jo godt, at jeg i dette øjeblik må betragte mig som den slagne. Isidore Beautrelet har slået Arsène Lupin på flugt! Mine planer

er kuldkastede. Hvad jeg har forsøgt at holde skjult, har De bragt frem for dagens lys. De har spærret vejen for mig. Men nu har jeg nok! Brédoux har allerede forgæves advaret Dem. Nu siger jeg Dem – læg vel mærke til det: Nu er det nok!"

Beautrelet rystede på hovedet.

"Men fortæl mig i det mindste, hvad vil De?"

"Jeg forlanger fred," svarede Arsène Lupin, "jeg forlanger, at enhver af os passer sit, hver på sit område."

"Det vil altså sige, at De vil have lov til at røve og stjæle, hvor De har lyst, og at jeg kan vende tilbage til mine studier."

"Til Deres studier ... til hvad Djævelen De vil! Det kommer ikke mig ved; men De lader mig i fred ... jeg forlanger fred."

"Hvad kan jeg da gøre Dem?"

Lupin tog ham heftigt om håndleddet.

"Det ved De jo godt ... lad ikke, som De ikke ved det. De er i dette øjeblik i besiddelse af en hemmelighed, der har den allerstørste betydning for mig. De har ret til at gætte, hvori hemmeligheden består, men De har ingen adkomst til at offentliggøre den."

"Er De nu også vis på, at jeg kender den?"

"De kender den, det er jeg sikker på. Dag for dag, time for time har jeg fulgt Deres undersøgelse og Deres tankers veje. Skulle De ikke til at røbe alt, da De blev overfaldet af Brédoux! Det er kun af hensyn til Deres fader, at De endnu ikke er kommet frem med afsløringerne. Men i dag har De lovet den avis, der ligger her, at meddele det hele. I morgen skal det stå i bladet."

"Det er sandt."

Lupin rejste sig og slog ud med hånden.

"Det skal blive løgn!" råbte han.

"Det skal ikke blive løgn," sagde Beautrelet og rejste sig pludselig.

Endelig stod disse to mænd kampberedte overfor hinanden. Jeg havde næsten indtrykket af et regulært angreb, som om de to havde grebet hinanden om livet. En pludselig styrke flammede op i Beautrelet, som om en gnist havde tændt nye følelser i ham: dristighed og kampglæde, hele farens beruselse.

Og i Lupins øjne så jeg et blik, hvori al duellantens glæde over endelig at se modstanderens kårde spejlede sig.

"Er artiklen i trykkeriet?"

"Ikke endnu."

"Har De den hos Dem?"

"Nej, så dum er jeg ikke, så fik jeg vist ikke lov til at beholde den."

"Hvor er den da?"

"Jeg har givet den til en af bladets medarbejdere, som har den i en forseglet konvolut. Hvis jeg ikke er på redaktionen ved midnatstid, så går den straks på bladet."

"Å, den hallunk!" udbrød Lupin, "han har forudset alt."

Han kogte over af harme.

Og nu var det Beautrelet, der lo, henrykt over sin sejr.

"Stille, grønskolling!" brølede Lupin, "du ved altså ikke, hvem jeg er, og at jeg, hvis jeg ville ... Jeg tror, så min sandten, han vover at le af mig."

Beautrelets smil døde hen. Og Lupin nærmede sig ham. Med sine øjne fæstede i Beautrelets øjne sagde han med truende stemme:

"Nu går du øjeblikkeligt til *Grand Journal*."

"Nej."
"Og river din artikel i stykker."
"Nej."
"Du beder om at få redaktøren i tale."
"Nej."
"Og du siger ham, at du har taget ganske fejl."
"Nej."
"Og så sætter du dig til at skrive en ny artikel om Ambrumésy-sagen. Og i den fortæller du blot, hvad folk i forvejen ved."
"Nej."
Lupin greb en stållineal, der lå på mit skrivebord, og brækkede den uden videre midt over. Han var bleg som et lig, og sveddråber perlede på hans pande. Aldrig tidligere havde Arsène Lupin mødt modstand, og denne knøs gjorde ham rasende.
Han lagde begge sine hænder på Beautrelets skuldre og indprentede ham:
"Du gør alt, hvad jeg her har sagt, Beautrelet. Du siger, at dine sidste undersøgelser har overbevist dig om min død, at der ikke er den mindste tvivl om, at jeg ikke eksisterer mere. Du siger det, fordi jeg forlanger det. Man skal tro, at jeg er død. Du siger det … for hvis du ikke siger det …"
"Hvis jeg ikke siger det … hvad så?"
"Så vil din fader blive bortført i nat, som Ganimard og Sherlock Holmes er blevet det."
Beautrelet smilede.
"Smil ikke … Svar!"

"Jeg svarer, at det gør mig meget ondt, at jeg krydser Deres planer. Men da jeg nu engang har lovet at tale, så gør jeg det også."

"Så tal, som jeg har sagt dig."

"Jeg taler for at fortælle sandheden," sagde Beautrelet ivrigt. "Det er en ting, De ikke forstår ... den glæde eller snarere den trang at fortælle sandheden. Det hele er her, i denne hjerne, som har gættet det og opdaget det, og det vil komme ud, nøgent og skælvende. Artiklen skal i bladet, som jeg har skrevet den. Verden vil få at vide, at Lupin er i live, og man vil erfare grunden til, at han ønsker, man skal tro ham død. Man vil få det hele at vide ..."

Og han tilføjede roligt:

"Og min fader vil ikke blive bortført."

Endnu engang tav de begge to, mens deres blikke borede sig i hinanden. Sværdene var trukket af skeden. Det var den tyngende stilhed, der går forud for det dødbringende stød. Fra hvem skulle det komme?

Lupin hviskede hæst:

"I nat kl. 3, hvis der ikke kommer anden befaling, har to af mine venner ordre til at trænge ind i din faders værelse, gribe ham og føre ham derhen, hvor Ganimard og Sherlock Holmes allerede befinder sig."

En hånlig latter var svaret.

"Men forstår du da ikke," udbrød Beautrelet, "at jeg har taget mine forholdsregler. Tror du da virkelig, at jeg er så dum, at jeg har sendt min fader hjem til hans lille ensomme hus, der ligger langt ude på landet?"

Å, den herlige, ironiske latter, der oplyste den unge mands ansigt! En ny latter, der viste indflydelsen af Lupin ...og så den uforskammede familiaritet, han havde påtaget, og som satte ham næsten på samme niveau som hans modstander!

Og han udbrød:

"Ser du, Lupin! Din store fejl er den, at du tror dine kombinationer er ufejlbarlige. Du erklærer dig besejret, hvilken humbug! Du er jo dog overtydet om, at til sidst er det dog dig, der bærer sejren hjem. Og du glemmer rent, at vi andre også kan have vores små planer. Og min er uhyre simpel, min gode ven."

Det var smukt at høre ham tale således. Og imens gik han frem og tilbage med den samme skødesløse holdning som en dreng, der driller et indespærret dyr. I dette øjeblik tog han i virkeligheden hævn – en frygtelig hævn! – for alle denne store eventyrers tidligere ofre.

Og han sluttede:

"Lupin, min fader er ikke i Savoyen. Han befinder sig i den anden ende af Frankrig, i en stor by, vogtet af tyve af vore venner, som har lovet ikke at forlade ham, før vi to er færdige med hinanden. Vil du gerne vide lidt nærmere besked? Han er i Cherbourg, i huset hos en embedsmand, der er ansat ved Tøjhuset – Tøjhuset, glem ikke det! Det er lukket om natten, og man kan ikke komme derind om dagen uden med særlig tilladelse og i følge med en af embedsmændene."

Han standsede sin gang foran Lupin. Han så ganske ud som en dreng, der vrænger næse ad sin kammerat.

"Nå, hvad siger du så?"

Lupin havde siddet ubevægelig, så længe Beautrelet talte. Ikke en muskel i hans ansigt havde rørt sig. Hvad tænkte han på? Og hvad ville han nu gøre? For den, der kendte hans selvfølelse, var der kun en eneste løsning, den, at han fuldstændig ville tilintetgøre sin modstander. Hans hænder knyttede sig krampagtigt. Og jeg havde et øjeblik det indtryk, at han ville kaste sig over Beautrelet og kvæle ham.

"Nå, hvad siger du så?" gentog Beautrelet.

Lupin greb telegrammet, der lå på bordet, rakte Beautrelet det og sagde ganske roligt:

"Her er noget, som vil interessere dig, dit lille fæ!"

Beautrelet blev pludselig alvorlig, overrasket over Lupins ro. Han foldede papiret ud, kiggede i det, men turde ikke rigtig give sig til at læse det.

"Hvad betyder det? Jeg forstår ikke rigtig ..."

"Det første ord forstår du jo nok. Det vil blot sige stedet, hvorfra det er sendt. Se engang, hvad her står ... *Cherbourg* ..."

"Ja ..." stammede Beautrelet, "ja ... jeg forstår ... *Cherbourg* ... og hvad så mere?"

"Hvad så mere? ... Jeg synes, det øvrige er lige så klart:

Kufferten er flyttet. Kammeraterne har ført den bort. Venter nærmere ordre til kl. 8. Alt vel.

Er der noget i det, som du synes er uklart? Er det ordet kuffert? Ja, man kunne jo dog ikke godt skrive *Hr. Beautrelet sen.*? Nå, hvad? ... Hvorledes det er gået for sig? Miraklet, hvorved din fader er blevet bortført fra Arsenalet i Cherbourg trods alle hans tyve vogtere ... å, det er børneværk! Sikkert er det, kufferten er ført bort.

Nå, hvad siger du til det?"

Isidore forsøgte at sætte hele sin viljestyrke ind på, at Lupin ikke skulle mærke noget. Men hans læber skælvede. Han fik stramme træk om munden. Hans øjne fyldtes med tårer. Han stammede nogle ord og tav, og pludselig knækkede han helt sammen og brast i gråd:

"Å, far ... far ..."

Det kom så overvældende, som stod vi overfor selve den tilintetgørelse, Lupins selvfølelse krævede. Men det var også noget andet, noget uendelig naivt og rørende.

Lupin trak på skuldrene og tog sin hat, fortrædelig over Beautrelets følelsesudbrud. Men da han var kommet hen til døren, standsede han, blev et øjeblik stående og vendte så tilbage, langsomt, skridt for skridt.

Lyden af en undertrykt hulken hørtes som den sagte klynken fra et lille barn, der var overvældet af sorg. Drengens skuldre skælvede i en hjerteskærende rytme; tårer trængte frem mellem fingrene. Lupin gik hen til Beautrelet og bøjede sig over ham uden at røre ham. Og han sagde med en stemme, hvori der ikke var det mindste drilleri og heller ikke det mindste af sejrherrens medlidenhed:

"Græd ikke, lille ven! Det er de stød, som verden giver, når man kaster sig hovedløst ud i kampen. Der er værre nederlag end det. Vi må lide det igennem, så godt vi kan."

Hans stemme var nu ganske blid.

"Ja, du havde ret ... vi er ikke fjender. Jeg har fra første færd haft sympati for dig ... og også beundret dig ... og det vil jeg nu ikke sige dig for at krænke dig, men du må høre på, hvad jeg siger ... du skal ikke give dig til at kæmpe mod mig. Det er ikke af forfængelighed, jeg siger det ... det er heller ikke, fordi jeg

undervurderer dine kræfter … Men ser du, kampen er alt for ulige … Du kender ikke … Og ingen i det hele taget kender alle de hjælpekilder, som står til min rådighed. Nu denne hemmelighed, 'den hule nål', som du søger så forgæves at få klarhed på … tænk dig et øjeblik, at det drejede sig om en umådelig, uudtømmelig skat … eller måske om et usynligt, vidunderligt, fantastisk skjulested … eller måske begge dele … Tænk på den overmenneskelige magt, som det kunne forlene mig med … Og du kender heller ikke alle de hjælpekilder, som findes i mig selv … alt det, som min vilje og min fantasi formår at skabe og at sætte igennem … Tænk på, at jeg hele mit liv – lige fra jeg fødtes, kunne jeg gerne sige – har stræbt mod det samme mål, at jeg har slidt som en galejslave for at blive den, jeg er, for til fuldkommenhed at skabe den type, som jeg ville skabe … og som det er lykkedes mig at skabe. Ikke sandt … hvad kan du gøre? I det øjeblik, hvor du tror at gribe sejren, så slipper den dig ud af hænderne."

Han lagde sin hånd på Isidores pande:

"Jeg siger dig endnu en gang: Lad være med at kæmpe mod mig. Jeg vil komme til at gøre dig fortræd. Hvem ved, om den afgrund, jeg vil blive nødt til at styrte dig i, ikke allerede er åben for dine fødder."

Beautrelet tog hænderne fra sit ansigt. Han græd ikke mere. Havde han hørt Lupins ord? Det var ikke let at vide, han så åndsfraværende ud.

I to eller tre minutter tav han. Han syntes at veje den bestemmelse, som han ville tage, udforske for og imod, afveje mulighederne.

Endelig sagde han til Lupin:

"Hvis jeg forandrer min artikel, og hvis jeg bekræfter den opfattelse, at De er død, og hvis jeg desuden lover aldrig at modsige denne forkerte anskuelse, vil De så sværge, at min fader får sin frihed igen?"

"Det sværger jeg. Mine venner har ført din fader i en automobil til en anden provinsby. I morgen kl. 7 telegraferer jeg til dem, hvis artiklen i *Grand Journal* bliver, som jeg ønsker den, og de vil øjeblikkeligt sætte din fader på fri fod."

"Ja," sagde Beautrelet, "så underkaster jeg mig Deres betingelser."

Og som om han fandt det overflødigt efter sit nederlag at forlænge denne sammenkomst, rejste han sig hurtigt, tog sin hat, nikkede til mig og til Lupin og gik.

Lupin så efter ham, hørte døren smække i, og sagde hen for sig:

"Stakkels fyr!"

Næste morgen kl. 8 sendte jeg pigen ned for at købe et nummer af *Grand Journal*. Hun kom først tilbage med den, da der var gået 20 minutter. I de fleste kiosker havde der ikke været et eksemplar at opdrive.

Spændt åbnede jeg avisen. Spidsartiklen var undertegnet med Beautrelets navn. Denne artikel, som blev trykt i alverdens blade, følger her:

> **Ambrumésy-dramaet.**
>
> "Målet for disse linjer er ikke i enkeltheder at komme i nærmere ind på det tankearbejde, hvorved det er lykkedes mig at forme et billede af dramaet eller snarere dobbelt-

dramaet i Ambrumésy. Efter min anskuelse har den slags arbejde med dets mange fortolkninger, slutninger, analyser osv. kun en ret begrænset interesse, som oven i købet er af en temmelig kedsommelig art.

Nej, jeg vil nøjes med at fremsætte de to synspunkter, som blev mine ledende synspunkter. Og det viser sig da, at når jeg udvikler de to problemer, som de fremkalder, så har jeg med det samme fortalt sagens forløb, hvorledes den har fundet sted, og samtidigt fulgt den rækkefølge, hvori de forskellige punkter er fremkommet.

Muligvis vil der blive rejst den indvending, at enkelte af disse punkter ikke er beviste og at jeg har ladet de blotte formodninger få for stort et råderum. Det er sandt nok. Men jeg holder på, at min hypotese er bygget på et tilstrækkeligt stort antal visheder, til at rækkefølgen af de selv ikke beviste punkter påtvinger sig én med en absolut sikkerhed. Således taber kilden sig ofte i sit stenede leje, men det er ikke desto mindre den samme kilde, som længere henne dukker frem igen og atter spejler den blå himmel …

Jeg fremfører her den første gåde, som har ansporet mig – ikke en gåde i det små, men i det store: Hvorledes er det gået til, at Lupin, dødeligt såret kan man godt sige, har levet i det mindste 40 dage uden hjælp, uden medicin, uden ernæring i bunden af et mørkt hul?

Lad os vende tilbage til begyndelsen. Torsdag den 16. april kl. 4 om morgenen blev Arsène Lupin overrasket på et af sine dristige togter og flygter ned mellem ruinerne, hvor han falder, såret af en kugle. Han slæber sig med nød og

næppe af sted. Falder igen. Rejser sig atter i hårdnakket håb om at nå kapellet. Der er krypten, som han ved et tidligere tilfælde har opdaget. Hvis han kan slippe derned, vil han måske være frelst. Med en næsten overmenneskelig kraft er han nået derhen, da han pludselig hører skridt. Udmattet, selvopgivende bliver han liggende. Skridtene kommer nærmere. Det er frk. Raymonde de Saint-Véran.

Således forløber forspillet eller rettere den første scene af dramaet.

Hvad er der hændt mellem dem?

Det er så meget lettere at gætte, som følgerne af, hvad der er sket, giver os hele forklaringen. For fødderne af den unge pige ligger en såret mand, udmattet af lidelse og som om to minutter vil være taget til fange. Og denne mand har hun såret. Skal hun nu også være årsag til, at han falder i rettens hænder?

Hvis det er ham, der er Jean Davals morder, ja, i så fald er hans skæbne beseglet. Men han fortæller hende i få ord sandheden om det nødværgedrab, som hendes onkel grev de Gesvres har begået.

Hun tror ham, og hvad vil hun nu gøre?

Ingen kan se det. Tjeneren Victor passer på ved den lille låge. Den anden tjener, Albert, der står på vagt ved dagligstuevinduet, har tabt dem begge af syne. Vil hun nu udlevere den mand, som hun har såret?

En følelse af uimodståelig medlidenhed, som alle kvinder vil forstå, bemægtiger sig den unge pige.

Efter Lupins anvisning forbinder hun såret med sit lommetørklæde for at undgå blodsporene, og så åbner hun

døren til kapellet, idet hun benytter en nøgle, som han rækker hende.

Han vakler derind, understøttet af den unge pige. Hun lukker døren efter ham og går. Lidt efter kommer Albert.

Hvis man i dette øjeblik havde undersøgt kapellet eller i hvert fald gjort det i de nærmest efterfølgende minutter, så ville Lupin ikke have fået tid til at komme så meget til kræfter, at han kunne løfte flisen og forsvinde ned ad trappen til krypten. I så fald ville Lupin have været taget …

Men den første undersøgelse fandt først sted 6 timer senere og på den mest overfladiske vis. Lupin er frelst, og frelst af hvem? Af den, som nær var blevet årsag til hans død.

Fra nu af er frøken de Saint-Véran, om hun vil eller ikke, hans medskyldige. Hun kan ikke mere tænke på at udlevere ham, og hun må også vedblive at hjælpe ham, for uden hende vil den sårede gå til grunde i sit skjul, hvor hun har været med til at bringe ham i sikkerhed – –.

Og har hendes kvinde-instinkt forpligtet hende til dette hverv, letter det hende samtidig udførelsen! Hun forudser selv de ubetydeligste ting. Det er hende, der giver forhørsdommeren det falske signalement af Arsène Lupin (læseren husker nok uoverensstemmelsen mellem de to kvinders udtalelser desangående). Og det er også hende, der gætter – og det oven i købet ved tegn, som jeg ikke har lagt mærke til – at kusken er Lupins medskyldige. Det er rimeligvis hende, der overbeviser Lupin om, at han må lade sig operere. Hun ombytter de to kuskekasketter, ja, hun skriver selv den trussel, der er rettet mod hendes egen

person – hvem skulle vel, efter at sligt var sket, kunne mistænke hende?

Det var også hende, der fik hr. Filleul til at fatte mistanke til mig, da jeg ville meddele ham mine første indtryk af sagen, idet hun hævdede, at hun havde set mig dagen før i den fældede skov. Således lykkedes det hende at bringe mig til tavshed, men det var en farlig måde, fordi den rettede min mistanke mod hende selv. Men hun vandt tid og fik stoppet munden på mig for øjeblikket.

Hver eneste dag i fyrre dage sniger hun sig ned til Lupin, bringer ham føde og medicin (man behøver blot at spørge apotekeren i Ouville, der endnu er i besiddelse af recepterne, som frk. de Saint-Véran har sendt); hun passer den syge, våger over ham, forbinder og helbreder ham.

Således ser løsningen ud på det første af vore problemer; Arsène Lupin har – på selve slottet – fundet den hjælp, som var ham nødvendig, dels for ikke at blive opdaget, dels for at holde sig i live.

Han lever altså. Og her dukker det andet problem frem. Hvorfor har Lupin gjort sig så fortvivlede anstrengelser for at bilde retten og publikum ind, at han var død, mens han i virkeligheden er i leve, fri, i spidsen for sin bande og almægtig som før?

Man må huske, at frøken de Saint-Véran var meget smuk. Selv de fotografier, der har været fremme i pressen, giver kun i ringe grad idé om hendes usædvanlige skønhed. Og så det, der må ske – sker. I fyrre dage ser Lupin dagligt denne unge pige og længes efter hendes komme. Taknemmelighed bliver til kærlighed, beundring

bliver til lidenskab. Han forelsker sig i sin sygeplejerske. Hun er ikke alene frelsen, men også hans øjnes glæde, hans drøm i de ensomme timer, hans lys, hans håb, ja selve hans liv.

Hans kærlighed er respektfuld. Han vil ikke benytte den unge pige til at lede hans bande, i hvis rækker der spores nogen vaklen. Men han elsker hende og derfor bliver hans betænkelighed mindre, især da frøken de Saint-Vérans besøg, efterhånden som hans helbredelse skrider frem, bliver sjældnere og næsten ophører, da han er blevet rask … Så til sidst tager han en fortvivlet beslutning. Den 6. juni – altså efter at han forlængst er sluppet ud af sit skjulested – bortfører han ved bandens hjælp den unge dame.

Hermed begynder først hans vanskeligheder! Ingen må vide, hvad der er sket. For at undgå for mange efterforskninger, formodninger og håb må han sørge for, at frøken de Saint-Véran betragtes som død. Det må gøres sandsynligt, at der er begået et mord … Beviser til at kaste i gabet på retten må fremskaffes! Mordet tager sig jo højst sandsynligt ud. Frøken de Saint-Véran var tilsyneladende advaret i forvejen mod bandens hævn.

Men det sandsynlige er ikke tilstrækkeligt. Lupin forudser, at jeg vil finde krypten. Og når der ingen er i krypten, vil hele hans kunstige stillads styrte sammen.

Krypten må ikke være tom!

Ligeledes vil frk. de Saint-Vérans død ikke være bevist, før havet fører liget op på stranden.

Havet må føre liget op på stranden!

Vanskelighederne synes næsten uoverkommelige.

Ja, for enhver anden end for Lupin … men ikke for Lupin.

Som han har forudset, gætter jeg kapellets hemmelighed, finder krypten og da jeg kommer derned, finder jeg hans lig dér.

Enhver, som havde tænkt sig muligheden af Lupins død, ville have ladet sig dupere. Men jeg havde aldrig indrømmet en sådan mulighed et eneste øjeblik (først ved ren og skær intuition, senere ved ræsonnement). Så alle de fine planer var forgæves: Jeg så straks, at stenblokken var blevet løsnet med en hakke og anbragt med en højst bemærkelsesværdig nøjagtighed, så at den mindste berøring ville få den til at falde, og den ufravigelig måtte falde sådan, at den forvandlede den falske Arsène Lupins ansigt til mos, således at det blev fuldkommen uigenkendeligt.

Og en halv time efter erfarer jeg, at frøken de Saint-Vérans lig er blevet fundet ved klippekysten ved Dieppe … i det mindste et lig, der bar frøken de Saint-Vérans armbånd. Dette er imidlertid den eneste antydning af den dødes identitet, for liget er opløst til uigenkendelighed.

Men nogle dage før har jeg læst i *La Vigie de Dieppe*, at et ungt, amerikansk ægtepar, der opholdt sig i Envermeu er døde af forgiftning, og at deres lig er forsvundne den selvsamme nat, hvor de døde. Jeg iler altså til Envermeu. Historien er sand, fortæller man mig, når undtages detaljen om deres forsvinden, for det var de dødes brødre, der havde afhentet ligene efter fremlæggelsen af de sædvanlige attester.

Der er ingen tvivl om, at disse brødre hedder Arsène Lupin og konsorter …

Hermed er alt sagt. Vi ved nu, hvorfor Lupin har fingeret sin død. Han er forelsket, og det må ingen vide. Og for at ingen skal vide det, går han så vidt, at han stjæler – er det ikke utroligt! – de to lig, han har brug for til at spille hans og frk. de Saint-Vérans rolle. Og nu er han rolig. Ingen vil opdage sandheden. Ingen kan mere forstyrre ham. Ingen vil nogensinde mistænke den sandhed, som han vil undertrykke.

Ingen? Jo … han har tre modstandere, som han trods alt frygter: Ganimard, der er på vej til Ambrumésy, Sherlock Holmes, som der også er sendt bud efter, og min ringhed, der er på åstedet. Faren er tredobbelt.

Men han ved, hvad der er at gøre. Han bortfører Ganimard og Sherlock Holmes. Og han sørger for, at Brédoux' kniv rammer mig.

Der er kun et eneste punkt, der stadig volder mig vanskeligheder. Hvorfor har det været Lupin så meget om at gøre at få fingre i dokumentet om *den hule nål*? Han kan jo dog ikke af min erindring udslette, hvad der stod på papirets fem linjer. Men hvorfor da? Er det selve papirets beskaffenhed eller lignende, der måske kunne lede mig på et eller andet spor?

Men hvorledes nu også dette forholder sig – her er gjort fuld rede for Ambrumésy-dramaet. Jeg gentager til sidst, at min hypotese har været mig til største nytte i denne sag. Venter man på beviser og kendsgerninger, når man har Lupin til modstander, så får man enten lov til at vente til

Dommedag, eller man finder kun de kendsgerninger, som Lupin selv har fabrikeret til egen nytte.

Jeg er ganske sikker på, at de virkelige kendsgerninger på alle punkter vil bekræfte min hypotese."

Isidore Beautrelet, der et øjeblik havde ladet sig undertrykke af Arsène Lupin, ængstelig for sin fader og overbevist om sit nederlag, er da det kommer til stykket ikke i stand til at fortie sandheden. For sandheden var alt for smuk og alt for mærkværdig; de beviser han kunne fremføre alt for logiske og afgørende til at han kunne lade sig presse til at fordreje dem. Verden ventede på hans afsløringer. Og han talte.

Samme aften – artiklen havde vakt den voldsomste opsigt – meddelte bladene, at nu var Beautrelet senior blevet bortført af Arsène Lupin. Isidore havde erfaret den sørgelige nyhed telegrafisk klokken 3 om eftermiddagen.

5. På sporet

Det var et voldsomt slag for den unge Beautrelet. Ganske vist havde han skudt al forsigtighed til side, da han offentliggjorde sin artikel. Men på den anden side havde han inderst inde ikke troet på bortførelsen. Lupin havde blot villet gøre ham bange for at vinde tid! Og desuden havde han i Cherbourg taget de omhyggeligste forholdsregler. Hans venner havde lovet ham at passe godt på den gamle Beautrelet, så han aldrig gik ud alene og aldrig fik noget brev, som ikke i forvejen var blevet undersøgt. Her var tilsyneladende ingen fare. Lupin, som ville vinde tid, forsøgte blot at intimidere sin modstande.

Slaget kom da næsten uventet, og hele resten af dagen følte Beautrelet sig i sin afmægtighed dybt fortvivlet. Han havde kun en eneste tanke: at rejse til Cherbourg for at se, hvad der var sket, og tage kampen op igen.

Han sendte et telegram til Cherbourg. Og ved 8-tiden tog han af sted fra Saint-Lazare-banegården.

Det var først en times tid senere, da han i kupeen åbnede en avis, han havde købt på perronen, at han opdagede det brev, hvori Lupin indirekte gav ham svar på hans artikel i morgenavisen:

> *"Hr. redaktør!*
>
> Jeg undrer mig ikke over, at min beskedne personlighed, som ganske sikkert ingen i mere heltemæssige tider ville have lagt mærke til, træder frem med en vis glans mod den baggrund, som vor slappe og middelmådige tid danner.

Men der er alligevel en grænse for mængdens usunde nysgerrighed. Hvis man ikke respekterer privatlivet, hvad er der så, der kan beskytte medborgerne?

Måske vil man påberåbe sig, at sandheden har altid den højeste ret. Men dette postulat betyder ikke meget for mit vedkommende, da jeg kender sandheden og ikke er bange for at fremføre den offentlig. Ja, frk. de Saint-Véran lever. Det er også sandt, at jeg elsker hende og har den sorg ikke at være genelsket. Den lille Beautrelets artikel er overraskende rigtig i et og alt. Der er ikke flere gåder eller mysterier. Og så kan det vel være nok …

Min sjæl er såret i sit inderste. Jeg beder derfor blot om, at man ikke udleverer mine dybeste følelser og hemmeligste håb til offentlig begramsning. Jeg ønsker kun at få ro og fred. For ro og fred behøver jeg for at vinde frøken de Saint-Vérans hjerte og for at udslette af hendes erindring de tusind små krænkelser, som hendes onkel og kusine har tilføjet hende, fordi hun var fattig. Hun har aldrig beklaget sig over dette, men jeg vil forsøge at få hende til at glemme disse ulykkelige ungdomsår. Alt, hvad hun kunne ønske sig, var det end den skønneste ædelsten på jorden, var det end den uopnåeligste skat, vil jeg lægge for hendes fødder. Hun skal blive lykkelig! Hun skal komme til at elske mig!

Men for at det skal kunne lykkes mig, behøver jeg fred og ro. Derfor nedlægger jeg mine våben og nærmer mig mine fjender med olivengrenen i hånden – idet jeg dog underretter dem om, at hvis de ikke modtager min

fremrakte hånd, kan det let få de alvorligste følger for dem.

Kun to ord endnu angående hr. Harlington. Hr. Harlington er en fortræffelig mand, der har været sekretær hos den amerikanske milliardær Cooley, og det har været overdraget ham at samle alt, hvad han kunne skrabe sammen af antikke kunstsager i Europa. Uheldigvis mødte han min ven Étienne de Vaudreix, alias Arsène Lupin, alias mig, og således erfarede han, hvad der for resten ikke var rigtigt, at en vis hr. de Gesvres ville skille sig af med fire billeder af Rubens på den betingelse, at de blev erstattet med kopier og at handelen lodes uomtalt, hvilket hr. Harlington samtykkede i. Min ven Vaudreix håbede også på, at han kunne få hr. de Gesvres til at sælge kapellet. Forhandlingerne fortsattes (i fuldstændig god tro fra min ven Vaudreix' side og med en unægtelig stor troskyldighed for hr. Harlingtons vedkommende) lige til det øjeblik, hvor både Rubens og kapellet var på et sikkert sted … og hr. Harlington sat i fængsel. Der er da ikke grund til andet end til at løslade den ulykkelige amerikaner, som jo blot er blevet pudset, at stemple milliardæren Cooley som den tarvelige fyr, han er, når han ikke nedlægger indsigelse mod sin sekretærs arrestation, og endelig at takke min ven, Étienne de Vaudreix, alias mig, der hjælper på den offentlige moral ved at beholde de 100.000 francs, han har modtaget som forskud af den tarvelige Cooley.

Undskyld dette lange brev, hr. redaktør.

Deres meget forbundne

Arsène Lupin."

Det kan nok være, at Isidore studerede dette brev med lige så stor omhu som dokumentet om *den hule nål*. Han gik ud fra – og rigtigheden af denne antagelse var nem at bevise –, at Arsène Lupin aldrig havde sendt et eneste af sine morsomme breve til bladene uden bydende nødvendighed, uden et eller andet hemmeligt motiv, som begivenhederne nok en dag skulle bringe for dagens lys.

Hvor var nu motivet her? Af hvilken hemmelig grund betroede han offentligheden sin forelskelse og sin mangel på lykke i kærlighed? Var det dér, humlen stak? Eller var det i udtalelserne om hr. Harlington? Eller fjernere endnu, bag linjerne, bag alle disse ord, hvis tilsyneladende betydning ikke havde andet mål end at vække en eller anden vildledende og falsk forestilling?

Beautrelet, der i et par timer var spærret inde i det kørende togs kupé, grublede uroligt over sagen. Dette brev indgød ham mistillid, som om det havde været skrevet til ham og bestemt til at føre ham på vildspor. For første gang følte han frygt. Dette var ikke noget direkte angreb, men et indledende skridt til en tvetydig og underfundig kamp. Han tænkte på sin gamle fader, hvis bortførelse han var skyld i, og ængstelig spurgte han sig selv, om det ikke var dårskab at fortsætte denne ulige kamp. Var resultatet ikke på forhånd givet? Havde Lupin ikke allerede vundet spillet?

Men hans modløshed varede ikke længe. Da han havde sovet i nogle timer og steg ud af toget kl. 6 om morgenen, havde han atter fået hele sin selvtillid tilbage.

På perronen blev han modtaget af Froberval, der var ansat ved Tøjhuset. Han stod med sin tolvårige datter Charlotte ved hånden. Det var hos ham, den gamle Beautrelet havde opholdt sig.

"Nå?" råbte Isidore.

Den gode man begyndt at sukke og klage, Isidore afbrød ham og trak ham med hen til det nærmeste værtshus, bestilte kaffe, og begyndte at stille ham en række simple og ligefremme spørgsmål, uden at tillade at vige ud:

"Min fader er ikke blevet bortført, vel? Det var jo umuligt."

"Javel, umuligt. Men alligevel er han forsvundet."

"Hvor længe?"

"Det ved vi ikke."

"Hvad!"

"Vi ved det ikke. I går morges, klokken seks, da jeg ikke havde set ham komme ned som han plejede, åbnede jeg døren til hans værelse. Han var borte."

"Men han var der jo dagen før, for to dage siden?"

"Ja. I forgårs forlod han end ikke sit værelse. Han var en smule træt, og Charlotte bragte hans frokost op til ham klokken tolv, og hans middag klokken syv om aftenen."

"Det var altså mellem klokken syv i forgårs aftes og klokken seks i går morges, han må være forsvundet?"

"Ja, i løbet af forgårs nat. Men ..."

"Men hvad?"

"Jo, det er sådan ... man kan ikke forlade arsenalet om natten."

"Så De mener, han slet ikke har forladt stedet?"

"Ja, men det er umuligt! Mine venner og jeg har gennemsøgt alt."

"Altså må han have forladt det."

"Umuligt, alle udgange er bevogtede."

Beautrelet tænkte sig om og sagde så:

"Hvad skete der så?"

"Jeg skyndte mig til kommandanturet og underrettede den vagthavende officer."

"Kom han så til Deres bolig?"

"Ja; og en herre fra den offentlige anklagers kontor var med. De gennemsøgte alt, og da jeg kunne se, de ikke gjorde nogle fremskridt, og der ikke var noget håb tilbage, telegraferede jeg til Dem."

"Var hans seng i uorden?"

"Nej."

"Var værelset på anden måde forstyrret?"

"Nej. Jeg fandt hans pibe på dens sædvanlige sted, sammen med hans tobak og den bog, han var i færd med at læse. Der var endog dette lille fotografi af Dem, som han brugte som bogmærke."

"Lad mig se det."

Froberval gav ham fotografiet. Beautrelet gjorde en overrasket bevægelse. Han genkendte sig selv, stående med begge hænderne i lommen, på en græsplæne med rosentræer og ruiner.

Froberval tilføjede:

"Det må vel være det sidste billede af Dem selv, De sendte ham. Se her, på bagsiden står datoen 3. april, navnet på

fotografen, R. de Val, og navnet på byen, Lion ... Lion-sur-Mer, tror jeg."

Isidore vendte fotografiet om og læste følgende, skrevet med hans egen håndskrift:

"R. de Val. – 3.4. – Lion.

Han tav et par minutter og vedblev så:

"Min fader havde ikke vist Dem dette billede tidligere?"

"Nej ... og det er just hvad der undrede mig, da jeg så det i går ... for Deres fader plejede ofte at tale til mig om Dem."

En ny tavshed, denne gang længere. Froberval mumlede:

"Jeg har noget at gøre i værkstedet. Vi kan vel lige så godt gå ind ..."

Han standsede. Isidore havde ikke taget blikket fra fotografiet, han undersøgte det og betragtede det fra alle sider. Endelig spurgte den unge mand:

"Findes der sådan noget som et herberg eller et værtshus ved navn *Lion d'Or* en mils vej herfra?"

"Ja netop, omkring en mil herfra."

"På vejen til Valognes, mener De?"

"Ja, på vejen til Valognes."

"Udmærket, jeg har grund til at tro, at dette værtshus var hovedkvarteret for Lupins venner. Det var derfra, de kom i kontakt med min fader."

"Hvad mener De? Deres fader talte ikke med et menneske – så ikke et menneske."

"Nej, han så ikke nogen, men de benyttede sig af en mellemmand."

"Hvilket bevis har De for det?"

"Dette fotografi."

"Men det er jo et fotografi af Dem!"

"Ja, det er det, men jeg har ikke sendt det. Jeg kendte endog ikke til dets eksistens. Det blev taget uden mit viden i ruinerne af Ambrumésy, uden tvivl af assessorens skriver, der, som De ved, var en af Arsène Lupins tjenere."

"Og så?"

"Så blev dette fotograf et adgangskort, den talisman, der skaffede dem min faders tillid."

"Ja men hvem? Hvem skulle have været i stand til at komme ind i mit hus?"

"Det ved jeg ikke, men min fader gik i fælden. De fortalte ham – og han troede på dem – at jeg var her på egene, at jeg ønskede at tale med ham, og at jeg bad ham møde mig på værtshuset *Lion d'Or*."

"Men alt dette er jo det rene nonsens! Hvordan kan De være sikker ...?"

"Det er meget enkelt. De efterlignede min håndskrift på bagsiden af fotografiet og angav mødestedet: Route de Valognes, *Le Lion d'Or*. Min fader kom og de overfaldt ham, det er det hele."

"Godt," mumlede Froberval måbende, "udmærket. Jeg indrømmer det – det må være gået for sig på den måde, De siger. Men det forklarer ikke, hvordan han var i stand til at komme ud ved nattetide."

"Fordi han gik ud ved højlys dag, skønt han ventede til efter mørkets frembrud med at gå til mødestedet."

"Men for pokker da, han forlod jo ikke sit værelse hele dagen!"

"Der er en måde at finde ud af det på: løb ned og finde en af de folk, der var på vagt om eftermiddagen for to dage siden. Men skynd Dem, hvis De stadig vil finde mig her, når De kommer tilbage."

"Tager De afsted?"

"Ja, jeg vil med det næste tog tilbage."

"Hvad! – Men De ved ikke ... Deres undersøgelser ..."

"Min undersøgelse her er færdig. Jeg ved i det store og hele alt, hvad jeg ønsker at vide. Jeg forlader Cherbourg inden en time."

Froberval rejste sig for at gå. Han så på Beautrelet med et udtryk af fuldstændig forvirring, tøvede et øjeblik og tog så sin kasket.

"Kommer du med, Charlotte?"

"Nej," sagde Beautrelet, "der er et par ting, jeg gerne vil have at vide. Lad hende blive her hos mig, jeg vil snakke med hende. Jeg har jo kendt hende, fra hun var så stor som så."

Froberval gik. Beautrelet og en lille pige blev tilbage. Efter et par minutter kom en tjener ind, fjernede et par brugte kopper og gik ud igen. Den unge mands blik mødte barnets; og Beautrelet lagde ganske blidt sin hånd på den lille piges hånd. Hun så adspredt på ham, kun to eller tre sekunder, med et udtryk som om hun var ved at blive kvalt. Så gemte hun pludselig hovedet i armene og brast i gråd.

Isidore lod hende græde ud og sagde så:

"Det er dig, der har gjort det, ikke sandt, dig der var mellemmanden? Det var dig, der gav ham fotografiet? Du indrømmer det, ikke sandt? Og da du sagde, at min fader på sit

værelse for to dage siden, vidste du godt, det ikke var sandt, for du havde selv hjulpet ham til at forlade det?"

Hun svarede ikke. Han spurgte:

"Hvorfor gjorde du det? ... De gav dig penge for det? ... Lidt til at købe bånd og sløjfer for?"

Han fjernede hendes arme fra ansigtet og løftede hovedet op mod sig, og han så ind i et stakkels lille barneansigt, badet i tårer, sådan et smukt og nervøst lille ansigt, som man finder det hos de småpiger, der af skæbnen er bestemt til at være svage for enhver fristelse.

"Hør nu," sagde Beautrelet, "det er forbi, og vi vil ikke tale mere om det. Jeg vil ikke engang spørge dig om, hvordan det sket. Men du må fortælle mig alt, hvad jeg kan have nytte af. – Hørte du noget – en eller anden bemærkning, de mænd gjorde? Hvordan fik de ham bort?"

Hun svarede straks:

"I automobil ... jeg hørte dem tale om det."

"Hvad vej kørte de så?"

"Det ved jeg ikke."

"Har du hørt dem sige noget, mens du var der – som kan lede os på sporet?"

"Nej ... vent, jo, der var en, som sagde: 'Der er ingen tid at spilde. I morgen kl. 8 telefonerer chefen derned.'"

"Hvor ned?"

"Det ved jeg ikke ... jeg har glemt det ..."

"Prøv ... prøv at huske – Det var navnet på en by, ikke sandt?"

"Jo ... et navn som Château..."

"*Châteaubriant? Château-Thierry?*"

"Nej ... nej ..."

"*Châteauroux*?"

"Ja, det var det … Châteauroux."

Beautrelet ventede ikke, til hun havde fået talt ud. Han var allerede på benene og uden at skænke Froberval en tanke, ja selv uden at bekymre sig mere om barnet, som stod og stirrede på forbavset på ham, fo'r han ud af døren og løb hen til stationen:

"Châteauroux, madame … en billet til Châteauroux …"

"Over Le Mans og Tours?" spurgte damen i billetsalget.

"Den hurtigste vej, naturligvis … Kan jeg værre fremme til frokosttid?"

"Åh nej!"

"Til middag? Sengetid …?"

"Åh nej da! Hvis De skal nå det, så skal De over Paris … Pariseksspressen kører klokken ni. De kommer for sent …"

Det var ikke for sent. Beautrelet nåede lige akkurat toget.

"Nå," sagde Beautrelet og gned sig i hænderne, "jeg har kun været en et par timer i Cherbourg, men den tid har jeg udnyttet godt."

Han tænkte ikke et øjeblik på at mistænke Charlotte for at lyve. Så svage, usikre og i stand til at begå det værste forræderi den slags naturer var, så fulgte de også af og til indskydelser af oprigtighed; og Beautrelet havde læst i hendes skræmte øjne den skam, hun følte ved den skade, hun havde gjort, og hendes glæde ved at kunne hjælpe til med at rette op på den. Han nærede derfor ingen tvivl om, at Châteauroux var den "anden by", som Lupin havde antydet, og hvorfra hans medsammensvorne skulle telefonere til ham.

Da han kom til Paris, belavede han sig på at tage alle mulige forholdsregler for at undgå at blive fulgt. Han indså, at det var et vigtigt øjeblik. Han var på den rette vej til at finde sin fader; en uforsigtighed kunne ødelægge alt.

Han tog hjem til en af sine kammerater fra gymnasiet, og da han igen kom ud på gaden en time senere, var han ikke til at kende. Han lignede nu en trediveårig englænder, klædt i storternet, kastanjebrunt tøj, knæbukser, lange uldstrømper, sportshue osv. Hans ansigt var rødmosset og kranset af et rødligt hageskæg. På en cykel, som han havde lånt og på hvis styr han havde anbragt en malerkasse, kørte han til Austerlitz-banegården.

Han sov den nat i Issoudun. Den følgende morgen besteg han sin maskine ved daggry. Klokken syv gik han ind på posthuset og bad om en forbindelse til Paris. Mens han ventede, indlod han sig i samtale med kontoristen og fik at vide, at der to dage tidligere havde været en herre på samme tid, klædt i automobil-dragt, som også havde bedt om en samtale til Paris.

Beviset var på plads. Han ventede ikke længere.

Ud på eftermiddagen, havde han uigendrivelige beviser for, at den stor vogn, som kørte ad landevejen til Tours, var passeret igennem landsbyen Buzancais og byen Châteauroux, og var standset i udkanten af skoven. Klokken ti var en lejet cabriolet, kørt af en ubekendt mand, standset ved siden af automobilen og derpå var fortsat gennem Bouzanne-dalen. Der sad da en anden person ved siden af kusken. Hvad automobilen angik, var den vendt om og kørt mod nord i retning af Issoudun.

Beautrelet fandt let frem til ejeren af cabrioleten, som imidlertid ikke kunne fortælle ham noget. Han havde lejet sin hest og vogn ud til en mand, som selv havde leveret ham dem tilbage den følgende dag.

Endelig fandt Isidore samme aften ud af, at automobilen var passeret igennem Issoudun, havde fortsat mod Orleans ... altså i retning mod Paris.

Af alt dette fulgte med fuldkommen sikkerhed, at hr. Beautrelet befandt sig et eller andet sted i nabolaget. Hvis ikke, hvordan skulle man så forklare, at nogen ville finde på at køre næsten fem hundrede kilometer gennem Frankrig blot for at telefonere fra Châteauroux og dernæst vende tilbage til Paris ad en anden vej?

Denne vældige omvej havde et helt præcist formål: at bringe hr. Beautrelet til det sted, hvor det var bestemt, han skulle opholde sig.

"Og dette sted er inden for min rækkevidde," sagde Isidore til sig selv, skælvende af håb og forventning. "Min fader venter på, at jeg skal frelse ham ikke langt herfra. Han er tæt på. Han ånder i dette øjeblik den samme luft som jeg."

Han gik omgående resolut til værks. Han fremtog et generalstabskort og inddelte det i små kvadrater. Hver enkelt af disse kvadrater undersøgte han grundigt. Han var inde i hver eneste bondegård og snakkede med bønderne. Han opsøgte også lærerne, sognefogederne, præsterne og slog en sludder af med de kvindfolk, han mødte på sin vej. Han tænkte sig, at han nu snart ville stå ved målet og drømte om, at han ikke blot ville befri sin fader, men alle dem, som Arsène Lupin holdt indespærrede, Raymonde de Saint-Véran, Ganimard, måske

Sherlock Holmes … og mange, mange andre. Når han nåede stedet, så havde han med det samme fundet selve Lupins rævehule, det hemmelighedsfulde skjulested, hvor han opdyngede de skatte, som han havde ranet hele jorden over.

Men efter fjorten dages frugtesløs efterforskning var han ved at tabe modet. Fordi resultatet lod vente på sig, ophørte han, næsten fra den ene dag til den anden, med at tro på det, og skønt han vedblev at søge, ville han nu være blevet i høj grad overrasket, hvis hans anstrengelser havde ført til selv den mindste opdagelse.

Dagene gik, den ene efter den anden, ensformige og trøstesløse. Han havde læst i aviserne, at grev de Gesvres og hans datter var rejst fra Ambrumésy og havde slået sig ned i Nice. Han havde også læst, at Harlington var blevet løsladt, da hans uskyldighed var blevet godtgjort i overensstemmelse med Arsène Lupins opgivelser.

Isidore skiftede hovedkvarter og tog ophold to dage i La Châtre og to dage i Argenton. Men med det samme resultat.

På dette tidspunkt var han lige ved at opgive sit forehavende og rejse tilbage. Åbenbart var den cabriolet, hans fader var blevet ført bort med, måske blot et skalkeskjul for noget, der foregik et helt andet sted. Og i så fald kunne hans fader være langt borte.

Hvad var begyndt at tænke på at forlade egnen.

Men så en mandag morgen fik han et ufrankeret brev eftersendt fra Paris. Udskriften på konvolutten bragte ham ganske ud af fatning. Hans sindsbevægelse var så stor, at han i flere minutter ikke vovede at åbne brevet af frygt for en

skuffelse. Hans hånd skælvede; var det virkeligt muligt, var det ikke en snare, som hans djævelske modstander lagde for hans fod?

Han rev konvolutten op. Det var ganske rigtigt et brev, skrevet af hans fader. Skriften havde alle de ejendommeligheder, alle de træk, som han kendte så godt.

Han læste:

"Vil disse ord komme dig i hænde, min kære dreng? Jeg håber det i alt fald.

Hele den nat, hvor jeg blev bortført, tilbragte jeg i en automobil. Først hen på morgenstunden steg vi over i en almindelig vogn. Jeg har ikke kunnet se det mindste. Jeg havde et bind for øjnene. Slottet, hvor jeg holdes fanget, må rimeligvis, efter dets arkitektur og anlægget af parken at regne, ligge et sted midt i Frankrig. Mit værelse ligger på anden sal; det har to fag vinduer, men det ene er næsten dækket af blåregn. Enkelte timer om eftermiddagen får jeg lov at spadsere om i parken, men stadig under en bevogtning, som ikke et øjeblik taber mig af syne.

På lykke og fromme skriver jeg dette brev til dig og binder det fast til en sten. Måske kan jeg en dag se mit snit til at kaste det over muren, så en eller anden bonde kan finde det og besørge det videre.

Men vær ikke bekymret for mig. Jeg bliver behandlet med den største hensynsfuldhed.

Din gamle fader, som holder så meget af dig, og som er ked over al den ængstelse, han volder dig,

Beautrelet."

Isidore undersøgte frimærkerne. De bar stemplet *Cuzion, Indre*.

Indre? Det var jo netop det departement, som han havde gennemsøgt i ugevis!

Han slog op i en lille rejsehåndbog, som han havde hos sig. *Cuzion, Eguzon*-sognet. Dér havde han jo også været.

Han besluttede ikke længere at optræde som englænder, da han begyndte at blive kendt. Han forklædte sig nu som arbejder og kørte til Cuzion. Det var en ubetydelig landsby. Det ville være let dér at få at vide, hvem der havde afsendt brevet.

Og det varede heller ikke længe, før heldet tilsmilede ham.

"Et brev, som er smidt i postkassen forrige onsdag ..." udbrød sognefogeden, en respektabel handelsmand, han havde henvendt sig til. "Ja hør, jeg tror virkelig, at jeg kan give Dem en vigtig oplysning. I lørdags morges spurgte gamle Charel, en gammel skærsliber, som rejser rundt på markederne ... ja jeg mødte ham udenfor smeden, og så spurgte han mig: 'Sig mig, hr. sognefoged, kan man sende et brev af sted uden frimærker?' – Ja, min tro kan man det! – 'Og det kommer derhen, hvor det skal?' – Ja, det skulle jeg da mene! Den, der skal have brevet, kommer blot til at betale noget mere for det."

"Hvor bor han, den gamle Charel?"

"Han bor dernede ... nede på skrænten ... den lille rønne lige bagved kirkegården. Kom, så skal jeg vise Dem, hvor det er."

Gamle Charels hus lå midt i en frugthave, omgivet af høje træer. Da de trådte derind, fløj tre ravne op fra hundehuset, og hunden gøede ikke og kom ikke frem, skønt de tog i døren.

Forbavset gik Beautrelet hen til hundehuset. Dyret lå på siden med stive poter ... død.

De skyndte sig ind i huset. Alle døre stod åbne.

I et fugtigt og snavset værelse lå en mand, fuldt påklædt på en gammel halmmadras, og stønnede.

"Er gamle Charel også død?" udbrød sognefogeden.

Den gamles hænder var kolde, hans ansigt forfærdelig blegt, men hans hjerte bankede endnu, svagt og langsomt, og han lod ikke til at være såret på nogen måde.

Beautrelet og sognefogeden søgte at bringe ham til bevidsthed. Og da det ikke lykkedes dem, vendte Beautrelet tilbage for at hente en læge. Det lykkedes heller ikke lægen at vække ham. Han så ud som om han sov, men det var en underlig kunstig søvn, som var han sovet ind ved hypnose eller ved hjælp af et narkotisk middel.

Isidore vågede ved hans leje hele den følgende nat. Midt om natten blev den gamles åndedræt kraftigere. Det var som om han søgte at befri sig for de usynlige bånd, der bandt hans bevidsthed.

Ved daggry vågnede han og kom helt til sig selv igen, vendte sig på madrassen, spiste og drak. Men han kunne ikke svare på den unge mands spørgsmål. Hans hjerne var endnu som bedøvet.

Først den anden dag spurgte han Beautrelet:

"Hvad vil De her?"

Det var første gang, at han undrede sig over, at der sad en fremmed ved hans leje.

Lidt efter lidt kom han helt til sig selv. Han talte, han lagde planer. Men når Beautrelet spurgte ham om, hvad der var gået

forud for hans søvn, så syntes han ikke at forstå den mindste smule.

Og Beautrelet mærkede, at han virkelig intet forstod. Han havde tabt erindringen om, hvad der var hændet efter den foregående fredag. Her var ligesom et hul i hans daglige tilværelse. Han beskrev sin formiddage og eftermiddag den fredag, de indkøb, han havde gjort på markedet, de måltider, han havde indtaget på kroen. Men ellers intet … slet intet. Han troede, han netop var vågnet den selvsamme dag.

Det var en skrækkelig tid for Beautrelet. Sandheden lå dér i disse forvirrede øjne … disse øjne havde set muren, bag hvilken hans fader ventede ham. Sandheden lå i disse hænder, som havde samlet brevet op, og i denne nu sløvede hjerne, som havde opfattet stedet, omgivelserne, hele denne tabte krog af verden, hvor dramaet spilledes. Og fra disse hænder, fra den hjerne var han ude af stand til at hente det mindste ekko af sandheden!

O, denne umærkelig og formidable mur, som alle hans anstrengelser forgæves søgte at gennemtrænge; denne mur, som var bygget af tavshed og glemsel. Hvor klart skinnede ikke Lupin igennem. Han alene var i stand til at slå denne mand med en tilstand af åndelig død … den mand, hvis vidnesbyrd kunne ramme ham. Det var ikke sådan, at Beautrelet følte sig gennemskuet eller at Lupin havde hørt om hans skjulte angreb og vidste, at et brev fra hans fader havde nået ham, og forsvarede sig mod ham personligt. Men hvilken forudseende og dyb intelligens vidnede det ikke om, således på forhånd at forhindre enhver mulig anklage fra denne tilfældige

forbipasserende! Ingen kunne nu vide, at der bag den vis parks mure fandtes en fange, der kaldte på hjælp.

Ingen? Jo, Beautrelet. Den gamle Charel kunne måske ikke mere fortælle noget. Men man måtte dog kunne få at vide, fra hvilket marked den gamle var kommet, og den vej, han havde måttet følge; og langs med denne vej ville det måske være muligt at finde ...

Af forsigtighedshensyn havde Isidore være meget forsigtig med at vende tilbage til den gamle Charels hus, og altid på en måde, så det ikke ville blive bemærket. Nu bestemte han sig til ikke mere at gå derhen. Han gjorde nogle forespørgsler, og fandt ud af, at der hver fredag var marked i Fresselines, en stor landsby, der lå nogle mil borte, og hvortil man kunne komme enten af en temmelig snoet hovedlandevej, eller ved at benyttes forskellige genveje.

Han valgte om fredagen at gå ad hovedruten, men fandt ikke noget, der kunne fange hans interesse, hverken et gammelt slot på hans vej eller en park omgivet af høje mure.

Han spiste til frokost i Fresselines, og han havde allerede bestemt sig til at gå tilbage igen, da han så far Charel komme trækkende med sin lille skærslibervogn. I nogen afstand fulgte han efter ham.

Den gamle gjorde to uendelig lange ophold, hvorunder han sleb adskillige dusin knive. Derpå vendte han hjem ad en helt anden vej, der gik i retning af Crozant og landsbyen Eguzon.

Beautrelet fulgte stadig efter ham; men da han havde gået en lille tid, mærkede han, at han ikke var den eneste, der fulgte den gamle. Der var en, der gik mellem dem ... en, som standsede, når den gamle standsede, og begyndte at gå

samtidigt med ham uden for resten selv at gøre sig nogen umage for ikke selv at blive set.

"Han er nok under kontrol," tænkte Beautrelet, "der er nok nogen, som vil vide, om han standser ved muren."

Hans hjerte bankede. Løsningen var nær.

De gik således efter hinanden alle tre ... bakke op og bakke ned. Snart var de i Crozant. Dér blev den gamle Charel en times tid, og så gik han ned til floden og over broen.

Men da hændte der noget, som overraskede Beautrelet. Den mand, der fulgte, gik ikke med over floden. Han fulgte Charel med øjnene, og da han havde tabt ham af syne, gik han ned ad en sti, der førte ud i markerne.

Hvad nu? Beautrelet tøvede endnu et øjeblik, bestemte sig så pludselig og gav sig til at følge efter den fremmede.

"Han har villet vide," tænkte han, "om den gamle Charel gik over floden eller ikke. Nu er han beroliget og følger ham ikke mere. Men hvor går han nu hen? Ja, hvorhen? Til slottet?"

Beautrelet forstod, at han snart stod ved målet. Han følte en smerteblandet glæde, der fik ham til at trække vejret stærkere.

Den fremmede gik igennem en tæt skov, der strakte sig langs med den ene flodbred, og derefter kom han igen til syne i en lysning, idet hans skikkelse tegnede sig skarpt mod horisonten.

Da Beautrelet kom ud af skoven, blev han meget overrasket ved ikke mere at kunne se den fremmede. Han spejdede til alle sider. Pludselig gav han et udråb fra sig og sprang tilbage til skovbrynet, som han netop var kommet ud af. Til højre havde han fået øje på en vold med høje mure, der med lige store mellemrum var stivet af med piller.

Det var dér! Bag disse mure sad hans fader fængslet. Han havde fundet det hemmelige sted, hvor Arsène Lupin skjulte sine ofre.

Han dristede sig ikke til at gå ud fra det tætte skovbryn. Langsomt og næsten krybende nåede han op på en lille høj, hvis top var i højde med de nærmeste trækroner. Men murene var højere endnu. Han skelnede imidlertid tydeligt slottets tag, der lige kom til syne over murkanten. Det var et gammelt tag fra Ludvig XIII.s tid. Op over det ragede nogle smukke let kuplede og gennembrudte klokketårne, der endte i endnu højere og spidse spir.

Den dag gjorde Beautrelet sig ingen yderligere anstrengelser. Han måtte tænke sig om, forberede sin angrebsplan. Intet måtte overlades til tilfældet. Nu var han herre over Lupin og kunne selv vælge sin angrebsmåde.

Han vendte altså om.

Nær ved broen mødte han to bondepiger med deres mælkespande. Han spurgte dem:

"Hvad hedder det slot, som ligger der bag træerne?"

"Slottet dér? Det hedder Nåleslottet."

Han havde spurgt uden at tillægge sit spørgsmål videre betydning. Svaret kom som en overrumpling.

"Nåleslottet ... Er det sandt? Men hvor befinder jeg mig da? ... I Indre-departementet?"

"Nej, Indre, det er på den anden af floden. Det ligger derovre. Her er vi i Creusedepartementet [Note 1)].

Det sortnede for Isidores øjne. Nåleslottet! *Den hule nål!* Selve nøglen til dokumentet; det betød jo hans absolutte sejr.

Uden at sige mere vendte han de to bondepiger ryggen og gik videre … vaklende som en fuld mand.

6. En historisk hemmelighed

Beautrelet tog straks sin beslutning ... han ville handle på egen hånd. Det var for farligt at hidkalde øvrigheden. Rent bortset fra, at han kun kunne fremsætte antagelser og følgeslutninger, frygtede han politiets langsommelighed, deres uundgåelige indiskretioner, hele den forundersøgelse, hvorunder Lupin, der ganske sikkert ville blive advaret, ville have god tid til at trække sig tilbage i god ro og orden.

Næste morgen kl. 8 forlod han kroen med sine pakkenelliker under armen. I det første skovkrat, han kom til, skiftede han klæder, og var nu igen den unge engelske maler. Lidt efter stod han i et sagførerkontor i Eguzon, den største landsby dér på egnen.

Han fortalte, at han fandt egnen tiltalende, og at han, hvis han kunne finde en passende bolig, ville flytte dertil med sine forældre.

Sagføreren anviste ham flere ejendomme; men Beautrelet bemærkede, at han havde hørt tale om et slot, der hed Nåleslottet.

"Ja, det forholder sig rigtigt nok. Men Nåleslottet, der i de sidste fem år har tilhørt en af mine kunder, er slet ikke til salg."

"Nå, ejeren bebor det altså?"

"Ja, han har beboet det ... eller rettere sagt hans moder. Hun holdt nu ellers ikke synderligt af det; hun fandt det temmelig trist og mørkt. Så de forlod stedet sidste år."

"Der bor altså ingen for øjeblikket?"

"Jo, en italiener, der har lejet det for sommeren, en baron Anfredi."

"Å, baron Anfredi ... en temmelig ung mand med et lidt indbildsk udseende?"

"Det ved jeg såmænd ikke. Han har lejet direkte hos ejeren. Der er ikke lavet nogen lejekontrakt. Det hele er ordnet pr. brev."

"Men De kender baronen?"

"Nej, han forlader sjældent slottet ... jo, i automobil enkelte gange om natten, har jeg hørt. Alle indkøb bliver gjort af en gammel kokkepige, som ikke indlader sig i snak med nogen ... Mærkelige folk ..."

"Tror De, ejeren kunne tænke sig at sælge slottet?"

"Jeg tror det ikke. Det er et historisk slot, ren Ludvig XIII-stil. Og jeg ved, at ejeren har holdt meget af det, så hvis han ikke har ændret anskuelse ..."

"Vil De ikke give mig hans navn og hans adresse?"

"Louis Valméras, Rue de Mont-Thabor 34."

Beautrelet tog med det første tog til Paris. Efter at han tre gange forgæves havde søgt at få Louis Valméras i tale, lykkedes det ham. Det var en mand på en tredive år med et åbent og elskværdigt ansigt. Beautrelet, der fandt det unødvendigt at gå krogveje, gav sig til kende og fortalte om sine besværligheder og det mål, han havde sat sig.

"Jeg har grund til at tro," sluttede han, "at min fader sidder fangen på Nåleslottet, rimeligvis i selskab med andre ofre. Og jeg ville gerne vide, hvad De ved om Deres lejer, denne baron Anfredi."

"Ikke store sager. Jeg traf baron Anfredi sidste vinter i Monte Carlo. Da han tilfældigvis hørte, at jeg var ejer af Nåleslottet, og da han ønskede at tilbringe en sommer i Frankrig, gav han mig et tilbud om at leje det."

"Er han ikke en temmelig ung mand?"

"Jo ... hans hår er blondt ... og han har meget bestemte øjne."

"Bærer han skæg?"

"Ja, hans skæg er tvedelt og falder ned over en flip, der er lukket bagtil, ligesom hos en gejstlig. Han ligner virkelig lidt en engelsk præst."

"Det er ham, det er ham! Sådan ser han ud, det er hans nøjagtige signalement!"

"Hvordan? De tror virkelig ...?"

"Ja, jeg er sikker på, at Deres lejer ikke er nogen anden end selve Arsène Lupin."

Dette morede unægtelig Louis Valméras. Han kendte alle Arsène Lupins bedrifter og alle de mange vendepunkter i hans kamp med Beautrelet. Han gned sig i hænderne.

"Nåda, hvor Nåleslottet vil blive berømt ... hvad jeg ikke har det mindste imod, for nu da min moder ikke lever der mere, har jeg mest lyst til at sælge det ved den første lejlighed. Efter dette vil jeg have let ved at finde købere. Der er kun én ting ..."

"Og det er?"

"Jo, jeg vil bede Dem om at gå frem med den største forsigtighed og først hidkalde øvrigheden, når De er ganske sikker i Deres sag. Kan De forestille Dem, hvor pinligt det ville være, om min lejer nu ikke var Arsène Lupin?"

Beautrelet udviklede sin plan. Han ville kravle over muren om natten og skjule sig i parken.

Louis Valméras afbrød ham øjeblikkelig:

"De kommer ikke så let over så høje mure. Og hvis det lykkes Dem, så vil De blive overfaldet af to store blodhunde, som tilhører min moder og som jeg har ladet blive på slottet."

"Å, med et stykke kød ..."

"Ja, tak skal De ha' ... Og selv om De slipper fra hundene, hvorledes vil De så trænge ind i selve slottet? Alle dørene er massive, vinduerne er tilgitrede. Og når De er kommet derind, hvorledes vil De så finde rundt derinde? Der er firs værelser."

"Ja, men det værelse, jeg søger, ligger på anden sal og har to vinduer."

"Jeg kender det godt; vi kalder det for Blåregnstuen. Men hvorledes vil De finde det? Der er tre trapper og en labyrint af korridorer. Selv om jeg forklarede Dem, hvad vej De skulle gå, ville De dog tage fejl."

"Så følg med mig derud," sagde Beautrelet smilende.

"Desværre umuligt. Jeg har lovet min moder at komme ned til hende i Sydfrankrig."

Beautrelet vendte tilbage til den ven, han boede hos i Paris, og begyndte nu sine forberedelser. Men om eftermiddagen, som han skulle afsted, fik han besøg af Valméras.

"Vil De stadig have mig med?"

"Om jeg vil!"

"Ja, så følger jeg Dem. Det kunne more mig at tage med. Vi vil rimeligvis ikke komme til at kede os. Og desuden vil lidt hjælp jo ikke være af vejen for Dem. Se bare her."

Han trak en stor nøgle, der var helt rød af rust og respektindgydende stor, op af lommen.

"Hvor lukker den nøgle op?" spurgte Beautrelet.

"Den passer til en lille dør i murværket. Døren vender ud til en åben plads i skoven. Døren har været ude af brug så længe, at jeg ikke engang har meddelt min lejer noget om det."

Beautrelet afbrød:

"Nej, de kender denne indgang! Det er ganske sikkert gennem den, at manden, som jeg fulgte, smuttede ind i parken. Nu er spillet oplagt, og vi skal vinde det. Men død og helvede, hvor må vi spille fint!"

To dage senere kørte en sigøjnervogn gennem Crozant. Dens kusk fik lov til at sætte den udenfor landsbyen i et gammelt forladt skur. Foruden kusken, som ikke var nogen anden end Valméras, var der i vognen kun tre unge mænd, som sad og flettede stolesæder – Beautrelet og to af hans kammerater fra kollegiet.

Der blev de i tre dage og afventede en gunstig nat, mens de hver for sig undersøgte forholdene omkring parken. Beautrelet var engang helt henne ved den lille dør; den var næsten ikke til at finde, som den var anbragt dér mellem to piller bag brombærrankerne.

Endelig den fjerde nat var himlen dækket af sorte skyer, og Valméras bestemte så, at de skulle gå på rekognoscering og være rede til at vende om, hvis omstændighederne viste sig ugunstige.

De skyndte sig alle fire gennem den lille skov. Beautrelet krøb frem mellem bregnerne, rev hænderne til blods på brombærrankerne, rejste sig så halvt og stak langsomt nøglen ind i låsen. Forsigtigt drejede han den om. Ville døren åbne sig,

eller var der en slå for på den anden side? Han trykkede til. Døren åbnede sig uden den mindste støj. Han var inde i parken.

"Er De derinde?" spurgte Valméras, "vent på mig! Bliv her I to andre! Ved den mindste støj fløjter I. Det gælder om at undgå, at tilbagetoget bliver os afskåret."

Han tog Beautrelet i hånden og de forsvandt i det tætte mørke. Da de nåede den store plæne, brød måneskinnet igennem skyerne, og de så slottet ligge foran sig med de spidse tårne og de høje spir, som det uden tvivl skyldte sit navn. Der var ingen lys i vinduerne. Og ikke den mindste lyd hørtes.

Valméras greb Beautrelet om armen.

"Stille!"

"Hvad er der?"

"Se, hundene kommer ... derovre ..."

De hørte en knurren. Valméras fløjtede. To hvide silhuetter sås i mørket. Fire spring ... og de kastede sig logrende for deres herres fødder.

"Nå, rolig! Læg sig! Bliv!"

Og han sagde til Beautrelet:

"Lad os så komme videre; nu er der ikke mere noget i vejen."

"Ved De, hvor vi er?"

"Ja, der ligger terrassen."

"Og så?"

"Jo, her til venstre ... lige på det sted, hvor terrassen er i højde med stuevinduerne, er der en skodde, som slutter dårligt, og som man kan åbne udefra."

Da de kom derhen, gav skodden med lethed efter. Med en diamant skar Valméras ruden ud. Han drejede vindueshåndtaget, og et øjeblik efter var de inde i slottet.

"Denne stue," hviskede Valméras, "ligger for enden af en korridor, og korridoren fører hen til den store forstue, der er smykket med statuer. I den anden ende af denne forstue er der en trappe, som fører op til gangen, hvor Deres faders værelse ligger."

Han gik et skridt frem.

"Kommer De, Beautrelet?"

"Ja, ja."

"Men De kommer jo ikke ... Hvad er der i vejen med Dem?"

Han greb Beautrelets hånd, den var iskold, og han så, at vor unge ven havde sat sig ned på gulvet.

"Hvad går der af Dem?" gentog han.

"Å, det går nok over."

"Men hvad er det?"

"Jeg er bange ..."

"Er De bange?"

"Ja," tilstod Beautrelet troskyldigt. "Det er mine nerver ... som oftest er jeg herre over dem ... men i dag ... denne stilhed ... og så spændingen, og siden jeg fik dette knivstik ... men det går nok over. Så – nu er det allerede bedre."

Han kom atter på benene, og Valméras drog ham med sig ud af værelset. De listede på tåspidserne gennem korridoren, så stille, at den ene ikke kunne høre den anden.

Forstuen syntes at være svagt oplyst. Valméras stak lyttende hovedet frem. Lyset kom fra en natlampe, der var anbragt på et

lille bord ved trappen. Foran den stod en palme, mellem hvis grene skæret trængte.

"Holdt!" hviskede Valméras.

Ved natlampen stod en mand på vagt med en bøsse i hånden.

Havde han bemærket dem? Rimeligvis. I hvert fald var der noget, der foruroligede ham, for han hævede bøssen.

Beautrelet lagde sig på knæ bag en blomsterbalje og rørte sig ikke. Hans hjerte bankede, som ville det rive sig løs.

Da intet rørte sig, og alt vedblev at være stille, blev manden beroliget. Han sænkede bøssen, men hans ansigt var stadig vendt mod den store blomsterbalje.

Der gik nogle frygtelige minutter, ti, femten ... en månestråle banede sig fra vinduet vej ind over trappen. Og pludselig indså Beautrelet, at denne stråle, der stadig gled umærkeligt frem, om ti minutter ville ramme ham og falde lige på hans ansigt.

Sveddråber dryppede fra hans pande ned på de rystende hænder. Hans angst var så stærk, at han var lige ved at springe op og flygte, men så kom han til at tænke på, at Valméras måtte stå lige ved siden af ham. Han søgte ham med øjnene. Og han blev forfærdet ved at se ham krybe frem i mørket i ly af planterne og statuerne. Han var allerede lige ved trappen, nogle få skridt fra manden.

Hvad ville han gøre? Gå forbi ham uden videre? Gå alene ovenpå og lukke op for fangen? Men *kunne* han komme forbi?

Beautrelet kunne ikke mere se ham, og han havde en følelse af, at der var ved at ske noget, noget der ligesom blev varslet af selve stilheden, der lå tungere, mere frygtelig end før, over hele sceneriet.

Pludselig så han en skygge springe på manden; natlampen væltede; han hørte støj af en kamp ... Beautrelet sprang til. De to mænd tumlede rundt på fliserne. Han prøvede at komme til at se, hvad der foregik. Men så hørte han en hæs stønnen, et suk; og den ene af de to kæmpende rejste sig og greb ham i armen.

"Hurtigt, lad os komme videre!"

Det var Valméras.

De ilede to trapper op og kom ud i en korridor, der var bag en portiere.

"Til højre," hviskede Valméras. "Det fjerde værelse på venstre hånd."

De fandt hurtigt døren til dette værelse, men som det var at vente, var døren lukket i lås. De brugte mere end en halv time til at få den dirket op. Endelig gav døren efter.

På tåspidserne nærmede Beautrelet sig til sengen. Der lå hans fader og sov.

Han vækkede ham blidt.

"Det er mig, Isidore, og en ven. Vær ikke bange! Rejs dig ... men stille!"

Hurtigt klædte Beautrelets fader sig på. Men idet de ville gå, sagde han hviskende:

"Jeg er ikke den eneste fange her på slottet."

"Hvem er her da? Er det Ganimard? Holmes?"

"Nej ... jeg har i hvert fald ikke set noget til dem."

"Hvem er her da?"

"En ung pige."

"Så er det sikkert frøken de Saint-Véran."

"Jeg aner det ikke ... jeg har set hende flere gange på afstand nede i parken. Jeg kan se vinduet i hendes værelse, når jeg bøjer

mig ud af mit. Hun har flere gange gjort tegn til mig."

"Ved du, hvor hendes værelse er?"

"Ja, det er det tredje til højre her i gangen."

"Det er det blå kammer," hviskede Valméras. "Det har en dobbeltdør; der kan vi lettere slippe ind."

Det gik i virkeligheden også meget let. Den gamle Beautrelet påtog sig at fortælle den unge pige, hvad der var på færde.

Ti minutter efter kom han tilbage med hende og sagde til sin søn:

"Du havde ret, det er frøken de Saint-Véran."

De gik ned alle fire. Ved foden af trappen standsede Valméras og bøjede sig ned over manden, der lå her. Så drog han de andre skyndsomst med sig.

"Han er ikke død."

"Å," sagde Beautrelet lettet.

"Heldigvis har mit knivsblad lukket sig ... stødet har ikke været dødeligt, skønt disse skurke ikke fortjener nogen medlidenhed."

Udenfor stod de to hunde, som fulgte dem lige til døren i muren. Der udenfor stod Beautrelets venner. De begav sig nu alle af sted. Klokken var tre om morgenen.

Den første sejr gav Beautrelet blod på tanden. Så snart han havde bragt sin fader og den unge pige i sikkerhed, forhørte han sig om de folk, der boede på slottet, og i særdeleshed om Arsène Lupin. Han erfarede, at Arsène Lupin kun hver tredje eller fjerde dag viste sig på slottet. Han kom om aftenen i automobil og tog af sted igen den næste morgen. Hver gang, han kom, aflagde han visit hos de to fanger, som begge to var

enige om at rose hans hensynsfuldhed og elskværdighed. For øjeblikket var han ikke på slottet.

Foruden ham havde de aldrig set andre end en gammel kone, som sørgede for køkkenet, og to mænd, som skiftevis passede på dem, men som aldrig talte til dem; både deres væsen og deres udseende viste, at de kun var underordnede.

"Det er alligevel to af banden," fastslog Beautrelet, "eller rettere tre, når den gamle kone regnes med. Det er dog vildt, som ikke helt er at foragte. Lad os ikke spilde tiden."

Han sprang på sin cykel og kørte af sted til Eguzon, alarmerede gendarmerne og slog alarm og var kl. 8 tilbage i Crozant sammen med en sergent og otte gendarmer. To af dem blev posteret ved sigøjnervognen, to andre stillede sig ved den lille dør i muren, og de fire sidste, med deres chef samt Beautrelet og Valméras, marcherede ind gennem slottets hovedport.

Men det var for sent. Porten stod på vid gab; og en bonde fortalte, at for en time siden var et automobil kørt bort fra slottet.

Den undersøgelse, der blev sat i værk, gav heller ikke noget resultat. Imod al sandsynlighed viste det sig, at røverbanden havde levet på feltfod der. Der blev fundet noget linned og nogle køkkenredskaber. Og det var det hele.

Men hvad der mest forbavsede Beautrelet og Valméras, var dog det, at den sårede var sporløst forsvundet; der var ikke det mindste tegn på, at en kamp havde fundet sted, ikke så meget som en blodplet på forstuens fliser.

Det endelige resultat var, at der ikke forelå noget som helst virkeligt bevis på, at Lupin havde holdt til i Nåleslottet, og man

ville have været berettiget til at afvise Beautrelets og hans faders, Valméras' og frøken de Saint-Vérans påstand, hvis man ikke til allersidst i værelset ved siden af frøken de Saint-Vérans havde fundet et halvt dusin buketter, med Arsène Lupins visitkort vedføjet. De var åbenbart blevet forsmået af hende … visnede og glemte. En af dem var foruden visitkortet forsynet med et brev, som Raymonde ikke havde set. Om eftermiddagen, da det var blevet åbnet af retten, viste det sig at indeholde hele ti sider, fyldt med bønfaldelser, løfter og trusler … hele en forsmået kærligheds afsindighed og fortvivlelse.

Og brevet endte således:

"Kommer tirsdag aften, Raymonde. Så lang tid har De til at betænke Dem i. Jeg kan ikke vente længere. Jeg er bragt til det yderste …"

Men tirsdag aften, det var jo netop den aften, hvor Beautrelet befriede frøken de Saint-Véran.

Hvem mindes ikke det voldsomme udbrud af overraskelse og begejstring, der genlød verden over, da efterretningen om den uventede løsning spredte sig med lynets hast: Frøken de Saint-Véran befriet! Den unge pige, som Lupin begærede, og som han for at få fat i havde udfoldet de mest macchiavelliske planer, var befriet af hans kløer! Og fri var også Beautrelets fader, som Lupin havde udvalgt sig som gidsel i sin kamp for at opnå en våbenhvile med Beautrelet, der kunne give ham tid til at forfølge sin passion! De var begge fri, begge Lupins fanger! Og hemmeligheden om den hule nål var nu offentligt kendt helt ud i de fjerneste verdenshjørner!

Publikum morede sig ud over alle grænser. Der blev skrevet gadeviser om den slagne eventyrer:

"Lupins lille kærlighed!" – "Arsènes længsler!" – "Den elskovssyge indbrudstyv!" – "Lommetyvens klage!" – De blev skreget ud over boulevarderne og nynnet i kunstnerens atelier.

Raymonde blev overfaldet med spørgsmål og forfulgt af journalister, men svarede kun med den største tilbageholdenhed. Men hun kunne jo ikke benægte brevet, eller blomsterne, eller nogen som helst anden del af hele den ynkelige historie. Man gjorde nar ad Lupin; han var væltet ned fra sin piedestal.

Og Beautrelet blev nu publikums store idol. Han havde forudset alt, kastet lys over alt. Det vidnesbyrd, frøken de Saint-Véran aflagde for retten, bekræftede, lige til mindste detalje, hele den hypotese, Isidore havde opstillet. Alt syntes i virkeligheden at være, som han i forvejen havde sagt det. Lupin havde fundet sin overmand.

Beautrelet forlangte af sin fader, at han, før han vendte tilbage til sine bjerge i Savoyen, hvilede sig ud nogle måneder, og han fulgte ham og frøken de Saint-Véran til en af småbyerne i nærheden af Nice, hvor grev de Gesvres og hans datter Suzanne havde indrettet sig for vinteren. Et par dage efter sluttede Valméras og hans moder sig til dem, og de dannede således en lille koloni omkring grev de Gesvres' villa, der dag og nat blev bevogtet af en halv snes bevæbnede mænd, greven havde lejet.

I begyndelsen af oktober genoptog Beautrelet sine studier i Paris for at læse til eksamen. Fra nu af gik dagene roligt, og

uden at der skete noget af betydning. Hvad kunne der for resten hænde? Var kampen ikke forbi?

Selv Lupin havde åbenbart den opfattelse, at der ikke var andet at gøre end at finde sig i det uundgåelige, for en skønne dag dukkede hans to andre ofre, Ganimard og Sherlock Holmes, frem. Deres tilbagevenden til de levendes verden var imidlertid ikke synderlig gloriøs. En kludesamler fandt dem en dag liggende på Quai des Orfèvres lige overfor Justitspalæet, begge bundet på hænder og fødder og i dyb søvn.

Først efter en uges forløb kom de så meget til sig selv, at de kunne fortælle – eller rettere Ganimard fortalte, for Holmes forskansede sig bag en afvisende tavshed – at de om bord på en jagt, der hed "*Svalen*", havde deltaget i en rundrejse omkring Afrika, en smuk og lærerig rejse. Om bord på skibet havde de haft deres frihed, undtagen når det løb ind i fremmede havne, hvor besætningen gik i land; når det hændte, blev de spærret inde i lasten.

Hvorledes de til sidst var havnet på Orfèvres-kajen, vidste de ikke det mindste om; de havde formodentlig været bedøvet allerede flere timer i forvejen.

Men at de blev sat i frihed, det kunne kun betragtes som en utvivlsom tilståelse om sit nederlag fra Lupins side.

En ny tildragelse gjorde for øvrigt dette nederlag endnu mere åbenbart: en skønne dag forlovede nemlig Louis Valméras sig med frøken de Saint-Véran. Det venskab, som omstændighederne havde ført med sig, havde udviklet sig til en dybere følelse. Valméras elskede Raymondes melankolske charme, og hun, som livet havde såret, søgte desperat efter

beskyttelse, og fandt den hos den mand, der så modigt havde medvirket til hendes frelse.

Bryllupsdagen blev hurtigt fastsat og imødesås med en vis ængstelig spænding. Ville Lupin nu ikke forsøge at forpurre denne højtidelighed? Ville han mon finde sig i for evigt at miste den kvinde, som han tilbad? Flere gange sås mistænkelige personer, der luskede om i nærheden af villaen, og en aften var Valméras endog genstand for et overfald af en tilsyneladende fuld mand, der affyrede en pistol, så kuglen gik igennem hans hat. Men på den fastsatte dag og time fandt brylluppet ikke desto mindre sted, og Raymonde de Saint-Véran blev fru Louis Valméras.

Var det ikke, som selve skæbnen havde taget parti for Beautrelet og til fulde bekræftede hans sejr? Publikum følte det således, og det var på dette tidspunkt, at hans beundrere bestemte sig til at foranstalte en festmiddag til ære for ham og for at triumfere over Lupin – en fortræffelig idé, der befordrede begejstringen endnu mere. I løbet af 14 dage tegnede der sig 300 deltagere. Der udsendtes indbydelser til gymnasierne i Paris: to elever fra ældste klasse blev indbudt. Hele pressen istemte lovsange, og festmiddagen blev en ren apoteose.

Men en fin og smuk apoteose, fordi Beautrelet var helten. Han var beskeden som sædvanlig, forundret over al den ære, der vistes ham, og en smule genert over den alt for overdrevne ros, som han blev fejret med, og som søgte at slå fast, at han ragede højt op over de berømteste opdagere, ja, han var ikke blot genert over det, men også rørt. Og det sagde han i få ord;

rødmende som en ung pige holdt han en lille tale, som tog alle med storm.

Han talte om sin glæde og stolthed. Og i virkeligheden var dette, beskeden og tilbageholdende som han var, et øjeblik af uforglemmelig beruselse. Han smilede til sine venner, til sine kammerater fra Janson-skolen, til Valméras, der også var kommet til stede for at hylde ham, til grev de Gesvres og til sin fader.

Men netop som han havde sluttet sin lille tale ... han stod endnu med glasset i hånden ... blev der uro i salen, og man så en trænge sig frem, viftende med en avis. Der blev råbt: *Stille!* og urostifteren satte sig ned. Men en bølge af nysgerrighed skyllede hen over forsamlingen. Bladet gik fra hånd til hånd, og hver gang en af gæsterne havde kastet sit blik på den opslåede side, lød der forundringsudbrud.

"Læs op! Læs dog op!" råbte man fra den modsatte side af salen.

Også ved midterbordet, hvor Beautrelet sad, opstod der uro. Gamle Beautrelet rejste sig ... gik hen og fik avisen og rakte den til sin søn.

"Læs op!" råbte man højere og højere.

Og andre råbte:

"Hør, hør! Nu læser han ... hør så efter!"

Isidore Beautrelet havde rejst sig, hans blik søgte i avisen, som hans fader havde rakt ham, den artikel, som havde vakt så stor larm. Da han så et "Åbent brev", hvis titel var understreget med blå blyant, løftede han hånden for at påbyde stilhed, og læste så med en stemme, som den voksende sindsbevægelse fik til at skælve, følgende overraskende meddelelser, der med ét

slag gjorde alle hans anstrengelser til intet, kuldkastede hans mening om *den hule nål* og viste resultatløsheden af hans kamp mod Arsène Lupin.

"Åbent brev fra hr. Massiban, medlem af Akademiet.

Hr. redaktør!

Den 17. marts 1679 udkom en lille bog med følgende titel:

Den hule nåls hemmelighed,
Sandheden forkyndt for første gang.
Hundrede eksemplarer, egenhændig prentet,
til underholdning for hoffet.

Kl. 9 om morgenen samme dag begyndte forfatteren, der var en meget ung, velklædt mand, hvis navn jeg ikke kender, at omdele ovennævnte bog til forskellige indflydelsesrige personligheder ved hoffet.

Kl. 10, da han havde udleveret fire eksemplarer af sin bog, blev han anholdt af en kaptajn i garden, som førte ham ind til kongen, og som straks efter søgte at få fat på de fire allerede omdelte småbind.

Da de 100 eksemplarer var skaffet til veje, omhyggeligt talt og undersøgt, kastede kongen dem egenhændigt i ilden undtagen et eksemplar, som han selv beholdt.

Derpå overdrog han til kaptajnen at føre bogens forfatter til hr. de Saint-Mars, hvilken Saint-Mars først indespærrede sin fange i Pignerol og derefter i fæstningen på øen Saint Marguerite.

Denne mand var sikkert ingen anden end ham, der bar det berømte navn: *Manden med jernmasken*.

Sandheden ville sikkert aldrig være kommet for dagens lys – eller i det mindste kun en del af sandheden – hvis ikke kaptajnen, som var til stede, i et øjeblik, hvor kongen vendte ryggen til, havde set sit snit til at rive et eksemplar ud af kaminen, inden ilden havde fået fortæret det.

Seks måneder efter blev denne kaptajn overfaldet på vejen fra Gaillon til Mantes. De, der overfaldt ham, gennemrodede alle hans klæder, men overså en ædelsten, der lå i en af hans lommer, en diamant af reneste vand og af stor værdi.

Mellem hans papirer fandt man nogle optegnelser, der indeholdt et kortfattet uddrag af de første kapitler af den røvede bog. De drejede sig om en hemmelighed, der havde været kendt af de engelske konger, men som de havde mistet, da den stakkels sindssyge Henrik den Sjettes krone blev sat på hertugen af Yorks hoved. Senere var hemmeligheden blevet åbenbaret for den franske konge Charles den Syvende af Jeanne d'Arc. Og nu, da den var blevet statshemmelighed, blev den overleveret fra konge til konge ved et brev, som hver gang på ny blev forseglet, og som lå ved den sidst afdøde konges seng med følgende påskrift:

'Til kongen af Frankrig'.

Denne hemmelighed drejede sig om tilstedeværelsen af og angav nøjere beliggenheden for en umådelig skat, der var vokset fra århundrede til århundrede, og som var kongernes private ejendom.

Hundrede og fjorten år senere, da Ludvig XVI sad fanget i Temple, tog kongen en af de officerer, som var sat til at våge over den kongelige familie, til side og sagde til ham:

'Tjente ikke en af Deres forfædre som kaptajn under min tipoldefader, den store konge?'

'Jo, sire.'

'Er De mand for ...'

Kongen tøvede, officeren fuldendte sætningen:

'... ikke at forråde Deres Majestæt ... Å, sire ...'

'Hør mig så!'

Han trak en lille bog op af sin lomme og rev de første blade ud af den. Han betænkte sig et øjeblik.

'Nej, hellere en afskrift.'

Han tog et stort ark papir, som han rev flere gange over, indtil der kun var et lille, firkantet stykke tilbage, hvorpå han nedskrev i fem linjer en del prikker, streger og tal. Han foldede det lille stykke papir fire gange sammen, forseglede det med rødt voks og gav officeren det.

'Jeg beder Dem, når jeg er død, at give dronningen dette og sige hende: Jeg bringer Dem dette fra kongen. Det er til Deres Majestæt og Deres søn.' Hvis hun ikke forstår ..."

'Vis hun ikke forstår ...?'

'Hvis hun ikke forstår ... så føjer De til: 'Det drejer sig om hemmeligheden ... *Nålens* hemmelighed', så vil dronningen forstå alt.'

Da han havde talt, tog han bogen og kastede den på trækullene, som glødede på fyrfadet.

Den 21. januar besteg kongen skafottet.

Først to måneder efter lykkedes det officeren at udføre kongens befaling. Dronningen var nemlig blevet ført over i Justitspalæets fængsel.

Ved mange sindrige intriger lykkedes det endelig en dag officeren at komme i nærheden af Marie-Antoinette.

Idet han talte så lavmælt, at kun hun kunne høre det, sagde han:

'Madame, fra den afdøde konge, til Deres Majestæt og hans søn.'

Og han gav hende det forseglede brev.

Hun sikrede sig, at hendes bevogtere ikke kunne noget, brød brevet, så et øjeblik forbavset på de uforklarlige linjer, men lod så til at forstå.

Så smilede hun bittert, og officeren hørte hende utydeligt mumle:

'Hvorfor så sent?'

Et øjeblik var hun usikker. Hvor kunne hun skjule det farlige dokument? Til sidst lukkede hun sin bønnebog op og lod papiret glide ned i et lille, hemmeligt rum mellem og læderbindet og det pergamentsomslag, der dækkede det.

'Hvorfor så sent?' havde hun sagt.

Ja, det lille dokument kom for sent, hvis det skulle have bragt hende frelse, for den følgende oktober måned besteg også Marie-Antoinette skafottet.

Men officeren, der nu var bragt på sporet, gennemlæste alle sine familiepapirer og fandt sin oldefaders optegnelser. Fra dette øjeblik havde han kun en tanke: at

løse den hemmelighedsfulde gåde! Han læste alle de latinske forfattere, alle Frankrigs og dets nabolandes krøniker, søgte at skaffe sig adgang til klostrene, tydede de gamle klosterbøger i arkiverne, og det lykkedes ham at finde visse spredte citater af interesse.

I Cæsars tredje bog om Gallerkrigen fortæller han, at efter at G. Tertullius Sabinus havde besejret Viridovix, blev kelternes anfører ført frem for Cæsar, og for at slippe fri afslørede han hemmeligheden om den hule nål.

I Saint-Clair-sur-Epte-overenskomsten mellem Karl den Enfoldige og Rollo, barbarernes anfører, følger efter Rollos navn alle hans værdigheder og deriblandt: Herre over Nålens Hemmelighed.

Den angelsaksiske krønike, (Gibsons udgave, side 134) fortæller om Vilhelm Erobreren, at skaftet på hans standart endte kløftet og spidst som to nåle.

Under et af forhørene tilstår Jeanne d'Arc på en ret dobbelttydig måde, at hun har endnu en hemmelighed at fortælle kongen af Frankrig, hvortil hendes dommer svarer: 'Ja, vi ved, hvad dét drejer sig om, men det er derfor, Jeanne, at du må dø'.

Den tapre Henrik den Fjerde ytrede undertiden følgende ed: *Ved Nålens kraft!*

Og Frants den Første udtalte, idet han spottede de fornemste mænd i Le Havre 1520 (udtalelsen hidrører fra en dagbog, som en borger i Honfleur har skrevet): 'Frankrigs konger sidder inde med hemmeligheder, der bestemmer begivenhedernes gang og byernes skæbne'.

Alle disse uddrag, hr. redaktør, og alt det, der drejer sig om manden med jernmasken, kaptajnen og hans sidste ætling, har jeg lige fundet i et lille skrift, der er skrevet af kaptajnens ætling og udgivet i juni 1815, dagen før slaget ved Waterloo, altså i en urolig periode, hvor de oplysninger, som bogen indeholder, let kunne gå upåagtet hen.

Hvad værdi har nu dette lille skrift?

'Slet ingen betydning', mener De rimeligvis, 'der vil ingen grund være til at fæste lid til alt dette.'

Det var også mit første indtryk. Men hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg åbnede Cæsar: *De bello gallico* og i det opgivne kapitel fandt den angivne sætning. Og på samme måde går det, når man undersøger overenskomsten fra Saint-Clair-sur-Epte, den angelsaksiske krønike, forhøret over Jeanne d'Arc, kort sagt alt det, som det har været mig muligt at få undersøgt.

Endelig er der en endnu interessantere kendsgerning, der hidrører fra den samme forfatter. En aften søgte han, (der var en af Napoleons officerer) da hans hest var styrtet, ind til et slot, og han fik der at vide, at dette slot, der lå ved Creuses bred, hed Nåleslottet, at det var blevet bygget og havde fået sit navn af Ludvig XIV, og at det efter kongens særlige ordre var blevet udstyret med tårn og spir, som skulle ligne nåle. Slottet bar årstallet 1680 og bærer det endnu.

1680! Det var jo året efter bogens offentliggørelse og manden med jernmaskens fængsling; således var jo alt nu tydeligt nok: Ludvig den XIV, der forudså, at

hemmeligheden kunne komme ud, havde bygget og givet dette slot dets navn blot for at give de nysgerrige en art forklaring.

Den hule nål, hvad var det? Det var et slot med spidse tårne, det lå ved Creuse og tilhørte kongen. Derved var der en løsning på gåden; og ingen ville søge mere efter nogen anden.

Hans beregning har været rigtig; det ser man deraf, at 200 år senere er hr. Beautrelet gået lige i fælden. Det var derhen, jeg ville, hr. redaktør, da jeg skrev dette brev. Når Lupin under navnet Anfredi har lejet Nåleslottet af hr. Valméras, og når han har anbragt sine to fanger dér, så er det sket for at få hr. Beautrelet til at falde i, hvad vi kunne kalde, Ludvig den XIV.s historiske fælde.

Og med det samme er vi også kommet til den uigendrivelige slutning, at det må være lykkedes Lupin, uden at han dog kender andre fakta end vi, ved sin enestående begavelse at tyde det hidtil aldrig tydede aktstykke, det vil sige, at Lupin, som de franske kongers sidste arving, kender *den hule nåls* kongelige hemmelighed."

Her endte artiklen. Det var ikke Beautrelet, der havde læst slutningen op. Da han kom til det sted, der omhandlede Nåleslottet og forstod sit nederlag, var han sunket sammen i sin stol med hænderne for ansigtet.

Festdeltagerne, der åndeløse fulgte oplæsningen, havde lidt efter lidt nærmet sig, og samlede sig nu omkring ham.

De ventede med ængstelig spænding på, hvad han ville sige til alt dette.

Han rørte sig ikke.

Valméras fjernede roligt hænderne fra hans ansigt og løftede hans hoved.

Isidore Beautrelet græd.

7. Den hule nål

Det er tidlig morgen, klokken er 4. Isidore vil ikke mere vende tilbage til gymnasiet: han vil ikke vende tilbage dertil, førend den krig på kniven, som han har erklæret Lupin, er endt. Det har han svoret, da hans venner kørte ham hjem om aftenen, og han sad i vognen, nedbøjet og sønderknust.

En vanvittig ed, en meningsløs og ufornuftig kamp! Hvad skal han stille op mod en sådan modstander? Hvor skal han angribe ham? Han er uangribelig. Hvor skal han såre ham? Han er usårlig. Hvor skal han ramme ham? Han kan ikke rammes.

Klokken er kun 4 … Isidore er taget hjem til sin kammerat fra gymnasiet. Nu står han foran kaminen med albuerne på marmorpladen og hænderne knyttede under hagen og betragter sit ansigt.

Han græder ikke mere; han har ikke flere tårer. Han kan ikke mere kaste sig omkring i sin seng, eller give efter for fortvivlelsen, sådan som han har gjort de sidste to timer eller mere. Han vil tænke … tænke og forstå.

Han stirrer ufravendt på sine egne øjne i spejlet, som om han håbede at fordoble sin tankestyrke ved at betragte sit eget tænksomme ansigt derinde, som om han håbede derinde at finde den løsning, som han ikke kan finde i sig selv.

Til kl. 6 om morgenen står han således. Lidt efter lidt fremstiller gåden sig for hans tanke med den nøgne, kølige nøgternhed hos en matematisk ligning, renset for alle de små detaljer, der gør den indviklet og tåget.

Ja, han har taget fejl. Hans fortolkning har været forkert. Ordet *nål* peger aldeles ikke hen på slottet ved Creuse. Og ordet *jomfruerne* kan ikke betyde Raymonde de Saint-Véran og hendes kusine, eftersom chifferskriften er blevet til for århundreder siden.

Det skal altså alt sammen gøres om igen.

Hvordan?

Der er kun en eneste basis for undersøgelsen: bogen, der blev trykt under Ludvig den XIV. Men af de 100 eksemplarer, der blev trykt af den mand, som rimeligvis var *manden med jernmasken*, er der kun to, som ikke er blevet brændt straks; det ene blev stjålet af kaptajnen i kongens garde og gik tabt; det andet blev opbevaret af Ludvig den XIV, og så overgivet til Ludvig den XV og brændt af Ludvig den XVI. Men der findes endnu en afskrift af dens betydningsfuldeste side, nemlig den, der indeholder gådens løsning, eller i det mindste lønskriftens? ... den side, som kom Marie-Antoinette i hænde, og som hun skjulte i sin bønnebog.

Hvad er der blevet af dette papir? Er det det, som Beautrelet har haft i sine hænder, og som Lupin bar ladet assistent Brédoux røve fra sig? Eller befinder det sig endnu i Marie-Antoinettes bønnebog?

Spørgsmålet er altså: Hvad er der blevet af dronningens bønnebog?

Efter at have hvilet sig lidt forhørte Beautrelet sig om dette hos sin vens fader, der var en kyndig samler, som ofte var blevet tilkaldt som taksator af det offentlige.

"Marie Antoinettes bønnebog," sagde han og tænkte sig lidt om, "den overdrog jo dronningen til sin hofdame, der skulle

bringe den videre til grev Fersen. Med veneration har grevens familie opbevaret den og i de sidste fem år har den ligget i en glasmontre ..."

"I en glasmontre?"

"Ja, ganske simpelt i en montre i Carnavalet-museet."

"Hvornår lukker det museum op?"

"Om tyve minutter ... som hver formiddag ..."

Nøjagtig i samme minut, som døren i madame de Sévignés gamle hus blev åbnet, sprang Isidore op i en vogn sammen med sin ven.

"Nej, goddag, hr. Beautrelet ...!"

Ti stemmer hilste ham goddag ved hans tilsynekomst. Til hans store forbavselse var hele reporterskaren, som fulgte sagen, mødt og en af dem udbrød:

"Det var da morsomt, vi har alle haft den samme idé. Pas på! Arsène Lupin er måske mellem os ..."

De gik sammen ind i museet. Der blev sendt bud efter direktøren, og han var meget villig til at hjælpe dem og viste dem en tarvelig lille bog, der ikke havde den mindste prydelse og slet ikke så kongelig ud.

Alligevel blev de alle grebet ved at se denne bog, som den ulykkelige dronning havde haft i sine hænder i de sidste sørgelige dage, og som hendes øjne, røde af gråd, havde betragtet. Og de vovede ikke at røre ved den eller at blade i den, som om det ville have været en helligbrøde.

"Værs'god, hr. Beautrelet, det tilkommer Dem ..."

Han tog forsigtigt bogen op. Beskrivelsen, som det lille skrifts forfatter havde givet af den, passede på en prik. Først var

der et omslag af pergament, snavset og mørknet pergament, og nedenunder dette det virkelige bind af stærkt læder.

Beautrelet blev bange for, at det lille hemmelige rum ikke skulle være der. Var det ikke opspind det hele? ... Eller skulle han virkelig finde det papir, som Ludvig XVI havde skrevet, og som dronningen havde overgivet sin fortrolige ven?

I den forreste halvdel af bindet var der ikke noget hemmeligt rum.

Han rystede på hovedet. "Her er ikke noget," mumlede han.

"Der er ikke noget ..." gentog de andre i kor.

Men i den bagerste halvdel af bindet så han, at pergamentet var lidt løsnet fra læderet. Han stak fingeren ned i mellemrummet. Der var noget, jo – han følte, der var noget ... et papir!

"Å," udbrød han hoverende, "her er det ... nej, er det virkelig muligt!"

"Skynd Dem, skynd Dem!" råbte de andre, "hvad venter De dog på?"

Han trak et sammenfoldet stykke papir ud.

"Læs det! Lad os høre, hvad der står ... Der er noget skrevet med rødt blæk ... man skulle tro, det var blod ... Men så læs dog!"

Han læste:

Til Dem, Fersen.
For min søn. 16. oktober 1793. Marie Antoinette.

Pludselig lød der et udbrud af overraskelse fra Beautrelet. Under dronningens navn stod ... der stod skrevet med sort blæk to ord med en krusedulle under ... to ord: *Arsène Lupin*.

Den ene efter den anden greb papiret, og alle brød de ud i forundring.

"Marie-Antoinette ... Arsène Lupin."

Der blev fuldstændig stille. Disse to navne side om side i dronningens bønnebog ... denne ulyksalige dato ... den 16. oktober 1793 ... henrettelsesdagen, alt dette gjorde det dybeste indtryk på dem alle.

"Arsène Lupin," stammede en af journalisterne, som en forstærkning af den frygt, der fremkaldtes ved synet af det dæmoniske navn på denne hellige stump papir.

"Ja, Arsène Lupin," gentog Beautrelet. "Dronningens ven forstod ikke dronningens sidste, fortvivlede bøn. Han levede hele sit liv med den erindringsgave i sin besiddelse, som han havde fået fra den kvinde, der elskede ham, og gættede aldrig dens virkelige betydning. Lupin opdagede det hele ... og han har stjålet ..."

"Hvad har han stjålet?"

"Dokumentet naturligvis, det dokument, som Ludvig den XVI har skrevet, det dokument, som jeg har holdt i mine hænder. Det samme udseende, samme form, samme røde segl! Nu forstår jeg, hvorfor Lupin ikke har villet lade mig beholde det."

"Og nu?"

"Ja, nu ved jeg, hvad jeg vil gøre. Nu da jeg ved, at dokumentet er ægte, nu da jeg ved, at bogen om *den hule nål* taler sandhed, og at stedet eksisterer ... nu er jeg sikker på min sejr."

"Men hvordan? Uanset om det er ægte eller ej, så er dokumentet jo ubrugeligt for Dem, hvis De ikke kan tyde det.

For har Ludvig den XVI da ikke tilintetgjort den bog, hvori forklaringen fandtes?"

"Jo, men det andet eksemplar ... det eksemplar, som Ludvig den XIV.s kaptajn stjal, det er sikkert ikke blevet ødelagt."

"Hvor kan De vide det?"

"Bevis selv, at det ikke er tilfældet!"

Beautrelet stod et øjeblik tavs med lukkede øjne; han søgte åbenbart at finde tråden i denne indviklede sag. Til sidst sagde han:

"Ludvig XIV.s kaptajn har kendt hemmeligheden. I hans dagbog har han selv antydet løsningen lidt efter lidt, men så bliver han tavs. Gådens endelige løsning giver han ikke. Hvorfor ikke? Fordi fristelsen til at benytte sig af hemmeligheden lidt efter lidt overvælder ham. Beviset? Hans mord. Endnu et bevis: Den sjældne og værdifulde diamant han fandt, må rimeligvis stamme fra en kongelig skat ... fra det skatkammer, der skjuler sig bag *den hule nåls* hemmelighed. Lupin antydede noget sådant for mig; Lupin løj ikke."

"Men sig mig nu, Beautrelet, hvilken slutning De drager af alt dette?"

"Jeg drager den slutning, mine venner, at det vil være en god idé at sprede historien så vidt omkring som muligt, så at alle og enhver ved, at vi søger oplysning om den gamle bog om 'Nålen'. Måske har den forputtet sig i et eller andet provinsarkiv."

Meddelelsen til bladene blev straks sat op, og Beautrelet selv gik straks igen, omend uden at vente sig alt for meget af dette forsøg.

Mordet på Ludvig den XIV.s kaptajn lå 200 år tilbage. Det havde fundet sted i nærheden af Gaillon. Beautrelet rejste samme dag derhen. Han havde ikke nogen tro på, at det ville lykkes ham at finde noget spor. Men erindringen om sådanne misgerninger dør ikke helt. De bliver optegnet i lokale krøniker, og en dag er der en eller anden lokal amatørarkæolog, en der holder af at samle på gamle sagn, en, som studerer enkeltheder i tidligere tiders liv, som finder på at skrive en lille artikel i en avis eller i et af egnens akademiske blade.

Beautrelet traf da også på tre eller fire, som vidste lidt besked. Der var især en, en gammel sagfører, der skaffede ham adgang til gamle fængselsprotokoller og klosterbøger. Men her fandt han dog ikke den mindste oplysning om mordet på Ludvig den XIV.s kaptajn.

Så vendte han tilbage til Paris uden dog at opgive håbet. Måske havde mordsagen været behandlet for en af domstolene i Paris. Men heller ikke her havde han held med sig.

Så gav han sig til at følge et andet spor. Spørgsmålet var, om det ville være muligt at finde navnet på den kaptajn, hvis barnebarn emigrerede, og som senere havde en ætling, der først tjente under Republikken, og som til sidst blev guillotineret omtrent samtidig med den kongelige familie.

Med en umådelig anstrengelse lykkedes det ham at udarbejde en liste, hvori i det mindste to navne lignede hinanden: Hr. Larbeyrie under Ludvig den XIV og borger Larbrie under Rædselsperioden.

Han skrev en artikel til bladene, og bad heri enhver, der kunne skaffe underretning om denne hr. Larbrie eller hans mulige efterkommere, om at sende ham besked.

Den samme hr. Massiban, medlem af Akademiet, der havde skrevet artiklen om *den hule nåls* hemmelighed, svarede ham:

"Hr. Beautrelet!
Jeg vil henvise Dem til følgende linjer, som jeg har fundet i Voltaires manuskript til *Ludvig den XIV.s århundrede* (kap. 25). Disse linjer er blevet strøget i de senere udgaver:

'Den afdøde hr. Caumartin, der var kongens skatmester og en ven af minister Chamillard, fortalte mig, at kongen rejste en dag bort over hals og hoved ved efterretningen om, at hr. de Larbeyrie var blevet myrdet og udplyndret for kostbare ædelstene.

Kongen havde været yderst ophidset og havde gentaget gang på gang:

'Så er alt tabt, alt er tabt'.

Det følgende år blev Larbeyries søn og hans datter, der var gift med markis'en af Véliones, forvist til deres ejendomme i Provence og Bretagne. Dette må skyldes en eller anden hemmelig årsag.

Jeg vil tilføje, hvad der ikke gør denne hemmelige årsag mindre interessant, at hr. de Chamillard ifølge Voltaire var den sidste minister, som kendte den mærkelige hemmelighed om *manden med jernmasken*.

Det er således et ikke helt ringe udbytte, man kan have af disse linjer og den tydelige sammenhæng, der findes mellem de to eventyrlige historier. Jeg vil dog ikke for mit eget vedkommende lægge alt for megen vægt på denne mistanke; men jeg har på den anden side opdaget, at hr. Larbeyrie efterlod sig en søn, som antagelig var bedstefader til Larbrie, revolutionsofficeren, og også en

datter. Ville det ikke være rimeligt at antage, at en del af de dokumenter, som Larbeyrie efterlod sig, endte hos datteren, og der blandt disse papirer fandtes det famøse eksemplar, som kaptajnen frelste fra flammerne?

Jeg har desuden undersøgt de franske slottes historiske årbøger. I nærheden af Rennes lever en baron de Vélines. Skulle det mon være en efterkommer af markis'en?

Jeg har i går skrevet til denne baron for at spørge ham, om der ikke i hans bibliotek skulle findes en gammel bog, i hvis titel ordet *nål* forekommer. Jeg venter hans svar en af de nærmeste dage.

Det vil glæde mig meget at få en samtale med Dem om disse ting. Hvis De en dag har tid, beder jeg Dem om at se op til mig.

Min ærbødige hilsen.

P.S. Jeg meddeler ikke bladene noget om mine fund. Jo nærmere, De kommer Deres mål, des mere vil tavshed om sagen være nødvendig."

Beautrelet var selv af samme mening. Han gik endog videre: han proppede to journalister, hvis besøg plagede ham, med de mærkeligste ting om sin sindstilstand og sine planer.

Om eftermiddagen aflagde han besøg hos hr. Massiban, der boede Quai Voltaire 17. Der fik han til sin store overraskelse at vide, at Massiban var rejst bort, men havde efterladt et lille brev til Beautrelet.

Isidore åbnede brevet og læste:

> "Jeg har lige modtaget et telegram, der giver mig håb om at løse knuden. Jeg rejser med det samme og overnatter i Rennes. Hvis De på nogen måde kan, så kom med aftentoget, stands ikke i Rennes, men tag lige til Vélines. Vi kan så træffe hinanden på slottet, der ligger 4 kilometer fra stationen."

Beautrelet følte sig stærkt tiltrukket af dette program; især tanken om, at han kunne ankomme til slottet på samme tid som Massiban, for han frygtede, at den uerfarne mand ville kunne gøre en eller anden fejl, som ville være til Lupins fordel.

Han gik altså tilbage til sin vens lejlighed og blev der resten af dagen. Om aftenen tog han eksprestoget til Bretagne og ankom ved 6-tiden næste morgen til Vélines.

De fire kilometer til slottet tilbagelagde han til fods. Slottet var let at finde. Det lå på en høj; stilen var halvt renæssance og halvt Louis Philippe, en blanding, der ikke er videre smuk, men det tog sig alligevel godt ud, som det lå dér med sin vindebro, overgroet af vedbend.

Isidore følte sit hjerte banke stærkere, som han nærmede sig slottet. Nærmede han sig virkelig slutningen på kapløbet? Fandtes nøglen til mysteriet på slottet?

Han var ikke helt uden frygt. Det hele forekom ham for godt til at være sandt, og han spurgte sig selv, om han ikke atter engang blot var en lydig del af en djævelsk plan, som Lupin havde udklækket, og om Massiban måske var et redskab i hænderne på hans fjende. Men så brød han ud i latter.

"Åh, sludder og vrøvl, det er jo absurd. Man skulle virkelig tro, at Lupin var ufejlbarlig og forudså alting, en slags

guddommelig og almægtig skikkelse, som ingen og intet kan modstå! For pokker! Lupin gør fejltagelser, Lupin er også underlagt omstændighedernes omskiften, Lupin træder af og til ved siden af! Og det er kun på grund af den fejl, han lod ske ved at miste dokumentet, at jeg nu begynder at få overhånd over ham. Alting begynder dér. Og alle hans bestræbelser går nu kun ud på at oprette denne fejl."

Og fornøjet og fuld af selvtillid, ringede Beautrelet på porten.

"Den herre ønsker?" sagde den tjener, der åbnede.

"Kan jeg få baron de Vélines i tale?"

Han gav tjeneren sit kort.

"Hr. baronen er endnu ikke stået op. Men måske herren vil vente lidt?"

"Har der ikke allerede været en anden herre ... en ældre, hvidskægget herre ... som har bedt om at få baronen i tale?" spurgte Beautrelet, som kendte Massiban fra fotografierne i aviserne.

"Jo, for 10 minutter siden. Han sidder inde og venter. Hvis herren vil følge med ..."

Mødet mellem Massiban og Beautrelet var yderst hjerteligt. Isidore takkede den gamle mand for den førsteklasses oplysninger, han skyldte ham, og Massiban på sin side udtrykte sin beundring for Beautrelet i de varmeste vendinger. Derpå udvekslede de deres opfattelser af dokumentet og de muligheder det gav for at opdage selve bogen; og Massiban fortalte, hvad han havde hørt i Rennes angående hr. de Vélines. Baronen skulle være en mand på omkring de tres, som havde været enkemand i mange år og førte et meget tilbagetrukkent

liv sammen med sin datter, Gabrielle de Villemon. Denne dame havde netop modtaget et tungt slag af skæbnen, idet både hende mand og ældste søn begge var døde ved et biluheld.

"Hr. baronen beder de herrer at være så gode at komme ovenpå."

Tjeneren førte dem op på første sal til et stort værelse med nøgne vægge, meget simpelt møbleret med sekretærer, bogskabe og borde, som var dækket med papirer og regnskabsbøger.

Baronen modtog dem med største elskværdighed. Det var en snakkesalig gammel herre, som det ofte er tilfældet med mennesker, der lever meget ensomt. Det faldt dem ligefrem vanskeligt at få indført, hvorfor de var kommet.

"Åh ja, det er rigtigt, De skrev til mig om det. Det har noget at gøre med en bog om en nål, ikke sandt? En bog, der er kommet i min besiddelse gennem flere generationer af mine forfædre, ikke sandt?"

"Netop."

"Jeg må nok hellere sige Dem, at jeg er uvenner med mine forfædre. De havde sådanne sære ideer dengang. Jeg hører til i min egen tid. Jeg har brudt med fortiden."

"Javel," sagde Beautrelet utålmodigt, "men kan De ikke huske, om De har set bogen ...?"

"Jo bestemt, det skrev jeg jo i mit telegram," udbrød han, mere rettet til hr. Massiban, som ærgerlig vandrede frem og tilbage i værelset, mens han så ud ad de høje vinduer. "Bestemt ... ja, det vil sige, min datter mente, hun havde set titlen et sted blandt de tusindvis af bøger, der står og bliver støvede i biblioteket ovenpå. Ja, for jeg bryder mig ikke så

meget om at læse ... Jeg læser end ikke aviserne. Min datter gør ... sommetider ... men kun, når der ikke er noget i vejen med Georges, hendes anden søn. Hvad mig angår, så ... ja, så længe mine lejere betaler til tiden og kassebøgerne stemmer! ... De ser mine kassebøger der på bordet ... jeg bor i dem, mine herrer, og jeg indrømmer, at jeg såmænd intet ved om den historie, De skrev til mig om, hr. Massiban ..."

Isidor Beautrelet, som al denne snak gik på nerverne, afbrød ham brysk:

"Undskyld, hr. baron, men bogen ..."

"Ja, min datter har søgt efter den. Hun søgte hele dagen i går."

"Har hun da ikke kunnet finde den?"

"Jovist har hun fundet den, men først for en time eller to siden. Lige da De kom."

"Men hvor er den?"

"Hvor den er? Men den ligger jo her på bordet ... derhenne."

Isidore var hurtigt derhenne. I den ene ende af bordet, ovenpå en uordentlig bunke papirer lå der en lille bog, indbundet i rødt maroquin. Han slog sin knyttede næve hårdt ned på den, som om han ville forhindre, at nogen anden i hele verden kunne komme til at røre den ... og måske også lidt, fordi han ikke selv turde tage den op.

"Nå!" råbte Massiban ophidset.

"Jeg har den ... her er den ... endelig er vi der!"

"Men titlen er rigtig? ... Er De sikker ...?"

"Ja selvfølgelig ... se blot."

Beautrelet pegede på det røde læderbinds guldbogstaver: *Den hule nåls hemmelighed*.

"Er De overbevist? Er vi endelig herrer over hemmeligheden?"

"Den første side ... Hvad står der på første side ...?"

"Læs selv! Der står: '*Sandheden forkyndt for første gang. Hundrede eksemplarer, prentet af mig selv, til underretning for hoffet.*'"

"Ja, det er den ... det er den!" udbrød Massiban hæst, "det er det eksemplar, som er fravristet flammerne! Den selvsamme, som Ludvig XIV forbød."

De gennembladede bogen. Den første halvdel indeholdt de forklaringer, som kaptajn de Larbeyrie allerede havde givet i sin dagbog.

"Lad os springe alt det over," sagde Beautrelet, som brændte af begær efter at kende gådens løsning.

"Springe over? Hvad mener De? Ikke tale om. Vi ved, at 'manden med jernmasken' var fængslet, fordi han kendte til og ville åbenbare det franske kongehus' hemmelighed. Men hvorfra kendte han den? Og hvorfor ville han afsløre den? Og ikke mindst, hvem var denne mærkelige person? En halvbroder til Ludvig XIV, som Voltaire fastholdt, eller Mattioli, den italienske minister, som moderne forskere har erklæret? For pokker da, det er jo spørgsmål af højeste interesse!"

"Senere! Senere!" protesterede Beautrelet, der febrilsk bladrede gennem bogen, som om han frygtede for, at skulle flyve ham af hånden, før han havde løst gåden.

"Men ..." indvendte Massiban, der åbenbart var mere interesseret i de historiske detaljer.

"Det har vi jo tid til senere. Lad os først finde forklaringen."

Pludselig holdt Beautrelet op med at blade. Midt på en side havde hans øjne fundet de fem gådefulde chifferlinjer – dokumentet! Med et eneste blik overbeviste han sig om, at der

stod netop det, som han kendte så godt: Den samme opstilling af tegnene, de samme mellemrum, som angav adskillelsen af ordene jomfruer og hul og nål.

Umiddelbart foran stod der en kort bemærkning:

> *"Alle de nødvendige oplysninger er rimeligvis af Ludvig XIII blevet sammendraget til de få linjer chifferskrift, som jeg gengiver her."*

Og så kom de fem linjer.

Til sidst fulgte forklaringen af dokumentet.

Beautrelet læste stammende:

> "Som man alt ser, bringer disse fem linjer, selv når man har ombyttet tallene med vokaler, intet lys i sagen. Det ser næsten ud, som skulle man kende selve hemmeligheden for at kunne løse gåden. Men disse fem linjer er dog alligevel en ledetråd for dem, som har forstand på lønskrift.
>
> Lad os følge denne tråd og gå roligt frem, så kommer vi nok derhen, hvor vi skal.
>
> Først den fjerde linje. Den fjerde linje består af henvisninger og mål. Når man retter sig efter henvisningerne og benytter de angivne mål, så når man derhen, hvor man skal, rigtignok forudsat, at man ved, hvor man skal begynde, og hvor man skal hen, med et ord, når man kender den rigtige betydning af *den hule nål*. Det er det, man lærer af de første tre linjer. Den første af dem er således formet for at hævne mig på kongen; jeg havde forresten advaret ham ..."

Beautrelet stoppede forbløffet op.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Massiban.

"Der er ikke nogen mening i det."

"Nej, De har ret," svarede Massiban, *"den første er således formet for at hævne mig på kongen*, hvad vil det sige?"

"Det er dog også forbistret," udbrød Beautrelet.

"Nå?"

"Ødelagt! Der er revet to sider ud af bogen. Her kan De se resterne."

Han skælvede, rystede af raseri og skuffelse. Massiban lænede sig frem:

"Det er sandt – der kan man se resten af siderne stikke frem. Det ser ud til at være sket for nylig. De er ikke skåret ud, men revet ... revet temmelig voldsomt. Alle siderne i slutningen af bogen er vredet skæve."

"Men hvem? Hvem kan dog have gjort det?" stønnede Beautrelet, mens han vred hænderne. "Et tyende? En medskyldig?"

"Det kan jo sagtens være sket for flere måneder siden," bemærkede Massiban.

"Men alligevel ... alligevel ... nogen må være kommet på sporet af bogen og fået fat i den ... Sig mig," råbte Beautrelet, idet han vendte sig til baronen, "ved De ikke noget? ... er der slet ingen, De mistænker?"

"Vi kan jo spørge min datter," svarede baronen.

"Ja ... ja ... det er sandt ... måske ved hun noget."

Hr. de Vélines ringede på en tjener. Et par minutter senere trådte fru de Villemon ind, en ung kvinde med et lidende og resigneret ansigt. Beautrelet spurgte hende straks:

"De fandt denne bog ovenpå, ikke sandt, i biblioteket?"

"Jo, i en pakke bøger, der aldrig var blevet pakket ud."

"Og De læste den?"

"Ja, i går aftes."

"Da De læste i den, manglede da disse to sider? Prøv at huske det; to sider, der kommer lige efter denne opstilling med tal og prikker?"

"Nej, nej, bestemt ikke," sagde hun overrasket, "der manglede ingen sider."

"Men nogen har dog revet ..."

"Men bogen har ikke været borte fra mit værelse i nat."

"Og her til morgen?"

"I morges ... ja, jeg gik først ned, da jeg fik at vide, at hr. Massiban var kommet."

"Men hvorledes kan det så være gået til?"

"Ja, det forstår jeg ikke ... med mindre ... nej, det tror jeg ikke."

"Med mindre ... hvad mener De?"

"Min lille søn ... Georges ... måske Georges har leget med bogen her i morges."

Hun ville gå ud for at hente drengen sammen med Beautrelet, Massiban og baronen. Barnet var ikke på sit værelse. De ledte over alt. Endelig fandt de ham legende omme bagved slottet. Men de tre personer, der lod til at være så ophidsede og kaldte så højt på ham, fik ham til at bryde ud i høje skrig.

Alle fo'r omkring til højre og venstre. Tyendet blev udspurgt, og der var i det hele en ubeskrivelig støj og tumult.

Beautrelet fik en ubehagelig fornemmelse af, at sandheden var ved at undslippe ham som vand mellem fingrene.

Han anstrengte sig for at tage sig sammen; han greb fru de Villemons arm, og, fulgt af baronen og Massiban, førte han hende tilbage til dagligstuen og sagde:

"Bogen er ukomplet, to sider er revet ud. ... men De har læste dem, ikke sandt, frue?"

"Jo."

"Og kan De huske, hvad der stod?"

"Ja."

"Kan De gentage det for os?"

"Det kan jeg. Jeg læste bogen med den største opmærksomhed, og disse fire sider har særligt interesseret mig. Dér stod jo hele forklaringen."

"Lad mig da høre, frue, jeg bønfalder Dem, lad mig høre, hvad der stod. Spild ikke tiden, men tal. Det er af den allerstørste betydning. *Den hule nål* ..."

"Ganske lige til ... *den hule nål* vil sige ..."

I dette øjeblik trådte en tjener ind:

"Et brev til fruen ..."

"Men postbuddet har allerede været forbi for lang tid siden."

"Det var en dreng, der kom med det."

Hun åbnede og læste det; så førte hun hånden til sit hjerte, blev bleg og så rædselsslagen ud, og var lige ved at segne om.

Brevet var faldet på gulvet. Beautrelet tog det op, og, uden at ulejlige sig med at undskylde sig, læste han:

"Vær tavs som graven ... ellers vil Deres søn aldrig vågne op mere."

"Min søn, min søn," stammede hun, og hun var så afmægtig, at hun end ikke formåede at komme barnet, som truslen gjaldt, til hjælp.

Beautrelet forsikrede hende:

"Det er ikke alvorligt ... det er en spøg. Hvem skulle vel være interesseret i ..."

"Hvis ikke," bemærkede Massiban, "det er Arsène Lupin."

Beautrelet gav tegn til ham om at tie. Han vidste ganske vist udmærket, at fjenden også denne gang måtte være der, årvågen og beslutsom, og det var netop derfor, han ville få fru de Villemon til at ytre de afgørende, så længe ventede ord, og det gerne straks, i dette selvsamme øjeblik:

"Jeg beder Dem, frue, tag Dem sammen. Vi er jo her allesammen. Der kan ikke være den mindste fare."

Ville hun tale? Det troede han ... det håbede han. Hun stammede nogle få stavelser. Men i det samme åbnedes døren igen, og barnepigen trådte ind. Hun så helt forstyrret ud.

"Hr. Georges, frue, den lille hr. Georges ..."

Disse ord tilbagegav fru de Villemon hele hendes styrke. Hurtigere end de andre ilede hun ned ad trappen, gennem forhallen og ud på verandaen. Dér lå den lille Georges, ubevægelig, på en kurvestol.

"Men hvad er det? Han sover jo ..."

"Ja, han faldt pludseligt i søvn," sagde barnepigen. "Jeg ville vække ham og bære ham ind i hans værelse; men han var ikke til at vække, og hans hænder ... hans hænder er iskolde."

"Kolde?" stammede moderen; "ja, De har ret ... å, min Gud! min Gud! Blot han vågner igen."

Beautrelet stak hånden i lommen, flåede pludselig sin revolver op, sigtede på Massiban og skød.

Men Massiban veg i det samme til side og undgik derved at blive ramt ... akkurat som om han havde forudset, hvad der ville

ske! Beautrelet styrtede løs på ham, idet han råbte til de andre:

"Til hjælp! ... Det er Lupin!"

Beautrelet væltede Massiban om i en kurvestol og søgte at holde ham fast dér.

Men i løbet af nogle sekunder slap Massiban fri og holdt nu i sine hænder Beautrelets revolver.

"Så, lad det nu være nok! Rør jer ikke ... to eller tre minutter, det er det hele. Men det var dog en pokkers tid, du behøvede for at blive klar over, hvem du havde for dig. Er min maskering som Massiban virkelig så god?"

Han stod nu stift oprejst på begge ben, med fremskudt bryst i en imponerende attitude, og han smilede, idet han så på de tre forstenede tjenere og den forbløffede baron:

"Isidore, De er gået glip af Deres livs chance. Hvis De ikke havde sagt til dem, at jeg er Lupin, ville de uden videre have kastet sig over mig. Og med sådanne fyre, hvad ville der så være blevet af mig – for pokker da: fire mod én?"

Han gik hen mod dem:

"Kom nu, børn, I skal ikke være bange, jeg gør jer ikke noget. Ville I måske have en slikpind til at sætte lidt mod i jer? Å forresten, du dér, giv mig min hundredfrancs-seddel tilbage. Ja, ja, jeg har genkendt dig. Du er den fyr, jeg bestak lige for et øjeblik siden til at overrække brevet til din frue. Nå, nu hurtigt, du troløse tjener ..."

Han tog den blå pengeseddel, som tjeneren gav ham og rev den i småbitte stumper:

"Prisen for forræderi ... den brænder mig i fingrene."

Hurtigt tog han sin hat af og bukkede dybt for fru de Villemon:

"Tilgiv mig, frue. Der er så mange tilfældigheder i dette liv og især i mit, og det er ofte disse tilfældigheder, der tvinger os til at begå handlinger, som vi selv er de første til at skamme os over. De skal ikke være bekymret for Deres søns liv. Det var bare et lille stik ... et lille stik i armen. Om en times tid eller to vil han vågne igen ... Jeg beder om undskyldning endnu engang. Men jeg havde brug for Deres tavshed."

Han bukkede på ny, takkede baron de Vélines for udvist gæstfrihed, tog sin stok, tændte en cigaret, bød også baronen en, gav sin runde hat et lille knips, og bemærkede i en beskyttende tone til Beautrelet:

"Farvel, sønnike!"

hvorpå han roligt gik sin vej, idet han pustede en stor sky af cigaretrøg i ansigtet på tjenerne.

Beautrelet tøvede nogle minutter. Fru de Villemon, der nu var roligere, havde taget sin lille dreng på skødet og trykkede ham til sit bryst. Beautrelet gik hen til hende for at spørge hende ud for sidste gang. Deres øjne mødtes. Og han glemte at spørge. Ved et eneste blik havde han forstået, at aldrig ville hun nogensinde, hvad der end hændte, betro ham hemmeligheden. Hos denne moder lå hemmeligheden om *den hule nål* endnu bedre forvaret end i fortidens mørke.

Så opgav han at spørge og tog afsked.

Klokken var nu blevet 10, og først kl. ti minutter i tolv gik toget. Beautrelet drev langsomt ned ad alléen i parken og drejede ind på den vej, der førte til stationen.

"Nå, hvad siger du så til det?"

Massiban eller rettere Lupin dukkede frem fra skoven, der strakte sig langs med vejen.

"Nå, var det ikke godt hittet på? Forstår jeg ikke at danse på slap line? Du tror naturligvis ikke, at hr. Massiban, medlem af Akademiet, eksisterer. Men det kan du bande på, at han gør; det kan du jo let overtyde dig om. Nå, men allerførst vil jeg give dig din revolver tilbage. Du ser efter, om den er ladt! Jo, min lille ven, der er skam fem kugler tilbage i den, hvoraf én ville være tilstrækkelig til at sende mig til mine fædre. ... Så du putter den i lommen? Jeg kunne ellers godt lide, at du sådan fyrede løs ... sådan bærer man sig ad, når man er ung. Du indser pludselig, at du igen engang er blevet den lille overfor den forbistrede Lupin, og han står der lige foran dig, kun tre skridt væk ... Bang! Du fyrer ... Men jeg er ikke vred på dig, og for at bevise det, vil tilbyde dig at køre med i min 100 hestes automobil. Vil du med?"

Han satte to fingerspidser i munden og fløjtede.

Forskellen mellem den gamle Massiban og denne friskfyr af en Lupin fik Beautrelet til uvilkårligt at smile.

"Han smiler, han smiler," råbte Lupin og sprang glædestrålende omkring. "Ser du, det er jo ellers det, du mangler, dit lille fæ, smilet ... du er alt for sat og alvorlig. Du er forfærdelig sød og god, men du kan ikke smile."

Han stillede sig foran ham.

"Men nu skal jeg lige så hurtigt få dig til at græde. Ved du, hvordan jeg har fået det alt sammen at vide? Det er den ven, du bor hos, der har sladret. Man skal aldrig betro sig til nogen. Du betror ham et eller andet og inden man ser sig om, fortæller han det hele til sin lille veninde ... og hun har i dette tilfælde

ikke haft hemmeligheder for Lupin. Jeg ser, du får tårer i øjnene … Forrådt venskab: det gør dig ondt, ikke sandt? Ja, er du nu ikke henrivende? Jeg kunne næsten have lyst til at falde dig om halsen. Du har altid dette udtryk af forbløffelse, som går mig lige til hjerte … Jeg skal aldrig glemme forleden aften på *Gaillon*, hvor du bad mig om råd. – Ja, for jeg var den gamle notar! – Men du ler ikke, min unge ven? Det var det, jeg sagde, du har ingen sans for humor. Hvad du mangler, er … hvordan skal jeg udtrykke det? … du mangler fantasi. Men jeg, jeg er fuld af den."

Nu hørte de automobilen nærme sig. Lupin greb fast om Beautrelets arm og sagde koldt med sine øjne i hans:

"Nu holder du dig rolig – ikke sandt? Du ser jo, at der ikke er noget at gøre … Så hvorfor dog spilde din tid og dine kræfter? Der er jo røvere nok i den grønne skov: løb du efter dem og lad mig være i fred, ellers … Det er en aftale, ikke sandt?"

Han rystede Beautrelet som for at påtvinge ham sin vilje. Så lo han:

"Nå, tåbe som jeg er … Vil du lade mig i fred? Nej, du er ikke af den slags, der giver op. Åh, jeg ved virkelig ikke, hvad der holder mig tilbage! Med et par hurtige greb kunne jeg have dig bundet og kneblet … og i løbet af to timer sikkert under lås og slå for de næste par måneder. Og så kunne jeg sidde i al magelighed og trille tommelfingre, trække mig tilbage til den fredelige plet, som mine forfædre, de franske konger, har beredt til mig, og nyde godt af de skatte, som de har være så gode at samle sammen til mig. Men nej, det er skæbnens bestemmelse, at jeg skal blive ved at dumme mig. Jeg kan ikke gøre for det … vi har alle vores små svagheder, og jeg har en lille

svaghed for dig. Og forresten er det jo ikke slut endnu. Fra dette øjeblik, og indtil du kan sætte din finger på *den hule nål*, vil der være løbet meget vand i stranden. Jeg har kun behøvet 10 dage, hvor du skal bruge mindst 10 år. Der er alligevel forskel mellem os to, min fine ven."

Automobilen standsede ... En umådelig stor, lukket vogn. Lupin åbnede døren. Der lød et forundringsudbrud fra Beautrelet. Der sad en mand i vognen og denne mand var Lupin eller rettere Massiban.

Da forstod Beautrelet og smilede for anden gang. Og Lupin sagde:

"Du kan nok se, at han sover godt, jeg havde jo lovet, at du skulle få ham at se. Forstår du nu? Jeg fik ved midnatstid at vide, at du skulle mødes med Massiban på slottet. Men kl. 7 i morges var jeg her. Da Massiban kom forbi, fik jeg fat i ham, gav også ham et lille prik med en nål – og det var i orden! Sov sødt du gamle! ... Vi sætter dig af neden for bakken ... I solen, så du ikke bliver forkølet ... Sådan ... og hatten i hånden ... Giv en skilling, go'e herre! ... Åh, du gamle Massiban, så du ville måle dig med Arsène Lupin!"

Det var virkelig uhyre morsomt at se de to Massiban'er sådan ansigt til ansigt, den ene i dyb søvn med hovedet faldet frem på brystet, den anden alvorlig og i fuld gang med tage sig af ham:

"Hav medlidenhed med en stakkels blind ... Se her, Massiban, her har du to sous og mit kort. Og nu, mine venner, afsted i fjerde gear, 120 kilometer i timen. Hop ind, Isidore. Der er i dag møde i Akademiet og Massiban skal holde en lille tale klokken halv fire, jeg ved ikke om hvad. Nu skal jeg træde i hans sted og

holde den lille tale. Jeg skal vise dem en Massiban, der er mere livagtig end Massiban selv. Det er jo ikke hver dag, jeg har mulighed for at give en forelæsning på Akademiet! Hurtigere, chauffør! Vi er ikke oppe på mere end 115 kilometer. Er du bange? Men husk, du er med Lupin! Å, Isidore! Man siger, livet er kedsommeligt … og hvor er det dog så vidunderligt! Man behøver blot at forstå det, og jeg forstår det … Det var da til at gå ud af sit gode skind af bare lykke, sådan at stå og høre på dig sludre med de to gamle, mens jeg kiggede ud af vinduet og rev sider ud af en historisk bog! Og da du udspurgte fru de Villemon om *den hule nål*! Ville hun tale? Ja, det ville hun … men nej, så ville hun ikke. Det gav mig ligefrem gåsehud, forsikrer jeg dig. Hvis hun talte, ville jeg være nødt til at starte forfra, bygge mit liv op igen fra grunden. Ville tjeneren præsentere brevet i tide? Nej … jo … der er han. Men Beautrelet vil afsløre mig! Aldrig, han er ikke klog nok. Men alligevel … jo, nu stirrer han på mig … han famler efter sin revolver! … Åh, sikke fornøjelse! Men hør, min kære Isidore, du taler alt for meget … Vil du ikke hellere sove? Jeg er så træt … Godnat."

Beautrelet så på ham. Han lod allerede til at sove. Han sov.

Mens automobilen susede frem med en hurtighed, så man hverken så byer, marker eller skove, kun det store levende rum, betragtede Beautrelet længe sin rejsefælle med nysgerrighed og med ønsket om at trænge ind bag masken, han skjulte sig under.

Og han tænkte på de omstændigheder, der holdt dem fanget, her, tæt sammen i et automobil. Til sidst blev også Beautrelet overvældet af denne morgens ophidselse og skuffelse, og faldt også i søvn.

Da han vågnede, sad Lupin og læste. Beautrelet bøjede sig frem for at se bogens titel. Det var *Breve til Lucilius* af filosoffen Seneca.

8. Fra Cæsar til Lupin

"For pokker! Jeg har kun behøvet 10 dage ... hvor du behøver 10 år."

Disse ord, som Lupin udtalte, da han forlod Vélines-slottet, fik en stor indflydelse på Beautrelets handlinger.

Lupin, der almindeligvis var så rolig og sikker på sig selv, havde dog øjeblikke, hvor ophidselsen løb af med ham, hvor han kom med tilståelser, som en sådan begavelse som Beautrelet kunne høste fordel af. Og i de anførte ord troede Beautrelet med rette eller urette at se en af disse ufrivillige tilståelser.

Han havde ret til at slutte, at når Lupin sammenlignede sine egne bestræbelser for at finde sandheden om *den hule nål* med Beautrelets, så betød det, at de i virkeligheden begge to sad inde med de selvsamme midler til at løse gåden. De ejede den selvsamme viden. Med de samme midler, med den samme viden var det altså lykkedes Lupin på 10 dage at nå, hvad han ville.

Hvad var det for en viden? Og hvad var det for midler? Det var jo til syvende og sidst ikke andet end kendskabet til det lille skrift fra 1815. Ligesom Massiban havde Lupin uden tvivl fundet det rent tilfældigt, og takket være dette var det lykkedes ham i Marie-Antoinettes bønnebog at få fingre i det uundværlige dokument.

Derfor måtte dette skrift og dette dokument være de eneste pålidelige fakta, som Lupin havde kunnet stole på. Med disse to havde han rejst hele sin bygning. Han havde ikke haft nogen andre hjælpekilder. Studiet af skriftet og studiet af dokumentet, og dermed punktum – det var alt.

Kunne Beautrelet nu ikke gøre akkurat det samme som Lupin? Til hvilken nytte ville en umulig kamp være? Til hvad nytte de forgæves undersøgelser, af hvilket han, selv hvis det lykkedes ham at undgå de faldgruber, som åbnede sig overalt for hans fødder, kun kunne være sikker på i sidste ende at høste det ringeste resultat?

Hans beslutning stod klar og umiddelbar, og han følte, at han ved at følge den, allerede var på det rette spor. Han begyndte med at forlade sin kammerat fra Janson-skolen og tog sin rejsetaske med sig, installerede sig, efter megen søgen frem og tilbage, i et lille hotel, som lå midt i selv hjertet af Paris. Han forlod ikke hotellet de næste mange dage. Han viste sig kun for at indtage sine måltider ved *table d'hôte*. Resten af sin tid tilbragte han i dybe tanker på sit værelse med gardinerne tæt trukket for.

Ti dage havde Lupin sagt …

Beautrelet forsøgte at glemme alt, hvad han foretaget sig, og kun huske på det lille skrift og dokumentet, og gjorde sig virkelig umage for ikke at overskride de ti dage. Men der forløb 10 dage og 11 og 12; – og så den 13. dag gik der et lys op for ham. Ganske pludseligt ligesom de ideer, der gror i os som vidunderlige planter, voksede sandheden frem og blev stærkere. Om aftenen den 13. dag kendte han ganske vist ikke løsningen på sit problem, men han kendte med stor sandsynlighed en af de metoder, Lupin uden tvivl havde anvendt.

Denne fremgangsmåde var meget ligetil og kunne udledes af et eneste spørgsmål, som han stillede sig selv: Findes der et eller andet bånd, som sammenknytter de mere eller mindre

vigtige historiske begivenheder, der står i forbindelse med *den hule nåls* hemmelighed?

Begivenhedernes forskelligartethed gjorde spørgsmålet vanskeligt at løse. Det viste sig imidlertid ved en nærmere undersøgelse, at begivenhederne kunne knyttes til en bestemt landsdel. Alle uden undtagelse foregik i det gamle Neustrien, der omtrent svarer til det nuværende Normandi. Alle heltene i denne fantastiske historie var normanner eller blev det eller optrådte i det gamle Normandi.

Hvilken vild jagt gennem de svundne tider mod denne afkrog af verden! … Her mødtes baroner, grever og konger, der var draget ud fra de mest forskellige steder …

Beautrelet gennempløjede Frankrigs historie på kryds og tværs. Først var der Rolf eller Rollo, den første hertug af Normandiet, der ifølge overenskomsten fra Saint-Clair-sur-Epte sad inde med hemmeligheden.

Så Vilhelm Erobreren, konge af England, hertug af Normandiet, hvis standartstang var tvedelt og tilspidset som to nåle.

Det var endvidere i Rouen, at englænderne brændte Jeanne d'Arc, der kendte hemmeligheden.

Og for at begynde allerlængst tilbage, hvem var vel den kelternes anfører, som købte sig friheden af Cæsar for Nålens hemmelighed, anden end herskeren over landet Caux, der ligger i selve Normandiets hjerte?

Hans anskuelse syntes rigtig. Undersøgelsesfeltet indsnævredes. Rouen, Seinens bredder, egnene omkring Caux … det var virkelig, som alle vejene førte derhen. Og når man nu (da hemmeligheden, som er gået tabt for hertugerne af

Normandiet og deres arvinger, de engelske konger), vender sig mod de franske konger, så finder vi, at det var Henrik VI, der belejrede Rouen og vandt slaget ved Arques i Dieppes umiddelbare nærhed og at det var Frants I, der grundlagde Le Havre og som udtalte disse betydningsfulde ord: "De franske konger er i besiddelse af hemmeligheder, som ofte bestemmer byernes skæbne".

Rouen, Dieppe, Le Havre … de tre vinkler i trekanten, de tre store byer, som ligger i dens tre hjørner. Og i dens midte: Caux.

Så kommer det 17. århundrede. Ludvig XIV brænder den bog, hvori den ukendte forfatter har afsløret sandheden.

Kaptajn de Larbeyrie bemægtiger sig et eksemplar og drager fordel af den hemmelighed, som han har tilegnet sig. Han stjæler en del ædelstene og falder på landevejen for røverhånd. Men hvor er det sted, hvor dette sker? I Gaillon. I Gaillon, der er en lille by, som ligger på vejen, der fører både fra Le Havre, fra Rouen og fra Dieppe til Paris.

Et år efter køber Ludvig XIV et gods og opfører Nåleslottet. Og beliggenheden valgte han i midten af Frankrig; på denne måde førte han nysgerrigheden på vildspor. Nu søgte man ikke mere i Normandiet …

Rouen … Dieppe … Le Havre … trekanten omkring Caux … der ligger det alt sammen! Og grænserne er på den ene side havet, på den anden side Seinen, på den tredje de to højdedrag, der fører fra Rouen til Dieppe.

Ja, der gik et lys op for Beautrelet. Netop denne egn, denne højslette mellem Seinens og Kanalens brinker, den havde altid, næsten altid været det sted, hvor Arsène Lupin udførte sine bedrifter.

Det havde i de sidste 10 år netop været denne egn, som han systematisk udplyndrede; som om han havde haft sin hule i selve midten af det land, sagnet om den hule nål var mest knyttet til.

Affæren med baron de Cahorn? Ved Seinens bredder, mellem Rouen og Havre.

Thibermesnil-sagen? I den anden yderlighed af sletten, mellem Rouen og Dieppe.

Indbruddene hos Gruchet, Montigny og Crasville? Lige midt i Caux-området.

Hvor var Lupin på vej hen, dengang han blev angrebet og svinebundet i en togkupé af Pierre Onfrey, morderen fra Auteuil? Rouen.

Hvor blev Sherlock Holmes, som Lupins fange, sat på et skib? I nærheden af Havre.

Og hvor lå scenen for hele det nuværende drama? I Ambrumésy, på vejen mellem Havre og Dieppe.

Rouen, Dieppe, Havre – altid i denne trekant.

Og nogle år i forvejen havde Lupin, som i forvejen var i besiddelse af det sidste eksemplar af det lille skrift og kendte det skjulested, Marie Antoinette havde brugt, endelig få fat i den berømte bønnebog. Således i besiddelse af dokumentet drog han afsted til centret for det hele, fandt stedet, og bosatte sig der som i et erobret land.

Beautrelet bestemte sig til at rejse derhen.

På rejsen tænkte han på Lupin, der en gang havde gjort den samme rejse med de samme forhåbninger og som havde set alle disse forhåbninger gå i opfyldelse. En uhyre magt havde den

store hemmelighed skænket ham. Ville det nu lykkes Beautrelet at nå til det samme sejrrige resultat?

Han forlod Rouen tidligt om morgenen til fods, med ansigtet så vidt muligt tildækket, og sin vadsæk over skulderen for enden af en stok, så han så meget som muligt lignede en naver på vandring.

Han gik lige til Duclair, hvor han indtog sin frokost. Da han forlod denne by, fulgte han Seinen, som han stort set ikke tabte af syne igen. Hans instinkt fik ham af mange årsager til altid at vende tilbage til denne smukke flods slyngninger. Dengang slottet i Cahorn blev røvet, havde man bortført tyvekosterne ad Seinen. Da man havde stjålet de kunstgenstandene fra kapellet i Ambrumésy, blev de ført ned til Seinen. Han forestillede sig en hel flåde, som betjente en regelmæssig fragtrute mellem Rouen og Le Havre, og som drænede hele egne for kunstgenstande og skatte for at sende dem videre til millionærernes land.

"Jeg brænder! Jeg brænder!" mumlede ynglingen, stønnende under vægten af sandheden, som kom til ham som en række af voldsomme chok, der ligefrem tog vejret fra ham.

De tilbageslag, han havde haft de første par dage, tog ikke modet fra ham. Han nærede en fast og dyb tro på, at hans antagelsers rigtighed ledede ham. Modigt og overdrevent af ham, måske! men værdigt den fjende han forfulgte. Når det drejede sig om en mand som Lupin, hvor skulle man lede andet end i det enorme, det overdrevne, det overmenneskelige?

Jumièges, La Mailleraie, Saint-Wandrille, Caudebec, Tancarville, Quillebeuf var alle fyldt med hans minder. Hvor ofte havde han ikke beundret de gotiske klokketårnes pragt eller de vældige ruiners majestæt!

Men det var Le Havre, som tiltrak Isidore som lyset fra et fyrtårn – *de franske konger besidder hemmeligheder, der ofte bestemmer byernes skæbne!*

Det var dunkle ord, men for Beautrelet indlysende og klare. Lå der ikke netop i disse ord, hvad det var, der havde bestemt Frants I til at grundlægge en by; og var Le Havre-de-Grâce's skæbne ikke nøje knyttet til selve *den hule nåls* hemmelighed?

"Det er det, det er det!" stammede Beautrelet ophidset. "Den gamle flodmunding fra Normannertiden, et af de vigtigste punkter, et af centrene for dannelsen af selve den franske nation, dannes af to kræfter: den ene fuldt synlig, levende, kendt af enhver, den nye havn, som behersker oceanet og åbner sig mod verden; den anden mørk og tåget, ukendt og derfor så meget mere urovækkende. En helt ny side af Frankrigs og de franske kongers historie lader sig forklare af *Nålen*, ligesom den forklarer hele Arsène Lupins historie. De samme kraftkilder driver og fornyer både kongernes og eventyrerens skæbne."

Beautrelet snusede og undersøgte sig vej fra landsby til landsby, fra floden til havet, med næsen i vinden og ørerne spidsede, og forsøge at aflokke enhver genstand dens dybere mening. Skulle man udspørge denne skråning? Eller den skov? Husene i denne landsby? Eller skulle der gemme sig noget imellem de ubetydelige ord, som den bonde dér udtalte, som kunne tjene ham til oplysning?

En morgen spiste sin morgenmad på en kro med udsigt til Honfleur, den gamle havneby. Overfor ham sad en af disse tunge, rødhårede normanniske hestehandlere, som rejser rundt mellem markederne, med sin pisk i hånd og i en lang støvfrakke. Efter nogen tid forekom det Beautrelet, at manden

så på ham med en vis opmærksomhed, som om han kendte ham, eller i det mindste forsøgte at genkende ham.

"Bah!" tænkte han, "jeg tager fejl, jeg har aldrig set den fyr før, eller han mig."

Og ganske rigtigt, manden lod ikke til at tage yderligere notits af ham. Han tændte sin pibe, bestilte en kaffe og cognac, og røg og drak.

Da Beautrelet havde gjort sig færdig med sit måltid, betalte han og rejste sig for at gå. En gruppe mænd kom ind, netop som han skulle til at forlade stedet, og han blev nødt til at stå stille nogle få sekunder i nærheden af bordet, hvor hestehandleren sad. Så hørte han manden sige med dæmpet stemme:

"God dag, hr. Beautrelet."

Isidore tøvede ikke et øjeblik, men satte sig ned ved siden af manden og sagde:

"Ja, det er mit navn ... men hvem er De? Hvordan kan De genkende mig?"

"Det er ikke så svært ... omend jeg kun har set Deres billede i aviserne. Men De er så dårligt – hvad kalder man det på fransk – sat op?"

Han havde en udpræget fremmed accent, og det forekom Beautrelet, da han så på ham, at også han havde maskeret sit ansigt på en måde, der fuldstændig forandrede hans træk.

"Hvem er De?" gentog han. "Hvem er De?"

Den fremmede smilede:

"Genkender De mig ikke?"

"Nej, jeg har aldrig mødt Dem før."

"Jeg tror heller ikke, jeg nogensinde har mødt Dem. Men tænk Dem om ... aviserne trykker også mit portræt ... temmelig ofte endda. Er De så med?"

"Nej."

"Sherlock Holmes."

Det var et morsomt, og tillige betydningsfuldt møde. Den unge mand indså det straks. Efter en udveksling af komplimenter, sagde han til Holmes:

"Jeg antager, at De er her på grund af ... 'ham'?"

"Ja."

"Og ... og tror De da, at vi har nogen mulighed ... i den retning?"

"Det er jeg sikker på."

Beautrelets glæde ved at se, at Holmes opfattelse stemmede overens med hans egen var ikke ganske ublandet. Hvis englænderen nåede sit mål, betød det, at han ville blive nødt til at dele sejren med ham; og hvem kunne vide, om ikke Holmes havde heldet med sig før han selv?

"Har De nogen beviser? noget spor?"

"De skal ikke være bange," lo englænderen, som udmærket forstod hans uro. "Jeg går Dem ikke i bedene. For Dem er det vigtigste dokumentet og den lille bog: ingen af disse ting forekommer mig at være særlig vigtige."

"Og for Dem?"

"For mig er det noget andet."

"Ville det være meget indiskret, hvis ...?"

"Slet ikke. Husker De historien med diademet – historien om hertugen af Charmerace? Note 2)"

"Ja."

"Og kan De huske Victoire, Lupins gamle amme, som min gode ven Ganimard lod undslippe i et falsk salatfad?"

"Ja."

"Godt, jeg er kommet på spor efter Victoire. Hun bor på en gård ikke langt fra landevejen mellem Havre og Lille. Og gennem hende skal jeg nemt få fat i Lupin."

"Det kommer til at tage sin tid."

"Ligemeget! Jeg har sat alle mine andre sager i bero. Dette er den eneste, jeg i øjeblikket beskæftiger mig med. Mellem Lupin og mig er det en kamp ... en kamp til døden."

Han udtalte disse ord med en slags vildskab, som forrådte hele hans bitterhed over de ydmygelser, han havde lidt, hele hans vilde had mod den store fjende, der havde narret ham så grusomt.

"Gå nu," hviskede han, "man holder øje med os. Det er farligt. Men mærk Dem mine ord: Den dag, Lupin og jeg står ansigt til ansigt ... bliver det ... tragisk!"

Beautrelet følte sig sikker, da han forlod Holmes: han behøvede ikke at frygte, at englænderen ville overhale ham.

Og desuden havde denne tilfældige samtale givet ham endnu et spor: Vejen mellem Havre og Lille gik gennem Dieppe! Det er den store landevej langs kysten i Caux, den kystvej, som et langt stykke har udsigt over Kanalen! Og det var på en gård i nærheden af den vej, Victoire opholdt sig; Victoire, det vil sige Lupin, for den ene bevægede sig ikke uden den anden, mesteren ikke uden sin blindt hengivne tjener.

"Jeg brænder ... Jeg brænder ..." gentog han for sig selv. "Hver gang, omstændighederne giver mig et nyt spor, bekræfter det min antagelse. På den ene side er jeg fuldstændig sikker på

Seinens bredder, på den anden landevejen mellem Lille og Havre. Begge disse mødes i Havre, Frants den Førstes by ... hemmelighedens by. Det er et begrænset område. Caux-egnen er ikke synderlig vidtstrakt, og jeg har kun nødig at lede i den vestlige del."

Han gik atter i gang med fornyet stædighed: "Alt hvad Lupin har fundet, er der ingen grund til, at jeg ikke også skulle finde." Ganske vist havde Lupin måske en fordel frem for ham – et grundigt kendskab til egnen, præcis viden om de lokale sagn og legender, eller måske blot et minde ... alt sammen uvurderlige fordele, for han, Beautrelet, vidste intet, kendte overhovedet ingenting til egen, som han første gang havde besøgt i forbindelse med indbruddet på Ambrumésy, og dengang kun i al hast og uden at standse op.

Men hvad betød det? Om han så skulle bruge ti år af sit liv på denne undersøgelse, ville han blive ved, til han havde et resultat. Lupin var her. Han kunne se ham for sig, han kunne føle, at han var her. Han tænkte, at han ville møde ham ved den næste drejning af vejen, i udkanten af den næste skov, lige før den næste landsby. Og skønt han stadig blev skuffet, syntes han at finde fornyet grund til at fortsætte i hver ny skuffelse.

Ofte lagde han sig i grønsværet og fordybede sig i en kritisk undersøgelse af det hemmelighedsfulde dokument, som han altid bar en afskrift af på sig. I denne afskrift havde han ombyttet tallene med vokaler.

Således kunne han ligge i timevis plat ned på maven i det høje græs og grunde ... Han havde jo tiden for sig. Fremtiden tilhørte ham.

Hans tålmodighed var uendelig. Han vandrede fra Seinen til Le Havre og fra Le Havre til Seinen og undersøgte de forskellige egne punkt for punkt, vendte ofte tilbage og forlod ikke nogen egn, før han var så godt som sikker på, at der her intet var at finde.

Han granskede og gennemsøgte Montivilliers, Saint-Romain, Octeville og Gonneville og Criquetot.

Når aftenen kom, bankede han på hos en bonde og bad om nattely. Efter aftensmaden sad de og røg og snakkede om løst og fast. Han fik dem til at kramme ud med de historier, de fortalte hinanden, når de sad ørkesløse i de lange vinteraftener. Og han undlod aldrig at fremsætte det tilfældige spørgsmål:

"De skulle vel ikke tilfældigvis have hørt et sagn om *den hule nål*? Har De aldrig hørt tale om den?"

"Nej, det har jeg min tro ikke. Det kender jeg ikke noget til."

"Jo, tænk Dem nu godt om. Har De ikke hørt en eller anden fortælle et eventyr eller en historie om en nål, måske en forhekset nål? Det kunne jo dog tænkes."

Der var intet. Intet sagn, ingen erindring. Og den næste dag drog han dog glad og fornøjet videre.

En skønne dag kom han igennem Saint-Jouin, en smuk, lille by, der ligger højt over havet. Mellem de store klippestykker, der har løsnet sig fra skrænten, steg han ned som gennem en dyb ravine, men vendte så tilbage mod højlande gennem Bruneval-dalen, Cap Antifer og langs den lille bugt ved Belle-Plage. Han vandrede let og glad af sted, en smule træt, men lykkelig over at leve, ja, så lykkelig, at han glemte Lupin og *den hule nål* og Victoire og Holmes, og kun glædede sig over naturen, over den

blå himmel, over det smaragdgrønne hav, der lå glitrende i det blændende sollys.

Nogle lodrette volde og rester af murværk fik ham til at standse. Det så ud som levningerne af en romersk lejrplads. Lige i nærheden lå et lille kastel, opført i smag med en gammel fæstning, med revnede tårne og højtsiddende gotiske vinduer. Den var bygget op på en udtunget, klippefyldt pynt og syntes næsten at hænge ud over klinten. En jernport og et jerngitter, forsynet med pigge, hindrede adgangen.

Det lykkedes Beautrelet, men ikke uden vanskelighed, at slippe indenfor gitteret. Over spidsbueporten, hvis lås var gammel og rusten, læste han ordene: *Fort Frèfossé*. Da han gik til højre, kom han først ned ad en lille skråning og derefter ad en sti, som løb langs med klippekanten og som derfor var forsynet med et trærækværk. Stien førte hen til en ganske lille grotte, der langt borte fra så ud som åbningen i et skilderhus. Klinten, hvori grotten fandtes, faldt stejlt af mod havet.

Man kunne lige akkurat stå oprejst inde i grotten. På alle sider og kanter var der ridset inskriptioner ind i væggen. Gennem et næsten kvadratisk hul, der var hugget i selve kalkstenen og som lignede et tagvindue, kunne man se Fort Frèfossés takkede tårntinde tredive eller fyrre meter borte.

Beautrelet smed sin ransel og satte sig ned. Dagen havde været besværlig og trættende. Han lukkede øjnene et øjeblik og slumrede ind.

Den kolde træk i grotten vækkede ham.

Nogle minutter blev han siddende uden at røre sig og med halvt lukkede øjne. Han søgte at samle sine tanker, og ville

netop til at rejse sig, da hans øjne pludselig forbavsede spilede sig op og så ...

Han kom til at ryste; hans hænder skælvede, og han følte sveden perle på sin pande.

"Nej, nej," stammede han, "det må være en drøm, et syn ... eller skulle det være muligt?"

Han lagde sig på knæ og bøjede sig ned.

Han så to vældige bogstaver, der omtrent var en fod lange, udhuggede i bunden af grotten.

De to bogstaver, der var hugget temmelig råt men tydeligt ud, var et J. og et F. De var grønlige af ælde, og tidens tand havde afslebet hjørnerne.

Et J. og et F. ... det var dog forunderligt. Et J. og et F., netop de to bogstaver i dokumentet. Beautrelet behøvede ikke at tage det frem for at se disse bogstaver i den fjerde linje for sig. Han huskede dem så godt; ja, de var for evigt indskrevne i hans sjæl, brændt ind i hans hjernes vindinger.

Han rejste sig hurtigt og skyndte sig ned ad den stejle vej, kom forbi fortet og måtte atter kravle over piggene på gitteret. Ikke langt derfra stod en hyrde, hvis hjord græssede i en lavning nærved.

"Sig mig, den grotte dér, den grotte ..."

Hans læber skælvede, og han kunne ikke finde ord. Hyrden betragtede ham forbavset. Endelig fik han fremstammet:

"Ja, den grotte der ... som ligger der til højre for fortet ... Har den noget navn?"

"Ja, det har den vel nok! Folk nede fra Étretat kalder den sådan noget som 'Jomfruerne'."

"Men – hvad er det dog, De siger?"

"Ja, det hedder den … det er jo *Jomfruernes Kammer*."

Isidore var lige ved at springe løs på ham og gribe ham i struben; han følte det, som om han kun på denne måde kunne gribe sandheden og holde den fast.

Jomfruerne! Et af de få ord, han kendte af dokumentet.

Blodet steg ham til hovedet, og det svimlede for ham. Han var ved at blive vanvittig.

Men nu forstod han dokumentet. "*Jomfruernes kammer … Étretat!*"

"Ja, sådan er det," tænkte han, "det kan ikke være anderledes. Hvorfor har jeg dog ikke gættet det tidligere?"

Han sagde til hyrden med utydelig stemme:

"Tak, det er godt! Det er godt … Tak!"

Hyrden var stadig lige forbavset, men nu fløjtede han på sin hund og gik hen til sin hjord.

Da Beautrelet var blevet alene, vendte han om. Han var næsten nået forbi fortet, da han pludselig kastede sig ned på jorden og søgte at gemme sig tæt ind til muren. Han vred sine hænder og tænkte:

"Er jeg da blevet gal? Og hvis *han* nu ser mig … eller hvis nogen af hans medskyldige får øje på mig? I en hel time har jeg jo kravlet frem og tilbage her."

Han sad helt stille i lang tid.

Solen gik ned. Mørket faldt på. Og fortet og træerne tegnede deres skyggerids mod himlen.

Ganske langsomt, med bittesmå, umærkelige bevægelser krøb Beautrelet på alle fire ud mod klintens yderste pynt.

Det lykkedes ham til sidst at nå så langt. Han bøjede det høje græs til side, og udsigten var nu fri.

Da så han lige foran sig ude i havet en vældig klippespids, der var lige så høj som skrænten, mindst 80 meter høj. Den lignede en uhyre obelisk, der hævede sig fra en bred granitsokkel, som skimtedes lige i vandskorpen. Opefter blev den spidsere og spidsere; den hævede sig op af havet som et søuhyres mægtige stødtand. Den var grålighvid som klinten og stribet af vandrette, mørke striber, hvor flinten trådte frem, og man kunne tydeligt se, hvorledes i årtusindernes løb kalklag og rullestenslag havde dannet sig, det ene ovenpå det andet.

Hist og her i lagene måtte der være en revne eller en eller anden ujævnhed, hvori der havde samlet sig lidt muld, så urter og småbuske havde fundet et voksested.

Hele denne kalkpyramide så imponerende, tæt og solid ud. Hvad betød vel bølgernes larmen og uvejrets rasen overfor en sådan kolos? Trods klintens højde, trods afstanden og det umådelige rum, hvori den lå, gjorde den et mægtigt indtryk.

Beautrelets negle gravede sig ned i jorden som et dyrs, der lå parat til at springe på sit bytte. Hans blik trængte ind gennem den ujævne klippeflade, gennem dens hud, ja … sådan forekom det ham … gennem dens kød. Han rørte ved den, følte den, tog den i besiddelse, indsugede den og blev ét med den.

Langt ude lå horisonten luerød, og de lange lysstriber dannede landskaber, gyldne og strålende, et vidunderligt og fredeligt Fata Morgana.

Men efterhånden blegnede himlen; allerede funklede den tindrende Venus, og andre stjerner dukkede frem, i begyndelsen ligesom lidt frygtsomme.

Længe havde Beautrelet haft følelsen af at kunne dø af glæde, så voldsomt havde opdagelsen virket på hans hjerte. Nu lukkede han pludselig øjnene og trykkede krampagtigt hånden mod sit bryst. Han havde set, at fra Étretatnålens top, som mågerne kredsede om, steg der, som fra en usynlig skorsten, en smule røg til vejrs og løftede sig i lette ringe i den rolige aftenluft.

9. Sesam, sesam, luk dig op!

Étretatnålen er hul!

Hvad er årsagen? Muligvis er den en følge af indre rystelser eller havets indtrængen i forbindelse med regnens opløsende magt? Eller også? Måske et overmenneskeligt værk, der alligevel skyldtes menneskehænder … gallerne, kelterne, de forhistoriske slægter.

Et vanskeligt spørgsmål at løse. Og det berører heller ikke hovedsagen: at *Nålen er hul*.

Halvtreds meter fra den storslåede bue, som man kalder Porte d'Aval og som skyder ud fra toppen af klippen, som en kolossal gren på et træ, for at slå rod i de undersøiske klipper, står en umådelig kalkstenskegle, og denne kegle er ikke andet end en spids, hul hætte, der står i vandet!

Det var en vidunderlig opdagelse. Ligesom for Lupin var det altså virkelig lykkedes Beautrelet at løse årtusindernes gåde! En gåde, hvis løsning havde haft den mest vidtrækkende betydning for dem, der havde kendt den, lige fra de tider, da barbarernes horder krigedes på vor gamle jord. En magisk nøgle, som åbnede den kyklopiske hule for hele stammer på flugt for fjenden! En mystisk nøgle, som bevogtede indgangen til dette uindtagelige tilflugtssted! En fortryllet nøgle, som giver magt og sikrer overlegenhed!

Det var ved at kende denne løsning, at Cæsar formåede at bringe Gallien under åget. Det var ved at kende den, at normannerne havde sat sig fast i landet, for derfra senere,

støttende sig til dette punkt, at erobre naboriget … erobre Sicilien … erobre Orienten … erobre Amerika.

Det var som herrer over denne hemmelighed, at de engelske konger beherskede Frankrig, ydmygede landet og lod sig krone til konger i Paris. Først da dén går tabt for dem, kommer deres nederlag.

Og som herrer over denne hemmelighed havde de franske konger vokset sig stærke, udvidet deres snævre magtområde og lidt efter lidt dannet den store nation. Men de glemte den eller forstod ikke mere at drage nytte af den; og straks følger død og landflygtighed!

Et usynligt kongerige i havets arme – nær land – et fort, højere end Notre-Dames tårne, og opført på en granitgrund, bredere end et torv – hvilken styrke og hvilken sikkerhed betød det ikke?

Det var et skjulested; men det var også et fortrinligt skatkammer. Alle kongernes skatte, der voksede fra århundrede til århundrede, alt Frankrigs guld, alt det, som kunne pines ud af befolkningen, alt det, som kunne fravristes gejstligheden, alt krigsbyttet fra Europas slagmarker – det endte alt sammen i dette kongelige skatkammer. Merovingernes gamle guldsous, dubloner, dukater, floriner, guineas, og de ædle stene, diamanterne og alle juvelerne … alt findes samlet her. Hvem ville nogensinde være i stand til at finde alt dette? Hvem ville nogensinde kunne løse Nålens gåde? Ingen!

Jo, Lupin.

Og det er også derved, at Lupin bliver den han er: den altformående mand. Ingen aner jo, hvad han skylder sin magt! Hvor stor hans begavelse end var, han ville dog aldrig ved den

alene kunne udholde den vanvittige kamp, han fører mod samfundet. Han har brug for andre, mere håndgribelige ressourcer. Han har brug for et sikkert sted at trække sig tilbage, han har brug for sikkert at kunne undvige retfærdighedens straffedom, brug for en ro, der tillader ham at udføre sine planer i fred.

Uden *den hule nål* kan man slet ikke forstå Lupin. Uden den er han en opdigtet figur, en romanhelt, der intet som helst har med virkeligheden at gøre.

Herren over hemmeligheden … og hvilken hemmelighed! … er ganske simpelt et menneske som alle andre, men udstyret med forstand til at udnytte det overordentlige våben, som skæbnen har udstyret ham med.

Altså: Nålen er hul; det er en kendsgerning. Nu gjaldt det kun om at finde en vej derind.

Naturligvis kan man komme derind fra søsiden. Der må jo et eller andet sted være en spalte, hvor man kan nå ind med båd ved høj- eller lavvande.

Men fra land?

Lige til kl. 10 om aftenen blev Beautrelet liggende med øjnene fæstet på den store pyramides silhuet og grundede, grundede med hele sin sjæls kraft.

Endelig bestemte han sig til at vende tilbage til Étretat. Dér tog han ind på det billigste hotel, spiste til middag, gik op på sit værelse og lagde så dokumentet foran sig på bordet.

Nu var det en leg for ham at tyde skriften. Han lagde straks mærke til, at de tre vokaler i ordet: Étretat fandtes i første linje i samme orden og med samme mellemrum som i selve ordet. Og den første linje tog sig nu således ud:

a...y.e..i. Étretat.

Men hvilke ord kunne gå forud for Étretat? Rimeligvis ord, som angav vejen og som stod i forbindelse med Nålens beliggenhed i forhold til byen. Nålen løftede sig til venstre for byen, mod vest. Han tænkte sig om og kom til at huske på, at de vestlige vinde langs kysten ofte kaldtes for *gryde-vindene*, og at den nærmeste havneby ofte kaldtes *gryden*. Så skrev han med det samme løsningen ned:

Ad gryden til Étretat.

Den næste linje var den, der indeholdt ordet *Jomfruerne*. Og da han i forvejen kendte betydningen af det følgende ord, skrev han:

Ad gryden til Étretat.
Jomfruernes Kammer.

Den tredje linje voldte ham dog lidt større vanskelighed. Han prøvede sig længe frem. Men så kom han til at huske på, at ikke langt fra *Jomfruernes Kammer* lå gården, der var opført på Fort Frèfossés plads. Og dermed havde han tydet alle de fire linjer:

Ad gryden til Étretat.
Jomfruernes Kammer.
Under Fort Frèfossé.
Den hule Nål.

Således lød altså de fire vigtige formler. Når man kendte dem, så kunne man drage gennem klippegryden til Étretat og komme ind i Jomfruernes Kammer; efter al sandsynlighed måtte man passere ad en løngang under Fort Frèfossé for at komme til Nålen.

Men hvorledes finde løngangen? Naturligvis ved de mål og anvisninger, som den fjerde linje indeholdt:

Ved at tyde denne linje ville man sikkert finde indgangen til den vej, der førte til nålen.

Beautrelet formodede straks – og hans formodning var den logiske følge af dokumentets indhold –, at denne løngang måtte gå fra Jomfruernes Kammer, føre under Frèfosséfortet, sænke sig brat de 100 meter, som klinten var høj, og gennem en tunnel, der var hugget i klippegrunden, føre ud til Nålen.

Nedgangen til løngangen? Var den ikke bestemt angivet ved J'et og F'et, der var så tydeligt hugget ud i klippegrunden? Måske åbnede disse to bogstaver for indgangen ved en eller anden sindrig mekanisme ...

Hele næste formiddag drev Isidore rundt i Étretat og gav sig i snak med folk for om muligt at skaffe sig værdifulde oplysninger. Hen på eftermiddagen steg han igen op på klinten. Han havde forklædt sig som matros og så endnu yngre ud end han plejede. Ja, han lignede en dreng på 12 år med sine alt for korte bukser og sin stramme sweater.

Da han var nået op til grotten, lagde han sig på knæ ved de store bogstaver. Først fik han en alvorlig skuffelse. Hvad nyttede det, at han slog på dem, stødte til dem og søgte at dreje dem i alle retninger – de rørte sig ikke! Og han gjorde sig da også hurtigt klart, at de i virkeligheden ikke kunne rokkes, og at de

derfor heller ikke kunne stå i forbindelse med nogen mekanisme.

Men noget måtte de jo betyde. Pludselig fik han en idé, der var så ligetil, at han ikke et øjeblik var i tvivl om, at han havde tænkt rigtigt. Dette J og dette F ... var det ikke forbogstaverne til de to vigtigste ord i dokumentet? Ord, som sammen med "Nålen" angav de vigtigste steder på den vej, der skulle følges. Jomfruernes Kammer og Frèfosséfortet? Jomfruernes J og Frèfossés F ... der var jo tydeligt nok en forbindelse mellem disse ting.

I så fald så forholdet altså således ud:

Sammenstillingen JF betyder den forbindelse, der er mellem Jomfruernes Kammer og Frèfosséfortet. Det isolerede bogstav J, som begynder linjen, betyder Jomfruerne, det vil sige grotten, hvor man først skal stille sig. Det isolerede bogstav F, der står midt i linjen, betyder Frèfossé, hvilket rimeligvis vil sige indgangen til løngangen.

Mellem tegnene er der først to: en slags ulige stor firkant med en lille streg til venstre forneden og desuden tallet 19. Disse to tegn anviser ganske sikkert, hvorledes man skal komme ind i løngangen.

Denne firkants form vakte i særlig grad Isidores interesse. Var der et eller andet sted på murene eller indenfor hans synskreds en inskription eller noget andet, der havde en lignende firkantet form?

Han søgte længe forgæves og var allerede ved at opgive dette spor, da hans øjne faldt på den lille vinduesåbning i klippen. Den var jo firkantet; rigtignok ujævn og skæv, men alligevel en firkant. Og han lagde øjeblikkelig mærke til, at når man satte

fødderne på J'et og F'et, der var indhugget i stengrunden – og noget sådant antydede måske de 2 streger over J'et og F'et – så stod man nøjagtigt i højde med vinduet.

Han stillede sig op på dette sted og så sig om. Vinduet vendte ud imod stien, og man kunne også skimte den nederste del af højen, hvorpå fortet lå.

For at se fortet måtte Isidore bøje sig til venstre og derved kom han til at forstå betydningen af den lille streg i firkantens hjørne. Til venstre for vinduet dannede en flintknold et lille fremspring og det yderste stykke bøjede sig kloformet frem. Det lignede derfra, hvor han stod, sigtekornet på en bøsse.

Og da han virkelig benyttede denne flinteknold som sigtepunkt, så afgrænsede hans blik på højen overfor en ret begrænset flade, hvor der ikke sås andet end et stykke af det gamle murværk, resterne af det gamle Frèfosséfort eller af den romerske by, som havde ligget her.

Beautrelet ilede over til den gamle mur, der var en 10 meter lang og som var helt bevokset med slyngplanter. Men der var ikke noget mærkeligt at opdage.

Og desuden … dette tal …: 19!

Han vendte tilbage til grotten, trak et nøgle sejlgarn op af lommen, målte 19 meter af, bandt sejlgarnet omkring flinteknolden og en sten i den anden ende og kastede det hele ud ad vinduet. Stenen nåede ikke længere end til enden af stien.

"Jeg er dog også et fæ," tænkte Beautrelet. "Som om man den gang regnede med metermål; 19 betyder naturligvis 19 favne."

Han gjorde nu snoren 37 meter lang og slog en knude dér. Så prøvede han sig atter frem og søgte det nøjagtige sted på den

gamle mur, hvor knuden, der nu var 37 meter fra Jomfrukammerets vindue, rørte muren.

Efter nogle øjeblikkes forløb fandt han stedet. Med den hånd, han havde fri, fjernede han de kongelysblade, der dækkede muren.

Et forundringsudbrud undslap ham. Knuden rørte på midten af et lille kors, der var hugget ud i relief på en mursten.

Men det tegn, der fulgte efter tallet 19 i dokumentet, var jo netop et kors.

Han behøvede hele sin viljekraft for at beherske den bevægelse, han kom i. Hurtigt og med rystende fingre greb han om korset, og idet han lagde hele sin kraft i, drejede han det, som han ville have drejet et hjul. Murstenen gav efter. Han fordoblede sine anstrengelser, men nu rørte den sig ikke mere. Da forsøgte han uden at dreje, men ved blot at lægge hele sit legemes vægt i … Han mærkede straks, at nu gav stenen efter! Ja, pludselig var det, som om det hele gav efter. Han hørte en lyd, som om låse sprang op. Og til højre for murstenen åbnede muren sig i en meters længde og indgangen til en løngang viste sig.

Som en gal styrtede Beautrelet hen til jerndøren, i hvis ramme murstenene var indmuret og trak den til igen. Forbavselsen, glæden og angsten for at blive overrasket stod at læse i hans ansigt, der var ganske fortrukket. Og han så for sig … hvad der var foregået foran denne jerndør i de sidste 20 århundreder! Alle de historiske personligheder, der havde kendt hemmeligheden og som var trængt ind ad denne indgangsdør …: keltere, gallere, romere, normanner, englændere, franskmænd … baroner, hertuger, konger … og

sidst af dem alle Arsène Lupin … og nu efter Lupin ham selv – Beautrelet. Han følte, at hans hjerne slog klik. Han faldt besvimet om, rullede helt ned ad skråningen og blev liggende lige ved klintens kant.

Opgaven var løst, i det mindste den del af opgaven, som én mand kunne løse med de midler, der stod til en enkelt mands rådighed.

Samme aften skrev han et langt brev til opdagelsespolitiets chef – i dette meddelte han resultaterne af sin undersøgelse og forklaringen på *den hule nåls* hemmelighed. Han udbad sig en øjeblikkelig hjælp for at kunne fuldende værket.

Mens han afventede svar, opholdt han sig de to nærmest følgende nætter i "Jomfruernes Kammer". Han tilbragte disse nætter gennemisnet af rædsel. Hvert øjeblik troede han at se skygger, der styrtede sig imod ham. Man kendte hans tilstedeværelse i hulen … nu kom de … de ville myrde ham!

Han øjne vedblev imidlertid at stirre stift frem for sig, støttet af al den viljekraft, han kunne mønstre; at stirre stift på muren foran sig.

Den første nat var der intet, som rørte sig, men den næste nat så han ved nymånens og stjernernes svage lys, at jernporten åbnede sig, og at nogle skikkelser dukkede frem. Han talte efterhånden to, tre, fire, fem skikkelser.

Og det forekom ham, at disse fem mænd bar ret anselige byrder. De forsvandt over markerne i retning af vejen til Le Havre. Og han syntes at høre den tøffende lyd af et automobil, der kørte bort.

Han ville nu gå tilbage til byen og kom forbi en stor bondegård, men ved en krumning af vejen havde han akkurat

tid til at springe over grøften og skjule sig bag nogle træer ... for nu kom der andre mænd forbi, fire ... fem ... og alle belæssede med byrder, og et øjeblik efter hørte han lyden af et andet automobil.

Han havde ikke mere mod til at gå tilbage og stå på vagt, og han vendte derfor hjem til sit hotel.

Da han vågnede, bragte hotelkarlen ham et brev. Han åbnede det. Det indeholdt Ganimards visitkort.

"Endelig," udbrød Beautrelet, som efter alt sit slid følte, at nu trængte han til hjælp.

I hotellets restauration sad Ganimard. Beautrelet rakte ham begge sine hænder, som Ganimard beholdt et øjeblik, mens han sagde:

"De er en kærnekarl, Beautrelet!"

"Å," sagde Beautrelet, "jeg har blot haft lidt held med mig."

"Heldet betyder ingenting overfor *ham*," svarede Ganimard. Som altid talte han om Lupin i en højtidelig tone og uden at nævne ham ved navn.

Han satte sig.

"Så nu har vi ham?"

"Ja, ligesom vi har haft ham tyve gange før," sagde Beautrelet leende.

"Ja, men i dag ..."

"I dag er det en anden sag. Vi kender hans tilflugtssted, hans fæstning, men Lupin er og bliver Lupin. Han kan flygte. Étretats *Nål* kan ikke."

"Hvorfor tror De da, han vil flygte?" spurgte Ganimard uroligt.

"Hvorfor tror De, han har brug for at flygte?" spurgte Beautrelet. "Der er intet, som beviser, at han er i Nålen netop nu. I nat forlod elleve af hans bande den. Han kan udmærket have været en af de elleve."

Ganimard grundede et øjeblik.

"De har ret. Det vigtigste her, det er *den hule nål*. Hvad resten angår, så lad os håbe, at heldet følger os. Og lad os nu tale et alvorsord."

Han påtog sig sin højtidelige stemme, sit sædvanlige overlegne væsen, og sagde:

"Kære Beautrelet, jeg har fået ordre til at pålægge Dem den allerdybeste tavshed angående denne sag."

"Hvem har dog udstedt en sådan ordre?" spurgte Beautrelet spøgende, "politidirektøren?"

"De må højere op."

"Er den fra konseilspræsidenten?"

"De må højere op endnu."

"Det var som pokker!"

Ganimard sænkede stemmen:

"Beautrelet! Jeg kommer fra Elysée. Der betragtes hemmeligheden som en statshemmelighed af den yderste vigtighed. Det gælder om, at ingen får noget at vide om denne usynlige fæstning ... af mange grunde ... men strategiske især ... Denne skjulte fæstning kan blive et oplagssted, et depot for ammunition, projektiler og sprængstoffer, hvis sammensætning skal hemmeligholdes. Hvad ved jeg? Men De forstår ... det kan blive Frankrigs ukendte arsenal."

"Men hvorledes vil man bevare en sådan hemmelighed? Tidligere var kongen den eneste, der kendte den. Men allerede

nu er vi flere ... for slet ikke at tale om Lupins bande."

"Å, kan man blot opnå 10 års, 5 års tavshed ... De 5 år kunne blive ... *frelsen*!"

"Men for at komme i besiddelse af denne fæstning, dette fremtidige arsenal, må man jo dog angribe den, eller i det mindste fordrive Arsène Lupin, og det lader sig ikke gøre, uden at der kommer noget ud om det."

"Ja, folk vil vel nok gætte et eller andet, men de behøver ikke at vide noget bestemt. Vi kan jo i det mindste forsøge."

"Det er jeg med på! – Men hvorledes vil De så gå frem?"

"Ja, hør nu engang. For det første er De ikke Isidore Beautrelet, og der er slet ikke tale om Arsène Lupin. De er og bliver en ung fyr fra Étretat, der tilfældigvis har set nogle mistænkelige personer komme frem af en løngang i klinten. Det har fået Dem til at mistænke, at der muligvis findes et trappe, som gennemløber hele klippen fra top til bund."

"Ja, der er jo flere sådanne løngange her på kysten. Her til højre for Étretat lige overfor Bénouville har jeg hørt tale om en, som kaldes Djævelens Trappe, og som alle de stedlige badegæster kender. Og så har jeg ikke nævnt de tre-fire tunneller, som benyttes af fiskerne."

"De vil altså være fører for mig og halvdelen af de folk, jeg har med. Jeg går alene ind, eller sammen med nogle flere, hvis vi skønner det nødvendigt. Hvis Lupin ikke er i Nålen, så må vi på en eller anden måde opstille en rottefælde, som vi en skønne dag kan fange ham i. Hvis han derimod er der ..."

"Ja, hvis han er der, hr. Ganimard, så vil han flygte bort fra Nålen til den side, som vender ud til havet og som vi ikke kan se herfra."

"Men i så fald vil han øjeblikkelig blive grebet af den anden halvdel af mine folk."

"Ja, det er meget godt, men hvis De vælger ebbetiden til at pågribe ham, så vil pågribelsen blive almindeligt kendt. Reje- og muslingefiskerne, som det myldrer med ude på grundene, vil se det hele."

"Men det er også derfor, jeg vil vælge flodtiden."

"I så fald vil han blot undvige på en båd."

"Men jeg disponerer over en halv snes fiskerbåde, som hver for sig står under kommando af en af mine mænd. Så denne gang bliver han nok nappet."

"Ja, hvis han da ikke smutter bort mellem bådene som en fisk gennem maskerne i nettet."

"Det kunne jo hænde – men så skyder vi ham ned med kanoner!"

"Tør jeg spørge, om De har kanoner med?"

"Ja, det ved Gud, jeg har. Der ligger i øjeblikket en torpedobåd i Le Havre. Hvis jeg telegraferer, så kommer den straks og bliver her."

"Lupin har sandelig grund til at være stolt ... en torpedobåd! Jeg må sige, hr. Ganimard, at De har forberedt alt på det bedste. Vi behøver nu bare at begynde. Hvornår skal slaget stå?"

"I morgen."

"Om natten?"

"Nej, i morgen ved flodtid ... på slaget 10."

"Det bliver storartet," sagde Beautrelet.

Under sin tilsyneladende munterhed skjulte Beautrelet imidlertid en virkelig bekymring. Han lå vågen hele natten og tumlede med alle mulige planer.

Ganimard havde ladet ham ene og var selv taget til Yport, der lå en 10 kilometer fra Étretat. Af forsigtighedshensyn havde han sat sine folk stævne dér. Der lejede han også tolv fiskerbåde for, som han sagde, at foretage dybdeundersøgelser langs kysten.

Klokken var 9.45, da Ganimard, ledsaget af tolv håndfaste politimænd, efter aftale mødte Isidore nedenfor klinten.

Præcis kl. 10 stod de udenfor den gamle mur. Det afgørende øjeblik var kommet.

"Hvad er der i vejen med dig? Du er helt grøn i ansigtet," lo Ganimard spottende.

"Og du skulle bare se dig selv, Ganimard," svarede Beautrelet, "man skulle virkelig tro, at din sidste time var slået."

De følte begge, at de måtte sætte sig ned et øjeblik. Ganimard slugte et par mundfulde rom.

"Jeg er ikke nervøs," sagde han, "men for pokker, det her er spændende! Hver gang jeg er lige på nippet til at fange ham, så får jeg den fornemmelse i maven. En tår rom?"

"Nej."

"Og hvis De falder bagud undervejs?"

"Det sker kun, hvis jeg er død."

"Nåda! Nå, men vi får at se. Lad os nu åbne! Der er vel ingen fare for, at vi bliver iagttaget, vel?"

"Nej. Nålen er ikke så høj som klippen, og desuden er der en fordybning i terrænet her, hvor vi er."

Beautrelet gik hen til muren og trykkede på murstenen. Akkurat som dagen før sprang døren i murværket op.

De tændte et par lygter og så, at løngangen var hvælvet, og at selve det hvælvede loft ligesom bunden i gangen var udmuret.

Da de havde gået nogle øjeblikke, dukkede en trappe frem af mørket.

Beautrelet talte 45 murstenstrin, der alle var slidte af de fødder, som i tidernes løb havde betrådt dem.

"Det var nu også pokkers!" bandede Ganimard, som gik forrest. Han standsede pludselig, som om han var kommet til at støde mod noget.

"Hvad er der i vejen?"

"Her er en ny dør."

"Det var dog djævelsk," sukkede Beautrelet, "den bliver ikke nem at komme igennem. Det er jo massivt jern."

"Nu sidder vi net i det," sagde Ganimard, "der er ikke engang en lås."

"Ja, det er da det eneste, som giver mig håb."

"Det begriber jeg ikke ..."

"Jo, en dør er da lavet for at kunne åbnes, og når der ikke er nogen lås, så må der være en eller anden skjult måde at få den op."

"Men når vi nu ikke kender denne hemmelighed?"

"Så må vi se at finde ud af den."

"Hvordan vil De bære Dem ad med det?"

"Det er dokumentet, der skal hjælpe os. Alle tegnene i den fjerde linje har jo kun den opgave at løse de vanskeligheder, vi møder på vor vej. Og det er forholdsvis let at tyde den. Den er nemlig ikke skrevet for at vildlede, men for at vejlede."

"Forholdsvis let! Ja, det vil jeg nok tro!" sagde Ganimard, der havde taget dokumentet frem. "Tallet 44 ... Og en trekant med et punkt i venstre hjørne, det ser ikke ud til at være lige ud ad landevejen."

"Men kan De da ikke se, Ganimard, at døren i hjørnerne er forstærket med trekantede jernplader, og disse plader er nittet på med store nagler. Tag engang og undersøg den nederste plade til venstre ... Prøv om De kan dreje naglen i hjørnet. Der er ni chancer mod én for, at vi bærer os rigtigt ad."

"Det blev rigtignok akkurat den tiende!" sagde Ganimard.

"Ja, så må det være tallet 44, der betyder noget."

Beautrelet tænkte sig om og vedblev med dæmpet stemme, som om han talte med sig selv:

"Se her står nu Ganimard og jeg; vi står begge to ved trappens nederste trin; der er 45 trin. Hvorfor 45, når det opgivne tal er 44? Skulle de to ting ikke have noget med hinanden at gøre ... Vær rar, Ganimard, gå et trin op ad trappen. Bliv nu dér! Bliv stående der på det 44. trin, så trykker jeg på naglen. Så skal vi nok få den op! Ellers skulle jeg da tage meget fejl."

Det gik, som han sagde. Den svære dør drejede sig på sine hængsler. Et temmelig snævert rum lå foran dem.

"Nu er vi vist under Fort Frèfossé," sagde Beautrelet, "vi er kommet igennem jordlagene, og der er ikke flere mursten. Nu står vi inde i selve klintens kalkmasse."

Rummet var svagt oplyst af en lysstribe, som trængte ind fra den modsatte side.

Da de nærmede sig, så de, at den skyldtes en revne i klinten. De kiggede ud. Lige overfor dem, velsagtens en 50 meter borte, løftede Nålens gigantiske masse sig af bølgerne. Til højre, og temmelig nær ved, hvælvede Porte d'Aval sig og til venstre, men meget langt borte, sås en stor bugts harmoniske kurve og endnu en stor bue, La Manneporte: så høj og bred, at en

tremaster ville kunne sejle under den med alle sejl sat til. Og længere væk så man til alle sider kun havet.

"Jeg ser ikke noget til vor flåde," bemærkede Beautrelet.

"Nej, den kan vi ikke få øje på," svarede Ganimard. "Men se der, langt ude i horisonten! Hvad tror De, det er for en sort linje ... dér lige i vandskorpen?"

"Ja, hvad er det?"

"Det er jo vort krigsskib, torpedobåd nr. 25. Det kan Lupin kun slippe bort fra, hvis han samtidig vil studere havbundens flora."

Nær ved spalten viste et rækværk, hvor nedgangen til trappen var. De steg igen nedad. Hist og her var der hugget et lille kighul i væggen, og hver gang så de Nålen, hvis masse stadig forekom dem større og større.

Lidt før de nåede så langt ned, at de kom i flugt med vandfladen, hørte kighullerne op og trappen lå nu hen i mørke.

Under nedstigningen talte Isidore trinnene højt. Ved det 358. trin kom de ned i en bredere gang, der endte med en jernport, som den forrige.

"Ja, nu kender vi det," sagde Beautrelet. "Dokumentet giver os tallet 357 og en trekant med et punkt i højre side. Vi behøver altså kun at gøre som før."

Den anden port lystrede som den første. Bag den lå en lang, meget lang tunnel, oplyst på forskellige steder med lamper, der hang ned fra hvælvingen. Væggene var fugtige og slimede og vanddråber faldt nu og da fra loftet. For at lette passagen var der lagt et ligefremt fortov af planker.

"Nu går vi under havet," sagde Beautrelet. "Kommer De, Ganimard?"

Uden at svare begyndte Ganimard at gå ind i gangen, idet han fulgte plankegulvet. Han standsede ved en af lygterne, som han tog ned.

"Lamperne stammer vistnok fra middelalderen, men brænderne er ganske nutidsvarende. Det er såmænd Auerbrændere Note 3), Arsène Lupin bruger."

Og de gik videre.

Tunnelen endte i en temmelig snæver grotte, i hvis baggrund, de skimtede en trappe, der førte opad.

"Nu begynder nok opstigningen i selve Nålen," sagde Ganimard. "Nu skal vi dog passe lidt på!"

Men en af hans folk kaldte på ham:

"Der er også en trappe ... dér til venstre."

Og lidt efter opdagede de en tredje til højre.

"Det var dog også som syv satan," sagde Ganimard, "det gør det skam vanskeligere. Hvis vi går den ene vej, så stikker de af ad den anden."

"Lad os gå hver til sin side," foreslog Beautrelet.

"Nej, det ville være at splitte vore kræfter; så må vi snarere sende en ud for at undersøge forholdene."

"Må jeg?" spurgte Beautrelet.

"De, Beautrelet, ja, hvis De har lyst. Jeg bliver her med mine folk. På den måde kan ingen slippe bort. Der er måske andre gange i klinten end den, vi har fulgt, og andre gange i Nålen. Men mellem klinten og Nålen er der sikkert ingen anden forbindelse end tunnelen her! De må altså passere igennem her for at komme ud. Jeg bliver derfor her, til De kommer tilbage. Men vær nu forsigtig! Hvis der hænder det mindste, så gør straks anskrig."

Isidore skyndte sig op ad den midterste trappe. Ved det 30. trin var der en dør, en ganske almindelig trædør. Han tog fat i håndtaget og drejede det. Døren var ikke låset.

Han kom ind i en stor sal, der forekom ham ganske lavloftet, fordi den var så overordentlig stor.

Den syntes af samme diameter som Nålen, og den var oplyst af lamper, der hang på svære støttepiller, hvorimellem dybe perspektiver åbnede sig.

Hele salen var overfyldt med kasser og en mængde forskellige genstande: møbler, stole, dragkister, buffeter, kister. Og alle disse ting stod hulter til bulter som i en antikvitetshandlers kælder.

Til højre og til venstre så Beautrelet opgangen fra to trapper, rimeligvis de samme to trapper, som han havde set i grotten. Han kunne således godt være gået tilbage for at kalde på Ganimard. Men lige overfor stedet, hvor han stod, steg en ny trappe til vejrs og han fik lyst til at gå videre på egen hånd.

Han steg atter 30 skridt op. Atter en dør og en sal, mindre i diameter, syntes Beautrelet. Og atter en trappe, der gik til vejrs.

Og igen 30 trin til vejrs. Og igen en dør. Og igen en mindre sal.

Beautrelet forstod nu, hvorledes rummene lå i Nålens indre. Det var en række af sale, der var anbragt den ene ovenpå den anden og som altså blev mindre opefter. De blev alle brugt som oplagsrum.

I den fjerde var der ingen lamper. Den blev oplyst af spalter i væggen. Beautrelet kiggede ud og så havet omkring ti meter under sig.

I dette øjeblik følte han sig så langt borte fra Ganimard, at han blev grebet af angst og måtte samle al sin viljekraft for ikke at tage flugten. Der syntes imidlertid ingen fare at være, stilheden var så dyb, at han spurgte sig selv, om ikke hele Nålen var forladt af Lupin og hans medskyldige,

"Jeg går til næste etage," sagde han til sig selv, "og så vender jeg om ..."

Endnu engang steg han de 30 trin til vejrs. Endnu engang stod han udenfor en dør. Men denne dør var lettere og mere moderne. Han åbnede den forsigtigt, parat til at flygte. Der var ingen. Denne sal tjente åbenbart til beboelse. Der var tæpper på væggene og på gulvet. To smukke etagerer, overlæssede med sølvbægre og sølvtallerkener stod ved hver sin væg. I de små og dybe vinduesåbninger var der indsat ruder.

Og midt i værelset stod et rigt dækket bord med kniplingsdug og friske blomster i glas og vaser, skåle fyldte med kager og frugter og vin i svære krystalkarafler.

Der var dækket til tre.

Beautrelet gik nærmere. Ved servietterne lå der små visitkort med navne.

Han læste på det første: *Arsène Lupin*.

Og lige overfor: *Fru Arsène Lupin*.

Han tog det tredje kort og fo'r forbavset sammen. Det bar hans eget navn: *Isidore Beautrelet*!

10. De franske kongers skatkammer

Et forhæng gled til side.

"Goddag, kære Beautrelet, De kommer nok lidt for sent. Frokosten var sat til kl. 12. Men nogle minutter før eller senere ... Hvad er der i vejen med Dem? Kender De mig ikke? Har jeg forandret mig så meget?"

I sin lange kamp med Lupin havde Beautrelet haft ikke så få overraskelser, og han gjorde sig heller ikke håb om at kunne slippe til knudens løsning uden lignende sindsbevægelser. Men denne gang var indtrykket for overvældende. Det var ikke forbavselse, han følte, men snarere forfærdelse og skræk.

Den mand, der stod overfor ham, den mand, som begivenhedernes brutale styrke nødte ham til at betragte som Arsène Lupin, *denne mand var Valméras*. Valméras! Ejeren af Nåleslottet. Valméras! Den mand, han havde anmodet om at hjælpe sig mod Arsène Lupin. Valméras! Hans følgesvend på det eventyrlige togt til Crozant. Valméras! Den modige ven, der havde gjort det muligt for ham at bortføre Raymonde og befri sin fader ved at fælde en af Lupins følgesvende, eller lade som om, i mørket i den store forhal på Nåleslottet!

"Dem ... Dem ... Det er altså Dem?" stammede han.

"Undrer det Dem virkelig? – Troede De at kende mig helt og holdent, fordi De havde set mig ligne en præst eller den højærværdige hr. Massiban? Ak, når man indtager en social stilling som min, må man udnytte sine små selskabelige

talenter. Hvis Lupin ikke efter fattig tid og lejlighed kunne være medlem af Akademiet eller præst i en eller anden kirke, så ville han jo slet ikke kunne være Lupin. Men Lupin, den virkelige Lupin, han står nu for Dem! De kan godt gøre store øjne, Beautrelet!"

"Men … hvis det er Dem … så er jo … frøken …"

"Ja, Beautrelet, nu har du selv sagt det."

Han drog atter forhænget til side, bukkede og meldte:

"Fru Arsène Lupin."

"Å, frøken de Saint-Véran …" mumlede Beautrelet forvirret.

"Nej, nej," protesterede Lupin. "Fru Arsène Lupin. Eller rettere, hvis De foretrækker det, fru Louis Valméras, min ægtefælle ifølge loven … Og det takket være Dem, min kære Beautrelet!"

Han rakte ham hånden.

"Min varmeste tak … og jeg håber ikke, De bærer nag til mig."

Beautrelet følte underligt nok ikke det mindste nag. Ingen ydmygelse og heller ingen bitterhed. Han følte så stærkt sin modstanders uhyre overlegenhed, at han ikke rødmede ved at være besejret. Han trykkede den hånd, der blev rakt ud mod ham.

"Der er rettet an."

En tjener havde bragt maden ind.

"Ja, De må undskylde, hr. Beautrelet; min kok har ferie. De må derfor tage til takke med en kold anretning."

Beautrelet havde ikke den mindste lyst til at spise, men han satte sig alligevel til bords, nysgerrig og imponeret over Lupins holdning. Hvad vidste han egentlig? Havde han nogen anelse

om den fare, han svævede i? Vidste han, at Ganimard og hans mænd var så nær, som de virkelig var?

Og Lupin vedblev:

"Ja, takket være Dem, Beautrelet. De skal dog vide, at Raymonde og jeg har elsket hinanden fra det første øjeblik – ja fra første sekund! Bortførelsen, fangenskabet og al den anden humbug betød ikke andet, end at vi elskede hinanden ... Og siden vi nu gjorde det, så ønskede hun – og jeg forresten ikke mindre – at båndet mellem os blev så fast som muligt. Men hvad der var vanskeligt for Lupin, det ville være let, når jeg blev den Louis Valméras, jeg fødtes som og altid har været. Så fik jeg den idé, den gang De havde fundet Nåleslottet og ikke ville lade mig i fred, at benytte mig af Deres utrolige snedighed ..."

"Og min utrolige tåbelighed, ikke sandt?"

"Å, enhver anden var såmænd også gået i fælden."

"De var altså i virkeligheden i stand til at lykkes med Deres forehavender, fordi jeg *hjalp* Dem?"

"Netop. Hvem ville nogen sinde have troet, at Valméras var den samme som Lupin? Var Valméras ikke Beautrelets ven? Og var det ikke Valméras, der berøvede Lupin den kvinde, Lupin elskede? Det var virkelig fikst gjort! Å, når jeg tænker tilbage på det! Hele vort togt til Crozant, de fundne blomsterbuketter, mit kærlighedsbrev til Raymonde og senere de forholdsregler, som jeg, Valméras, før mit bryllup måtte tage mod Lupin! Og den aften, Beautrelet, da der blev holdt fest for Dem og De besvimede i mine arme! Ja, når jeg tænker på dét!"

Lupin holdt inde. Beautrelet betragtede Raymonde. Hun lyttede til Lupins ord og så på ham med øjne, der afspejlede en

grænseløs beundring og kærlighed, men også bekymring og sorg.

Lupin vendte sig imod hende, hun smilede, og de rakte hinanden hænderne over bordet.

"Nå, hvordan synes du så, jeg har indrettet mig," sagde Lupin. "Ganske flot, ikke sandt? Jeg påstår jo ikke, at alt er efter sidste mode. Der er imidlertid ikke så få før mig, der har været godt tilfredse her. Og det har ingenlunde været småfolk! Se engang på væggen dér – hvilken liste af kendte folk, der har haft Nålen i deres eje gennem tiderne, og har været så elskværdige at efterlade et minde om deres ophold her."

På væggen var følgende navne indridset:

Cæsar.
Karl den Store.
Rollo.
Vilhelm Erobreren.
Richard Løvehjerte.
Ludvig XI.
Frants I.
Henrik IV.
Ludvig XIV.
Arsène Lupin.

"Hvem skal skrive det næste navn?" vedblev Lupin. "Ak, listen er sluttet ... fra Cæsar til Lupin ... og dermed punktum. Snart vil kun den navnløse mængde komme for at bese den forunderlige fæstning. Uden Lupin ville ingen have kendt til alt dette. Å, Beautrelet, den dag, da mine fødder for første gang betrådte dette ensomme sted, hvor jeg dog følte mig stolt! At genfinde

den forglemte hemmelighed og blive dens herre og mester! Arving til en sådan storhed! Efterfølger til så mange konger!"

Hans hustru afbrød ham. Hun så ængstelig ud.

"Hører du?" sagde hun, "hvad er dog det? Lyt engang!"

"Det er jo kun bølgeslaget, min ven," sagde Lupin.

"Nej, det er det ikke … det er ikke bølgeslaget … den lyd kender jeg jo så godt … det er noget andet."

"Men hvad skulle det være, kæreste ven," sagde Lupin smilende. "Har jeg indbudt andre end Beautrelet til frokost?"

Han vendte sig til tjeneren:

"Charolais, har du lukket døren bag hr. Beautrelet?"

"Ja, og skudt slåen for."

Lupin rejste sig:

"Kom, Raymonde, skælv ikke således! Du er jo helt bleg!"

Han sagde noget til hende med dæmpet stemme, og derefter til tjeneren, trak portieren fra døren, og sendt dem bort fra værelset.

Støjen dernede fra blev stærkere. Beautrelet hørte de voldsomme slag, der gentog sig med bestemte mellemrum, og tænkte:

"Ganimard har tabt tålmodigheden. Nu slår han døren ind."

Lupin var ganske rolig og fortsatte, som om han intet havde hørt:

"Her var jo temmelig forfaldent til at begynde med. Det var ikke til at tage fejl af, at ingen i et helt århundrede, siden Ludvig XVI og Revolutionen havde kendt hemmeligheden. Tunnelen var ved at falde sammen og trapperne var ikke til at gå på. Vandet sivede ind allevegne. Jeg har måttet afstive og friske det hele op."

Beautrelet kunne ikke lade være at spørge:

"Var her helt tomt, da De kom?"

"Ja, omtrent. Kongerne benyttede jo ikke Nålen, som jeg har gjort det, til oplagsplads."

"Men som tilflugtssted?"

"Ja, utvivlsomt. Men dens virkelige bestemmelse har været – ja hvorledes skal jeg sige det … *Nålen har været de franske kongers pengeskab.*"

Lyden af slagene mod dørene kom nærmere. Ganimard var rimeligvis kommet igennem den første dør og slog nu løs på den næste. Et øjebliks stilhed, så blev støjen endnu stærkere. De var åbenbart allerede ved den tredje dør. Og så var der kun to tilbage.

Gennem et af vinduerne så Beautrelet bådene, der kredsede omkring Nålen, og ikke langt borte den store torpedobåd, der lignede en mægtig, sort fisk.

"Hvad er dog det for et spektakel?" udbrød Lupin. "Man kan jo ikke høre ørenlyd! Skal vi gå ovenpå? Har du lyst? Kan det more dig at se hele Nålen?"

De steg op til den næste etage, der var sikret, som de øvrige, med en kraftig dør, som Lupin lukkede bag sig.

"Min malerisamling!" sagde han.

Væggene var dækket med lærreder, hvorpå Beautrelet læste de mest berømte navne. Der var blandt andet Raphaels *Jomfruen med lammet*; Andrea del Sartos *Portræt af Lucretia Fedo*; Tizians *Salome* og *Den hellige Jomfru og Englene* af Botticelli; endvidere billeder af Tintoretto, Carpaccio, Rembrandt, Velasquez …

"Det var dog nogle nydelige kopier," sagde Beautrelet beundrende.

Lupin så forbavset på ham:

"Hvad er det, du siger? Kopier? Er du da gal? Kopierne kan du finde i Madrid, i Firenze og Venedig, i München og Amsterdam."

"Men hvad er det da?"

"Lutter originaler naturligvis! Og de er samlet med den største omhu i alle Europas museer, hvor jeg ærligt og redeligt har erstattet dem med fortrinlige kopier."

"Men det vil jo kun gå til en vis tid. En skønne dag ..."

"Ja, en skønne dag vil det blive opdaget. Og så vil man finde min signatur på alle billederne – på bagsiden ... og så vil det gå op for folk, at det er mig, der har skænket mit land disse enestående mesterværker. Nå, når det kommer til stykket, så har jeg ikke gjort andet, end hvad Napoleon gjorde i Italien ... Kom her hen, Beautrelet, her hænger de fire Rubens ... grev de Gesvres' Rubens ..."

Hele den hule nål genlød nu af slagene og støjen nedefra.

"Det er ikke til at holde ud," sagde Lupin. "Lad os gå højere op."

De stod foran en ny trappe og straks efter foran en ny dør.

"Gobelinsalen," meldte Lupin, og de trådte ind.

De store vægtæpper var ikke hængt op, men lå i store ruller, der var bundtede og forsynede med påskrift. Mellem dem var der pakker med gammeldags stoffer, som Lupin viste Beautrelet ... vidunderlige brokader og fløjler, silketøjer, hvis farve tiden havde falmet, og guld- og sølvbroderede messehagler ...

De steg atter en trappe op, og Beautrelet så den sal, hvor Lupin havde samlet alle sine antikke, værdifulde ure, han så

bøgernes sal (hvilke pragtfulde bind og sjældne, uerstattelige værker, stjålet fra de store biblioteker!), han så kniplingssalen, kunstindustrisalen …

Og hver gang formindskedes salens diameter.

Støjen nedefra lød svagere. Ganimard kunne ikke følge med.

"Her er den sidste!" sagde Lupin. "*Skatkammeret.*"

Denne sal så helt anderledes ud end de foregående. Den var ganske vist også rund, men med kegleformet loft. Den lå i Nålens top, og dens gulv var vel en 15 eller 20 meter under nålens spids.

Til landsiden var der ingen åbning. Men på den side, der vendte ud mod havet, hvor der ikke var nogen nysgerrige blikke at frygte, lod to store glasruder lyset slippe ind.

Gulvet var dækket af et parketgulv af udsøgte træsorter, som dannede sammenhængende mønstre. Langs væggen stod glasmontrer, og der hang også enkelte billeder.

"Det er perlerne i min samling," sagde Lupin. "Alt, hvad du har set tidligere, er til salg. Nogle ting kommer, og andre går. Sådan er det i mit fag. Men her står du i templets inderste. Her er det allerhelligste. Her er alt udvalgt, det bedste af det bedste, selve det uerstattelige. Se engang disse pragtstykker, Beautrelet, kaldæiske amuletter, ægyptiske halslænker, keltiske armringe, arabiske kæder … Og se disse statuetter – denne græske Venus! Denne Apollo fra Korinth! … Læg vel mærke til disse tanagrafigurer. Alle de ægte tanagrafigurer har jeg her. Udenfor denne montre er der ikke en eneste, som er ægte. Hvilken kenderglæde er der ikke i at kunne sige det! Du husker skandalen fra Louvre: Saitaphernes tiara, som man opdagede var smedet og drevet af en moderne kunstner. Her kan du se

den virkelige, Beautrelet! Og kom engang her hen, så skal du se, Beautrelet ... Her står du overfor vidundernes vidunder, det største menneskeværk, en Guds tanke, Vincis *Mona Lisa*, men den ægte! Bøj knæ, Beautrelet, du står overfor selve kvindens symbol!"

Længe tav de andagtsfulde. Men nedefra nærmede støjen sig atter. To eller tre døre, sikkert ikke mere, adskilte dem fra Ganimard. Gennem vinduet så Beautrelet torpedobådens mørke ryg og de andre fartøjer, der krydsede frem og tilbage.

Den unge mand spurgte:

"Og den kongelige skat?"

"Å, din lille lurendrejer ... ja, det er naturligvis det, der interesserer dig mest! Alle kunstens mesterværker kommer til kort, når det drejer sig om at få den kongelige skat at se! Og hele den store masse vil være som du! Men *du* skal få din nysgerrighed stillet."

Han stampede med foden, hvorved et stykke af parkettet løftede sig halvt. Så hævede han den op som låget på en æske. Nedenunder var der en rund fordybning, hulet i kalkstenen. Den var tom.

Lidt længere henne foretog han den samme manøvre. En anden fordybning kom til syne. Den var også tom.

Og på tre steder til løftede han fliserne med akkurat selvsamme resultat! Fordybningerne, der kom for dagen, var tomme.

"Ja, er det ikke et sørgeligt syn?" smilede Lupin. "Under Ludvig XI, under Henrik IV., under Richelieu har de alle fem været fulde. Men tænk på Ludvig XIV, på Versailles-galskaberne, på krigene, på de store nederlag! Og tænk på

Ludvig XV, den ødsle konge, på madame Pompadour og på madame Dubarry! Hvor har man ikke øst ud den gang! Med hvilken begærlighed har man ikke skrabet bunden! Og du ser også, at der er ikke mere."

Han tav et øjeblik.

"Jo, Beautrelet, der er endnu noget tilbage, det sjette rum. Det er ikke rørt. Ingen har nogensinde vovet at røre det. Her ligger hjælpen i den yderste nød ... Dråben for den vansmægtende ... Se, Beautrelet!"

Han bukkede sig ned og løftede flisen. Et jernskrin optog pladsen i det lille rum. Lupin tog en nøgle med delt og gennembrudt kam op af sin lomme og åbnede skrinet.

Et blændende syn viste sig. Enhver tænkelig form for ædelsten glimtede dernede i alle farver: blå safirer, røde rubiner, grønne smaragder og gule topaser.

"Se, lille Beautrelet, de har taget alt guldet, alt sølvet, alle dukaterne, alle dublonerne. Men ædelstensskrinet er urørt. Her findes ædelstene fra alle tider og alle lande. Dronningernes medgift opbevares her. Hver kom med sin part, Margaret af Skotland, Charlotte af Savoyen, Maria af England og Katharine af Medici og alle ærkehertuginderne af Østrig, Eleonora, Elisabeth, Marie Theresia og Marie Antoinette. Se lidt på disse perler, Beautrelet! Og disse vældige diamanter! Enhver af dem er værdig til at sidde i en kejserindes krone. *Regent*-diamanten er ikke smukkere!"

Han rejste sig og løftede hånden, som ville han sværge.

"Beautrelet, du kan forsikre hele verden, at Lupin har ikke taget en eneste af de ædelstene der lå i det kongelige skrin, ikke

en eneste, det sværger jeg på min ære. Jeg havde ingen ret til det. Det er Frankrigs formue."

Nedenunder arbejdede Ganimard af alle kræfter. Lupin lod ikke til at bemærke det, men hans hustru sendte ham undertiden et bekymret blik. Det var let at høre, at Ganimard og hans folk var nået til den næstsidste dør, den, der førte ind til kunstindustrisalen.

"Lad skrinet stå åbent," sagde Lupin, "og alle de små rum også, alle disse små tomme grave!"

Han gik op og ned i salen, standsede hist og her foran montrerne og betragtede et eller andet billede. Så sagde han eftertænksomt:

"Hvor det er sørgeligt at skulle forlade alt dette! Mine bedste timer har jeg tilbragt her, alene mellem disse ting, som jeg elsker … og som mine øjne ikke skal se mere, og som mine hænder ikke skal røre mere."

Hans ansigt antog et udtryk at skuffelse og træthed, så at Beautrelet kom til at føle en vag medlidenhed med ham. Sorg hos denne mand måtte antage større proportioner end hos alle andre, fuldstændig som også glæde eller stolthed eller ydmygelse.

Han gik hen til vinduet, strakte hænderne ud mod horisonten og sagde:

"Og sørgeligere endnu er det, at jeg skal forlade også denne udsigt … det endeløse hav, den store himmel, de hvide klitter … de løfter sig som dele af en mægtig triumfbue for sejrherren … og *sejrherren, det var mig, eventyrets konge!* Konge over den hule nål! Et besynderligt og næsten overnaturligt kongedømme. Fra Cæsar til Lupin … hvilken skæbne!"

Han brast i latter.

"Nej, når man kalder mig *Verdens konge*, så er man sandheden nærmere. Fra Nålen her har jeg behersket verden. Jeg holdt den i mine klør som et bytte ... Løft Saitaphernes tiara, Beautrelet. Du ser, at der under den står to telefonapparater: til højre linjen til Paris ... privatledning; til venstre forbindelsen med London ... også privatledning! Over London står jeg i forbindelse med Amerika, Asien og Australien. I alle lande har jeg kontorer, købere, sælgere og anvisere, storhandel med kunst og antikviteter: et sandt verdensmarked! Å, Beautrelet, der var øjeblikke, hvor min magt måtte gå mig til hovedet ..."

Døren nedenunder gav efter. De hørte, at Ganimard og hans mænd løb rundt og ledte dernede.

Lupin tav et øjeblik, så vedblev han med sagtere stemme:

"Og nu er det alt sammen forbi. Et lille pigebarn er kommet på min vej ... Hun er blond, og hun har smukke, bedrøvede øjne og en ærlig sjæl. *Ja, ærlig* ... Og så er det forbi med min magt! Jeg har selv styrtet min stolte bygning i gruset, alt andet i verden er latterligt og barnagtigt ... der er intet andet end dette blonde hår, disse bedrøvede øjne og hendes lille, ærlige sjæl."

Man kunne høre Ganimards folk komme løbende op ad trappen. Et slag rystede døren, den sidste dør ...

Lupin greb hårdt om Beautrelets arm:

"Forstår du nu, Beautrelet, hvorfor jeg har ladet dig have frit spil, skønt jeg gang efter gang kunne have knust dig? Forstår du nu, hvorfor det er lykkedes dig at nå her ind i min fæstning? Forstår du, at jeg havde givet hver af mine mænd deres andel af byttet, dengang du så dem forleden nat på klippen? Du forstår det, ikke sandt? *Den hule Nål*, det er selve eventyret! Så længe

den tilhører mig, bliver jeg ved at være den store eventyrer ... Men når *den hule Nål* bliver taget fra mig, så er det hele min fortid, jeg må sige farvel til ... og en ny fremtid begynder, en lykkelig og fredelig fremtid, hvor jeg ikke mere skal rødme, når Raymondes øjne møder mine. En fremtid ..."

Han vendte sig rasende mod døren:

"Men så hold dog op, Ganimard, jeg er ikke færdig med, hvad jeg vil sige!"

Huggene mod døren blev stærkere og stærkere, det lød som om de stødte en bjælke imod den.

Beautrelet stod, helt overvældet af nysgerrighed, foran Lupin og afventede, hvad der skulle ske, uden at forstå, hvad Lupin gjorde eller havde tænkt sig at gøre. At overgive Nålen kunne være udmærket, men at overgive sig selv? Hvad var hans plan? Håbede han på at kunne undslippe Ganimard? Og hvor var Raymonde?

Imens stod Lupin og mumlede drømmende hen for sig:

"En ærlig mand ... Arsène Lupin en ærlig mand ... ikke flere tyverier ... føre et liv som alle andre ... Ja, hvorfor ikke? Der er ingen grund til, at jeg ikke skulle kunne have det samme held med mig ... Men så lad mig dog i fred, Ganimard! Ved du ikke, dit æsel, at jeg står her og kommer med historiske ytringer, som Beautrelet lægger sig på sinde for at kunne overgive dem til fremtiden?"

Han lo.

"Jeg spilder min tid. Ganimard vil aldrig kunne fatte, hvad mine historiske ytringer betyder."

Arsène Lupin tog et stykke rødkridt, satte en stol op til væggen og skrev højt oppe med store bogstaver:

Arsène Lupin testamenterer herved Frankrig alle sine skatte fra den hule Nål på de vilkår, at disse skatte bliver indlemmet i Louvre-museet og udstilles i sale, som bærer navnet: "Arsène Lupin-salene".

"Og nu," sagde han, "nu har min samvittighed fred. Frankrig og jeg ... vi er kvit!"

Angriberne derude hamrede løs af alle kræfter. En af dørfyldingerne blev slået ind, og en hånd kom til syne for at lukke låsen op indvendig fra.

"Død og helvede!" råbte Lupin, "denne dumrian til Ganimard er måske for en gangs skyld så heldig at nå sit mål!"

Han sprang hen til døren og rev nøglen til sig.

"Nå, gamle dreng, kan du ikke komme ind? Nej, døren er såmænd solid nok. Nu har jeg akkurat tid til at slippe bort. Farvel, Beautrelet! Farvel! og tak! Du kunne have gjort mig det vanskeligt ... men du er så taktfuld!"

Han skyndte sig hen til et trefløjet billede af de hellige tre konger, malet af van der Weyden. Den højre fløj af billedet slog han til side og der viste sig en lille dør, hvis håndtag han tog fat i.

"Held og lykke med jagten, Ganimard! Og hils hjemme!"

Der lød et pistolskud. Lupin sprang tilbage:

"Åh, din skurk! Har du taget timer? Du har gjort kål på en af de hellige tre konger! Lige i hjertet!"

"Overgiv dig, Lupin!" brølede Ganimard med skinnende øjne. Mundingen af hans revolver kunne skimtes gennem det ødelagte panel i døren. "Overgiv dig, Lupin!"

"Overgav den gamle garde sig nogensinde?"

"Hvis du så meget som rører en finger, blæser jeg hjernen ud på dig!"

"Sludder, du kan ikke ramme mig her!"

Og Lupin havde virkelig flyttet sig, så skønt Ganimard nok var i stand til at fyre lige frem for sig gennem hullet i døren, kunne han ikke nå Lupin, eller blot sigte på ham, der ude til siden, hvor han nu stod.

Situationen var alligevel uholdbar, for den udgang, han skulle hen til, den lille dør bag de hellige tre konger, var lige foran Ganimard. At forsøge at flygte var det samme som at udsætte sig for politimandens ild, og han havde endnu fem kugler tilbage i revolveren.

"Pokkers også!" sagde han leende, "mine aktier står lavt her til aften. Du sidder kønt i det, Lupin, gamle dreng, du ville have det hele med og gik for langt. Du skulle ikke have snakket så meget."

Han trykkede sig op mod muren. Endnu et panel i døren gav efter for mændenes slag, og Ganimard var ikke mere så hæmmet i sine bevægelser.

Tre meter, det var alt, hvad der skilte de to modstandere. Men Lupin var beskyttet af en vitrine med en forgyldt træramme.

"Hvorfor hjælper du ikke til, Beautrelet?" råbte den gamle politimand og skar tænder af ophidselse. "Hvorfor skyder du ham ikke, i stedet for at stå og stirre sådan på ham?"

Isidore havde virkelig ikke bevæget sig en tomme, men havde til dette øjeblik være en ivrig, men passiv tilskuer. Han ville gerne havde kastet sig ind i kampen med hele sin styrke, og

nedlægge det bytte, han havde i sin magt. Men han blev forhindret i dette af en uforklarlig følelse.

Ganimards råb om hjælp rystede ham ud af denne følelse. Hans hånd lukkede sig om skæftet på hans revolver.

"Hvis jeg blander mig," tænkte han, "er Lupin fortabt ... og jeg har ret til det ... det er min pligt ..."

Deres blikke mødtes. Lupins var roligt, vagtsomt, næsten spørgende, som om han selv i den forfærdelige fare, der truede ham, kun var interesseret i det moralske spørgsmål, der holdt den unge mand tilbage. Ville Isidore beslutte sig til at give den slagne fjende dødsstødet?

Døren splintredes fra øverst til nederst.

"Til hjælp, Beautrelet, vi har ham!" brølede Ganimard.

Isidore hævede sin revolver.

Det, der nu skete, skete så hurtigt, at han så at sige kun opfattede det ved at se resultatet. Han så Lupin bøje sig ned og løbe langs væggen, forbi døren under Ganimards revolvermunding, som denne forgæves fægtede rundt med for at tage sigte, og han følte pludselig, at han blev kastet omkuld, dernæst samlet op og endelig løftet med en overmægtig styrke.

Lupin holdt ham oppe, som et levende skjold, bag hvilket han gemte sig.

"En mod ti på at jeg undslipper, Ganimard! Lupin har aldrig helt udtømt sine muligheder ..."

Han havde taget et par hurtige skridt baglæns mod de hellige tre konger. Mens han holdt Beautrelet fast op til sit bryst med den ene hånd, nåede han ind i passagen og lukkede døren bag dem. Han var i sikkerhed.

En stejl trappe viste sig for deres blik.

"Kom," sagde Lupin, idet han skubbede Beautrelet foran sig. "Landstyrkerne er slået ... lad os nu vende os mod den franske flåde. Efter Waterloo, Trafalgar. ... Du får da noget for pengene, ikke sandt, lille ven? ... Det er morsomt at høre, hvordan de hamrer løs på de tre konger ... for sent, børn! Men skynd dig nu lidt, Beautrelet!"

Trappen, der var hugget ud i selve Nålens væg, drejede rundt og rundt som en spiralformet kælkebakke.

De løb ned ad trappen, skiftevis overhalende hinanden, to og tre trin ad gangen. Hist og her skinnede en lysstråle igennem en revne i væggen, og det forekom Beautrelet, at han så fiskerbådene lige udenfor, blot et par dusin favne borte, og den sorte torpedobåd.

De løb ned og ned, Isidore tavs, men Lupin stadig strømmende over af glæde:

"Jeg gad nok vide, hvad Ganimard nu foretager sig! Farer han ned ad de andre trapper for at prøve at spærre mig adgangen til tunnelen? Nej, så dum er han ikke. Han har nok ladet en tre-fire mænd blive tilbage dernede ... og fire mænd er nok ..."

Han holdt inde.

"Hør ... nu råber de deroppe. De må have åbnet vinduerne og råber på deres flåde ... Se, folkene på bådene har fået travlt ... de udveksler signaler ... Torpedobåden bevæger sig ... ah, den gode gamle torpedobåd! ... Jeg kender dig udmærket, du kommer fra Havre ... Kanonerer, til jeres poster! ... Så for pokker, der har vi kaptajnen! ... Hvordan går det, Duguay-Trouin?"

Han stak hånden gennem en revne og vinkede med sit lommetørklæde. Så fortsatte han nedad.

"Den fjendtlige flåde er gået under sejl," sagde han. "Vi bliver bordet, før vi ser os om. For pokker, hvor jeg dog morer mig!"

De hørte lyden af stemmer nedefra. De havde netop i det øjeblik nået havfladen, og kom nu ind i en stor hule, hvor man kunne se lyset fra to lygter bevæge sig omkring.

En kvindeskikkelse viste sig og kastede sig om halsen på Lupin:

"Hurtigt, hurtigt! Jeg var så urolig for dig. Hvad har du lavet? ... Men du er ikke alene?"

Lupin beroligede hende.

"Det er vores gode ven Beautrelet ... Tænk blot ... Beautrelet havde så megen takt, at ... men det skal jeg fortælle dig senere, der er ikke tid nu ... Charolais, er du der? ... Å, udmærket ... Og båden?"

"Båden er rede," svarede Charolais.

"Lad os komme afsted," sagde Lupin.

Et øjeblik efter hørtes lyden af en motor, og Beautrelet, hvis øjne efterhånden var ved at vænne sig til mørket, kunne nu se, at de befandt sig på en art mole, og at en båd flød på vandet foran dem.

"En motorbåd," sagde Lupin, for at fuldende Beautrelets iagttagelser. "Alt dette her overrasker dig nok, gamle ven ... Forstår du det altsammen? Nej? ... Men du skal blot tænke dig om ... Vandet, du ser her, er vand fra havet, som siver herind hver dag ved højvande, og derfor har jeg her min egen lille havn."

"Men den er jo lukket," bemærkede Beautrelet. "Man kan hverken komme ind eller ud."

"Jo, *jeg* kan," sagde Lupin, "og det skal jeg bevise for dig."

Han hjalp Raymonde op i båden, og kom så tilbage efter Beautrelet. Den unge mand tøvede.

"Er du bange?" spurgte Lupin.

"For hvad?"

"For at blive skudt i sænk af torpedobåden?"

"Nej."

"I så fald overvejer du, om det ikke er din pligt at blive hos Ganimard, loven, samfundet og moralen, i stedet for at tage med Lupin, skammen og vanæren?"

"Præcis."

"Uheldigvis for dig, min ven, har du ikke noget valg. For øjeblikket er det nødvendigt, at man tror os døde ... og dermed lader mig være i fred, hvilket er enhver kommende ærlig mands ret. Senere hen, når jeg har givet dig fri, kan du tale alt hvad du har lyst til ... til den tid har jeg ikke mere at frygte."

Af den styrke, hvormed Lupin havde grebet ham i armen, mærkede Beautrelet, at modstand var umulig. Og forresten, hvorfor sætte sig imod? Havde han ikke opdaget og overgivet den hule nål til retfærdigheden? Hvad brød han sig da om resten? Havde han ikke fået ret til at følge den uimodståelige sympati, som han, på trods af alting, nærede for denne mand?

Denne følelse stod så lysende klar for ham, at han var lige ved at sige til Lupin:

"Hør her, du står i en anden og endnu mere alvorlig fare; Sherlock Holmes er på sporet af dig."

"Kom nu," sagde Lupin, før Isidore kunne nå at sige noget.

Han adlød, og lod Lupin føre sig ombord på båden, hvis form og udseende slog ham som temmelig mærkværdigt.

Efter at være kommet op på dækket, gik de ned ad en lille, stejl trappe, eller snarere en stige, som gik ned gennem en luge.

Da lugen var lukket over dem, og de var kommet ned ad stigen, fandt de en lillebitte salon, hvor Raymonde ventede på dem, og hvor der netop var plads til, at de tre kunne sidde ned.

Lupin tog proppen af et talerør, og gav ordren:

"Afsted, Charolais!"

Isidore fik den samme ubehagelige fornemmelse, som man får, når man kører ned i en elevator: fornemmelsen af, at jorden forsvinder under, fornemmelsen af tomhed. Det var vandet, der sank.

"Vi synker nok, ikke sandt?" smilede Lupin. "Tag det roligt ... vi skal kun fra den øvre hule, hvor vi var, til en anden, mindre hule længere nede, som er åben ud mod havet, og kan passeres ved lavvande. Alle muslingefiskerne kender den. Vent nu blot ti sekunder ... vi er på vej gennem passagen ... vi er igennem! Den er kun lige akkurat stor nok til at min undervandsbåd kan komme igennem."

"Men," spurgte Beautrelet, "hvordan kan det være, at de fiskere, der kommer ind i den nederste hule ikke ved, at den er åben foroven, og at den står i forbindelse med en anden, hvorfra en trappe går op gennem Nålen? Enhver kan jo se det uden videre."

"Forkert, Beautrelet! Loftet i den lille hule, som er tilgængelig udefra, er lukket, når det er ebbe, af en bevægelig platform, som er malet i samme farve som klippen, og som havet, når det stiger, løsner og bærer med sig op, og, når det falder igen, lægger fast tilbage på sin plads over den lille hule. Det er på den måde, jeg kan passere, når det er højvande. Genialt, ikke sandt?

Det er min egen idé. Ganske vist ville hverken Cæsar eller Ludvig XIV, ja kort sagt, ingen af mine forgængere, kunne have fået den, for ingen af dem havde undervandsbåde til deres rådighed. De var udmærket tilfredse med trappen, som gik hele vejen ned til den nederste hule. Jeg fjernede de sidste trin af trappen og fandt på den anordning med det bevægelige loft ... Endnu en gave fra mig til Frankrig ... Raymonde, min kæreste, sluk bare lampen der ved siden af dig ... vi skal ikke bruge den mere ... tværtimod."

Et blegt skær, som var af samme farve som vandet, lyste dem i møde, idet de forlod hulen, og skinnede ind til dem gennem de to koøjer og det tykke glas-skylight, som ragede op over dæksplankerne og tillod passagererne inde i båden at se, hvad der foregik i havet over deres hoveder.

Pludselig gled en skygge hen over dem.

"Angrebet vil snart finde sted. Flåden er ved at undersøge Nålen. Men selv om Nålen er hul, kan jeg nu ikke indse, hvordan de har tænkt sig at komme ind i den."

Han åbnede talerøret.

"Forlad ikke bunden, Charolais. Hvor vi skal hen? Det har jeg jo fortalt dig: Til Port-Lupin. Og for fuld fart, ikke sandt. Vi skal gennem vand for at komme i land ... husk, vi har en dame med os."

De sejlede videre, tæt over den stenede havbund. Algevæksterne hævede sig fra den som en tung, mørk vegetation, og havstrømmen fik dem til bølge frem og tilbage med elegante bevægelser, ligesom hår, der flød i vandet.

Endnu en skygge, denne gang længere ...

"Det er torpedobåden," sagde Lupin. "Om et øjeblik vil vi få tordenen fra dens kanoner at høre. Hvad mon Duguay-Trouin har tænkt sig at gøre? Bombardere Nålen? Tænk, hvad vi går glip af, Beautrelet, ved ikke at være med, når Duguay-Trouin og Ganimard mødes! Den forenede land- og sømagt! Hov, Charolais, fald nu ikke i søvn, min ven!"

De bevægede sig forresten meget hurtigt. Klippebunden var blevet afløst af en sandslette; så var der pludselig igen klipper ... den østlige grænse for *Étretat, Porte d'Amont*.

Fiskene flygtede, når de nærmede sig. En af dem, som åbenbart var modigere end resten, kom hen til et af koøjerne og så ind på passagerne derinde med store, ubevægelige, stirrende øjne.

"Det var bedre," råbte Lupin. "Nu er vi godt på vej. Hvad synes du om min musling, Beautrelet? Ikke så dårlig, vel? Kan du huske historien med hjerter-syv og ingeniør Lacombes sørgelige endeligt, og hvordan jeg, efter at have straffet hans mordere, leverede staten hans tegninger til en ny slags undervandsbåd ... nok en gave til Frankrig, ikke sandt? Nuvel, mellem tegningerne var der også nogen til en lille undervands-motorbåd, som jeg beholdt for mig selv, og det er derfor, du nu kan have æren af at sejle her sammen med mig."

Han råbte til Charolais:

"Få os op, Charolais, der er ingen fare mere ..."

De skød op mod overfladen, og glas-skylightet dukkede op over havfladen.

De var en mil ude fra kysten og således ude af sigte for deres modstandere. Beautrelet kunne nu se, hvor stor en fart de i virkeligheden skød.

Først passerede Fécamp foran dem, derpå alle småbyerne langs kysten: Saint-Pierre, Petites-Dalles, Veulettes, Saint-Valery, Veules, Quiberville.

Lupin blev ved med at spøge, og Isidore blev aldrig træt af at se og høre på ham, fortryllet som han var af denne mands ånd, hans muntre og drillesyge væsen, hans ironi og hans glæde ved selve livet.

Han bemærkede også Raymonde. Den unge kvinde sad tavs og krøb ind til den mand, hun elskede. Hun havde taget hans hænder i begge sine, og vedblev at se op på ham, og Beautrelet så, at hendes hænder skælvede og at det triste glimt i hendes blik forøgedes. Og hver gang var det som et stumt og sørgmodigt svar på Lupins spøgefuldheder. Man kunne næste tro, at hans manglende alvor, hans sarkastiske livssyn, voldte hende ligefrem fysisk smerte.

"Tys!" hviskede hun. "Det er at udfordre skæbnen at le sådan ... Der er så mange uheld, der kan nå at ramme os endnu!"

Ud for Dieppe måtte de dykke for ikke at blive observeret af et fiskerfartøj. Og tyve minutter senere skød de i en ret vinkel ud fra kysten, og båden sejlede ind i en lille undervandsbådshavn, som var dannet af en uregelmæssig, smal bugt mellem klipperne, lagde til ved siden af en mole, og steg roligt op til overfladen.

"Port-Lupin," bekendtgjorde Lupin.

Stedet, som lå omkring fem sømil fra Dieppe og tre fra Tréport, var beskyttet af to klippetanger og fuldstændig øde. Fint sand dækkede den lille strandbred.

"Hop i land, Beautrelet ... Raymonde, giv mig din hånd. Og du, Charolais, tag tilbage til Nålen, se hvad der sker mellem Ganimard og Duguay-Trouin, og kom herhen i aften og fortæl mig det. Det interesserer mig overordentligt."

Beautrelet spurgte sig selv med en vis nysgerrighed, hvordan de mon skulle komme bort fra denne lille lukkede bugt, som blev kaldt Port-Lupin, da han ved foden af klippen fik øje på stolperne af en jernstige.

"Isidore," sagde Lupin, "hvis du kender din geografi og din historie, vil du vide, at vi befinder os i bunden af Parfondval-kløften, i sognet Biville. For over hundrede år siden, om natten den 23. august 1803, steg Georges Cadoudal og seks sammensvorne, som var landet i Frankrig med det formål at kidnappe førstekonsulen, Napoleon, op ad skrænten ad den vej, jeg om lidt skal vise dig. Siden dengang er vejen blevet ødelagt af jordskred. Men Louis Valméras, bedre kendt under navnet Arsène Lupin, fik den restaureret for sine private midler, og købte gården Neuvillette, hvor de sammensvorne dengang tilbragte den første nat, og hvor han, når han har trukket sig tilbage fra forretningerne og denne verdens besværligheder, agter at føre et liv som en respektabel landadelsmand med sin hustru og sin moder ved sin side. Gentlemantyven er død! Længe leve gentlemanbonden!"

Efter stigen kom der en slags kløft, en stejl ravine, som så ud til at være blevet hulet ud af regnvand gennem mange år. Da de nåede enden af denne, fandt de en improviseret trappe med et gelænder. Lupin forklarede, at gelænderet var sat op i stedet for den "*estamperche*", et reb, som var fæstnet til stolper, som de

lokale folk i gamle dage havde benyttet til at holde sig fast ved, når de skulle ned til stranden, som havde været der tidligere.

Efter en halv times besværlig klatring nåede de en slette, ikke så langt fra en af disse små hytter, der er opført langs kysten til brug for toldbetjentene. Og to minutter efter viste der sig også netop en af disse ved en drejning af vejen.

Han rettede sig op og gjorde honnør.

"Noget nyt, Gomel?" spurgte Lupin ham.

"Nej, herre."

"Du har ikke truffet nogen mistænkelige personager?"

"Nej, herre ... det vil sige ..."

"Hvad?"

"Min kone ... som er syerske i Neuvillette ..."

"Ja, jeg kender hende ... Cesarine ... Min moder har talt om hende. Hvad hun?"

"Der var noget om en sømand, som var blevet set nede i landsbyen her til morgen."

"Hvordan så han ud?"

"Ikke helt naturlig ... en englænder måske."

"Ah!" sagde Lupin i en åndsfraværende tone. "Og du har givet Cesarine besked om ..."

"At holde øjnene åbne, ja, herre."

"Udmærket; hold så udkig efter Charolais, han skulle være her om to eller tre timer. Hvis der er noget, er jeg på gården."

Han gik videre, idet han sagde til Beautrelet:

"Dette her gør mig noget urolig ... Mon det kan være Holmes? Hvis det er ham, har jeg meget at frygte, så forbitret, som han sikkert må være!"

Han tøvede et øjeblik:

"Måske burde vi hellere vende tilbage ad samme vej, vi er kommet ... jeg har en grim forudanelse."

Et blidt bølgende slettelandskab strakte sig foran dem, så langt øjet rakte. Lidt til venstre for dem sås en smuk allé, som førte hen til Neuvillette-gården, hvis bygninger man nu også kunne ane længere fremme. Dét var det sted, han havde planlagt at trække sig tilbage til, det asyl, som han havde lovet Raymonde. Ville han nu, blot for et absurd indfalds skyld, blive nødt til at give afkald på lykken, netop som den syntes at være indenfor rækkevidde?

Han greb Isidore i armen, og idet han pegede på Raymonde, som gik foran dem, sagde han:

"Se på hende. Når hun går, får hendes skikkelse et lille svaj ved hoften, som jeg ikke kan se uden at skælve. Men alting ved hende får mig til at skælve ... af følelse og af kærlighed: Når hun bevæger sig og når hun er i ro, hendes tavshed og hendes stemmes lyd. Blot det, at jeg går her i hendes fodspor giver mig en fornemmelse af at være i den syvende himmel. Beautrelet, vil hun nogensinde kunne glemme, at jeg engang var Lupin? Vil jeg nogensinde blive i stand til at udslette af hendes erindring den fortid, som hun hader og afskyr?"

Han tog sig atter sammen med en stædig selvsikkerhed.

"Hun vil glemme!" erklærede han. "Hun vil glemme, fordi jeg har ofret alt for hendes sag. Jeg har opgivet den hule nåls uigennemtrængelige sikkerhed, jeg har ofret mine skatte, min magt, min stolthed ... jeg vil ofre alt ... Jeg vil ikke være andet end en mand, der elsker ... *en ærlig mand*, for hun kan kun elske en ærlig mand. Og hvorfor skulle jeg forresten ikke kunne være

ærlig? Det er vel ikke mere nedværdigende end så meget andet ..."

Disse sidste spydige ord undslap ham nærmest uvilkårligt. Hans stemme var stadig alvorlig og fri for enhver ironi. Og han mumlede med tilbageholdt ærgrelse:

"Å, Beautrelet, af alle de løsslupne glæder, jeg har nydt i mit eventyrlige liv, er der ikke én, der kommer op på siden af den glæde, som hendes blik fylder mig med, når hun er tilfreds med mig ... Så føler jeg mig helt svag, og jeg har lyst til at græde ..."

Græd han? Det forekom Beautrelet, at hans øjne var fulde af tårer. Tårer i Lupins øjne! Kærlighedstårer!

De nærmede sig den gamle port, der tjente til indgang til gården.

Lupin standsede et øjeblik op og stammede:

"Hvorfor er jeg bange? ... Jeg mærker ligesom en vægt på mit bryst ... Er eventyret med den hule nål ikke til ende? Er skæbnen ikke tilfreds med den løsning, jeg har valgt?"

Raymonde vendte sig om mod ham med et uroligt udtryk.

"Der kommer Cesarine ... hun løber ..."

Tolderens hustru kom virkelig løbende henne fra gården så hurtigt hun kunne.

Lupin ilede hende i møde:

"Hvad er der? Hvad er der sket? Tal dog!"

Halvkvalt og åndeløs fremstammede Cesarine:

"En mand ... jeg så en mand inde i stuen."

"Englænderen fra i morges?"

"Ja ... men i en anden forklædning ..."

"Så han dig?"

"Nej. Han så Deres moder. Fru Valméras overraskede ham, da han var på vej ud."

"Og ...?"

"Han fortalte hende, at han så efter Louis Valméras, at han var en af Deres venner."

"Og så?"

"Så svarede fruen, at hendes søn var draget udenlands ... for mange år."

"Og så gik han bort?"

"Nej. Han gjorde tegn ud af det vindue, som har udsigt over sletten, ligesom om han tilkaldte nogen."

Lupin lod til at tøve. Et skrig sønderrev luften. Raymonde stønnede:

"Det er din moder ... jeg kan genkende ..."

Han kastede sig mod hende og trak hende med sig med et udbrud af vild lidenskab:

"Kom ... lad os flygte ... du først ..."

Men så standsede han, forstyrret, fortvivlet:

"Nej, jeg kan ikke gøre det ... det er afskyeligt. Tilgiv mig, Raymonde ... den stakkels kvinde dernede ... Bliv her. Beautrelet, forlad hende ikke."

Han fo'r ned ad den skrænt, der omgav gården, fulgte den i løb, til han nåede porten ud mod sletten.

Raymonde, som Beautrelet ikke havde kunne holde tilbage, nåede stedet næsten samtidig med Lupin, og Beautrelet, som havde skjult sig mellem træerne, så tre mænd komme op ad den øde vej, der førte fra gården, af hvem den ene, den højeste, førte an, mens de to andre holdt en kvinde fast ved armene, som forsøgte at gøre modstand og udstødte smertensskrig.

Dagslyset begyndte at svinde. Alligevel kunne Beautrelet genkende Sherlock Holmes. Kvinden lod til at være noget aldrende, hendes blege ansigt var omgivet af hvidt hår.

De nærmede sig alle fire.

De nåede porten. Holmes åbnede en af fløjene.

Så gik Lupin frem og stillede sig foran ham.

Mødet var så meget mere frygteligt at se, fordi det foregik i tavshed, nærmest højtideligt.

Et langt øjeblik målte de to fjender hinanden med blikket. Et ligeligt had forvrængede deres træk. Ingen af dem bevægede sig.

Så talte Lupin, med en rædselsvækkende ro:

"Sig til Deres folk, at de skal slippe den kvinde."

"Nej."

Det så ud som om de begge veg tilbage for den afgørende kamp, som om de begge samlede al deres styrke. Og der blev ikke spildt nogen ord denne gang, ingen fornærmelser, ingen tirrende udfordringer. Tavshed, kun dødlignende tavshed.

Afsindig af skræk ventede Raymonde på udfaldet af duellen. Beautrelet havde grebet hendes arme og holdt hende ubevægelig.

Efter et øjeblik gentog Lupin:

"Sig til Deres folk, at de skal slippe den kvinde."

"Nej."

"Hør nu her, Holmes ..." sagde Lupin.

Men han brød af midt i sætningen, da han indså det tåbelige i ordene. Overfor den kolos af stolthed og viljestyrke, som kaldte sig Sherlock Holmes, hvad betød så trusler?

Besluttet på at forsøge alt, stak han pludselig hånden i lommen. Englænderen havde ventet denne bevægelse, og idet han fo'r ind på sin kvindelige fange, greb han sin revolver og rettede den mod hendes tinding i to tommers afstand.

"Hvis De rører et lem, Lupin, så fyrer jeg!"

Samtidig drog hans to disciple deres våben og rettede dem mod Lupin.

Lupin rettede sig op, kvalte raseriet i sit indre, og begyndte igen koldblodigt, med hænderne i lommerne og det ubeskyttede bryst vendt mod fjenden:

"Holmes, for tredje gang, lad den kvinde være i fred ..."

Englænderen sagde spottende:

"Jeg har vel ikke ret til at røre hende, ikke sandt? Så, så, lad det nu være nok med alle disse skrøner! Deres navn er ikke Valméras lige så lidt som det er Lupin: De stjal det navn på samme måde, som De stjal navnet Charmerace. Og den kvinde, De udgiver for Deres moder, er ingen anden end Victoire, Deres gamle sammensvorne, hende som har opdraget Dem ..."

Nu gjorde Holmes en fejltagelse. Han var så optaget af sin længsel efter at hævne sig, at han ikke kunne lade være med at kaste et blik hen på Raymonde, som disse afsløringer fyldte med rædsel. Lupin udnyttede hans uforsigtighed. Med en pludselig bevægelse affyrede han sin pistol.

"Fordømt!" brølede Holmes, hvis arm faldt slap ned langs siden, gennemboret af kuglen.

"Fyr, I to! Fyr!" skreg han til sine mænd.

Men Lupin var allerede over dem, og der var ikke gået to sekunder, før ham til højre lå på jorden med et stort sår i

brystet, mens den anden faldt tilbage mod porten med brækket kæbe.

"Skynd dig, Victoire, bind dem! Og nu, englænder, står det mellem os to ..."

Han dukkede sig med en ed:

"Ah! din forbandede skurk ..."

Holmes havde samlet sit våben op med den venstre hånd og var nu ved at tage sigte på ham.

Et skud ... et smertensskrig ... Raymonde havde kastet sig ind mellem de to mænd med ansigtet vendt mod englænderen. Hun vaklede tilbage, greb med hånden til halsen, rettede sig op, drejede om på hælene og faldt om for fødderne af Lupin.

"Raymonde! ... Raymonde!"

Han kastede sig mod hende, tog hende i sin favn og trykkede hende ind til sig.

"Død ..." sagde han.

Der var et øjebliks stilhed. Holmes syntes at være forvirret over, hvad han havde gjort. Victoire stammede:

"Min lille stakkel ... min lille stakkel ..."

Beautrelet gik hen til den unge kvinde og bøjede sig ned for at undersøge hende. Lupin blev ved at gentage:

"Død ... død ..." i en tankefuld tone, som om han ikke helt forstod det endnu.

Men pludselig blev hans ansigt ligefrem hult, forandret, hærget af sorgen. Han blev grebet af en slags galskab, gjorde meningsløse bevægelser, vred sine hænder, stampede i jorden, som et barn, der lider mere end det er i stand til at udholde.

"Elendige!" råbte han pludselig i et anfald af had.

Og med en frygtelig kraft kastede han sig over Holmes, greb ham om halsen og begravede sine fingre i hans kød.

Englænderen rallede, men gjorde ingen modstand.

"Min lille stakkel ... min lille stakkel ..." vedblev Victoire, ligesom bønfaldende.

Beautrelet løb til. Men Lupin havde allerede givet slip og stod hulkende ved siden af sin fjende, som lå udstrakt på jorden.

Hvilket sørgeligt syn! Beautrelet glemte aldrig den tragiske rædsel, han, som kendte Lupins kærlighed til Raymonde og alt det, den store eventyrer havde ofret af sig selv for at bringe et smil frem hos sin elskede.

Natten begyndte at dække slagmarken med sit mørke tæppe. De tre englændere lå nu bundne og kneblede i det høje græs. En fjern sang brød slettens store stilhed. Det var Neuvillettes arbejdere, som vendte hjem fra dagens arbejde i markerne.

Lupin rejste sig. Han lyttede efter de monotone stemmer. Så så han ind på den gård, hvor han havde håbet at kunne leve i fred og lykke med Raymonde. Derpå rettede han blikket på hende, det stakkels elskede offer, som kærligheden havde dræbt, og som nu bleg og hvid sov sin sidste, evige søvn.

Gårdens folk kom imidlertid nærmere.

Så bøjede Lupin sig ned, tog den døde kvinde i sine stærke arme, løftede med en enkelt anstrengelse liget op og lagde det over ryggen.

"Lad os gå, Victoire."

"Ja, lad os gå, min ven."

"Farvel, Beautrelet," sagde han.

Og tavs og forfærdelig vendte han sig om mod havet og forsvandt i mørket med sin dyrebare og frygtelige byrde, fulgt af sin gamle tjenerinde.

Om "Den hule nål"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1941).
Org.udgave: *L'Aiguille creuse*, føljeton i bladet *Je sais tout* 15. november 1908 til 15. maj 1909, bogudgave på forlaget Pierre Lafitte & Cie, Paris 1909.
Denne udgave baseret på: Maurice Leblanc: *Frankrigs Hemmelighed. Arsène Lupins sidste Bedrifter.* Fr. Hegels Forlag, København 1909. Oversættelsen fra 1909 er forkortet – man har tilsyneladende prøvet at skrive Sherlock Holmes ud af historien – nærværende udgave er redigeret og kompletteret efter den franske original af Kim N. Jensen.
Forside: Efter maleri af Claude Monet (1940-1926): *Les Falaises d'Étretat, Normandie* (1885).

ISBN 978-87-7979-826-7

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-751-2.

www.ebib1800.dk

Note 1: **Creusedepartementet:** Creuse er også hunkønsform af adjektivet *creux*, der betyder hul. *Overs.anm*.

Note 2: Der hentydes til "Arsène Lupin", et skuespil i fire akter af Maurice Leblanc og Francois de Croisset fra 1908, som året efter af Leblanc blev omskrevet til en roman og udgivet som sådan.

Note 3: **Auerbrændere:** En dengang meget udbredt belysningsmåde, hvor man ved en gasflamme opvarmer eller afbrænder et særligt "gasglødenet", som så udsender et klart hvidt lys. Processen er benævnt efter opfinderen og fabrikanten Carl Auer von Welsbach. *Red.*